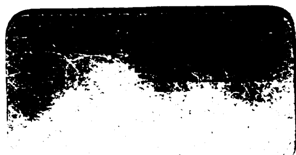
J·L·HEIBERG

VAUDEVILLER

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN
LIBRARIES

J. L. Heiberg:

Vaudeviller.

Johan Ludvig Heiberg:

Vaudeviller.

Anden Del.

Kjøbenhavn.

Reitzelske Forlag (George C. Grøn.)

1895.

Fr. Bagges Bogtrykkeri.

Recensenten og Dyret.

Vaudeville.

Første Gang opført paa det kongelige Theater
den 22de October 1826.

Personerne.

Pryssing, Bogbinder.
Viva, hans Datter.
Keiser, eu ung juridisk Student.
Trop, en gammel juridisk Student paa tredsindstyve Aar.
Ledermann, Skribent.
Klatterup, Bogtrykker.
Nonpareil, Taskenspiller.
Madame Voltisubito, Beriderske.
Rose, Opvartningspige.
Første Herre.
Anden Herre.
En Dame.
Chor af Tilskuere.

Handlingen foregaaer ved Kilden i Jægersborg Dyrehave.

Skuepladsen forestiller den bageste Indgang til et af Teltene i Dyrehaven. I Forgrunden en grøn Plads med Træer og med Borde og Bænke til begge Sider. I Midten af Theatret er Teltet, som er aabent heelt igjennem, saa at man paa den anden Side i Baggrunden seer Promenaden, hvor Folk bestandig gaae forbi. I Teltet staae lange dækkede Borde med Flasker, Glas, Frugter o. s. v. Under hele Skuespillet sees Værten og Opvartningspigerne beskjæftigede derinde; Folk komme af og til derind, kjøbslaae, o. s. v. Rose, saa ofte hun ikke er paa Scenen, sees at tage Deel i denne stumme Handling. Ligeledes hører man af og til, i Frastand, Trompeter, Trommer, Lirekasser, forsaavidt som Dette ikke forstyrrer Musiken eller Dialogen. Indgangen fra Scenen til Teltet maa kunne lukkes med et Gardin.

Første Scene.

Keiser siddende ved Bordet paa høire Haand (for Publicum) i Forgrunden. Rose bringer ham en Flaske og et Par Glas.

Rose.

Her er Vinen, Hr. Keiser!

Keiser

(seer paa hende med Forundring og springer op).

Hvad seer jeg? Rose! Du her?

Rose.

Til Tjeneste, Hr. Keiser!

Keiser.

Men hvorledes gaaer det til? Har du forladt Studenter-Foreningen?

Rose.

O nei! Jeg vender tilbage dertil, naar Kildetiden er forbi. Men saalænge den varer, er jeg her som Opvartningspige. Her vanker gode Drikkepenge, skal jeg sige Dem.

Keiser.

Drikkepenge! Du har Ret. (Giver hende Penge.) See her, mit Barn!

Rose.

O det var saamænd ikke derfor, jeg sagde det.

Keiser.

Behold dem, Rose, behold dem, som et ringe Tegn paa min overvættes Glæde over at træffe dig her.

Rose.

Herren er altfor god at glæde sig over saa Lidt.

Keiser.

Nei Rose, det er ikke Lidt; det er en Himlens Styrelse.

Rose.

Hvorledes det?

Keiser.

Du kan gjøre mig en overordenlig Tjeneste.

Rose.

De har at befale.

Keiser.

Kan du huske den Aften i Vinter, da du mødte mig paa Trappen i Studenter-Foreningen, og sagde til mig: „Hr. Keiser, De er bleven saa alvorlig, saa stille; De gaaer Deres lige Gang, og seer hverken tilhøire eller tilvenstre. Naar man ikke vidste bedre, skulde man troe Eet af To, enten at De er forelsket, eller at De gaaer i Giftetanker."

Rose.

Ja, det kan jeg godt huske, og jeg troer heller ikke at jeg tog feil.

Keiser.

Nei, visselig ikke. Hør, Rose, du er en forstandig, en listig Pige. Dig tør jeg gjerne betroe Sandheden.

Rose.

Det skal Herren have Tak for, men saa maa De love mig, at De ikke betroer mig Noget som jeg allerede veed.

Keiser.

Som du allerede veed? Veed du da allerede Noget?

Rose.

O det er ikke stort hvad jeg veed. Men Navnet paa hende, som Deres Hjerte brænder for, behøver De idetmindste ikke at sige mig.

Keiser.

Du sætter mig i Forundring. Men hvorledes skulde du kunne vide det? Jeg har holdt det saa hemmeligt. Ikke en eneste Fortrolig har jeg.

Rose.

Det siger Intet. Med en lille Smule Øvelse lærer man snart at læse enhver ung Herre hans Kjærestes Navn ud af Øinene.

Keiser.

Det er umuligt. Hvem er det da?

Rose.

Det er en Pige ....

Keiser.

Ja, det er sandt.

Rose.

I Kjøbenhavn.

Keiser.

Rigtig.

Rose.

Hun har en Fader ....

Keiser.

Ja, det har alle Piger.

Rose.

Som er en lærd Mand.

Keiser.

Lærd? Nei, du er paa galt Spor.

Rose.

Ja, da er han dog idetmindste Bogbinder.

Keiser.

Men du er en Hexemester.

Rose.

Og hedder Pryssing.

Keiser.

Men hvor i al Verden ....

Rose.

O ti stille, Herre! Vi Piger vide Besked om alt Sligt. Jeg har allerede længe vidst, at De var skudt i Jomfru Viva Pryssing.

Keiser.

Nu, finder du ikke at min Smag er god?

Rose.

Fortræffelig. — Og jeg skal sige Dem Mere: Hun har sat Dem Stævne her ude i Dyrehaven idag, her i Teltet.

Keiser.

Nei, nu troer jeg virkelig, du staaer i Pagt med ....

Rose.

O tal ikke ud! Hvem skulde jeg staae i Pagt med? Med en lille Fugl som fortæller mig alt Nyt.

Keiser.

Det maa være en af Odins Ravne.

Rose.

Saamænd! den har meget tilfælleds med en Ravn: den er sort som en Ravn, den snakker som en Ravn, og den er forslugen som en Ravn.

Keiser.

Men hold dog op at tale i Gaader.

Rose.

Velan, jeg vil ikke fixere Dem længere. Min Ravn er hverken meer eller mindre end Hr. Trop.

Keiser.

Trop? Den gamle Student, som har læst til juridisk Examen i over tredive Aar, og endnu ikke har faaet den?

Rose.

Netop ham. Han har sagt mig, at Hr. Prysing var ventendes herud idag med sin Datter, og deraf kunde jeg jo slutte, at De ogsaa vilde komme.

Keiser.

Men hvorfra i al Verden kjender du den gamle Kegle?

Rose.

Jeg har godt for at kjende ham: han boer jo her i Teltet.

Keiser.

Hvorledes!

Rose.

Han har tinget sig i Kost og Logis herude, saalænge Kildetiden varer, for en Rigsdaler om Ugen.

Keiser.

Hvorfor?

Rose.

Ja, det maa vor Herre vide. Han gjør ikke Andet end skrive og skrive og skrive.

Keiser.

Hvad skriver han da?

Rose.

Det forstaaer jeg mig ikke paa. Men De behøver blot at lukke Bordskuffen op, den er ganske fuld af hans Skrifter.

Keiser

(aabner Bordskuffen, tager nogle Papirer ud, og læser).

„Forsøg til en Kunstcritik over .... Tr .... Trom .... Tromme-Majorens sceniske Fremstillinger: Paa en Tid, da al Sands for høiere Kunstnydelse synes at være forsvunden, var det et dobbelt glædeligt Phænomen for Anmelderen, at høre denne brave Kunstner, hvis Forestillinger han imidlertid var forhindret fra at

overvære, formedelst en Forkjølelse der havde slaaet sig paa Øret . . . ." Ha ha ha! han maa være gaaet fra Forstanden. (Lægger Papirerne tilbage i Skuffen.)

Rose.

Ja meget klog er han just ikke.

Keiser.

Ih det er fortræffelige Løier. Jeg kjender ham godt. Hvor er han?

Rose.

Han gjør sig en lille Eftermiddagstour oven paa Maden. Om et Øieblik maa han være her. Men hvad var det for en Tjeneste, jeg skulde bevise Herren?

Keiser.

O din Strik! naar du veed al Resten, saa veed du Det med.

Rose.

Nei saavidt rækker ikke mit Syn.

Keiser.

Kjære Rose! Du skal begunstige min Sammenkomst med Viva, see at faae Faderen beskjæftiget, og idetmindste ikke røbe os for ham.

Rose.

Ikke Andet end Det? ja det forstaaer sig jo af sig selv. Men jeg haaber da, at De har redelige

Hensigter, og begjærer Jomfruens Haand af Faderen, saasnart Leiligheden tilbyder sig.

Keiser.

Jeg har intet varmere Ønske end dette. Men jeg tør endnu ikke tænke paa at gaae aabenlyst tilværks; thi Prysing er i daarlige Omstændigheder, og forlanger at hans Svigersøn skal have contante Penge, for at kunne hjelpe ham ud af hans Forlegenhed. Han har allerede for nogen Tid siden paa en ikke meget høflig Maade ladet mig forstaae med, at jeg skulde blive ham fra Halsen.

Rose.

Det kan De jo let føie ham i, naar De blot ikke bliver Jomfruen fra Halsen.

Keiser.

Du har et snildt Hoved, Rose; du gjør endnu din Lykke her i Verden.

Rose.

Det haaber jeg ogsaa, thi jeg forlanger ikke Umuligheder. Min Brudgom skal ikke bringe mig baade Kjærlighed og Penge.

Keiser.

Du troer ikke at det kan forenes?

Rose.

Nei, man kan ikke have to Inclinationer ad Gangen.

Mel. Steh' mal auf, steh' mal auf, junger Schweitzerbub.

1.

Keiser

(tager nogle smaa Breve ud af sin Portefeuille)

Vil du see!
Disse tre
Har hun skrevet mig til:
Jeg gjemmer dem tro paa mit Bryst,
O ja!
Men især
Dette her
Jeg nu læse dig vil;
Dets Ord er min Lykke, min Trøst.

(Læser.)

„Kjære Ven! som en Fugl der forlader sit Buur,
„Skal jeg sværme med dig i den unge Natur.
„I det Telt
„Der hos Pelt,
„Hvor der vaier et Flag,
„Du seer mig i Eftermiddag."

Begge (læsende).

„Kjære Ven!" &c.

2.

Keiser.

(idet han gaaer hen og skjænker i Glassene).

Kom nu hen
Til din Ven,
For at klinke med ham.

Rose.

Nei, Herre! jeg takker for mig,
O nei!

Keiser
(bringende hende Glasset).

Hvilken Snak!

Rose (tagende det).

Mange Tak!
Men det er dog en Skam.

Keiser.

En Skaal vil jeg drikke med dig:
Gid hun leve, den Nymphe, til Elskendes Held,
Hun som Hjerter forener ved sprudlende Væld!
Kirsten Piil!
O dit Smiil
I det klare Krystal
Min Lykke bebude mig skal!

Begge (idet de klinke).

Gid hun leve, ꝛc.

Keiser.

Saadan skal det være! I Kildevandet drikker man sin Elskedes Skaal; men Kildenymphens egen Skaal bør drikkes i Viin.

Rose.

Ja, det er ogsaa min og Vertens Mening, Hr. Keiser. Nu, jeg ønsker Dem til Lykke. Jeg skal i alle

Maader være paa Deres Bedste. Naar De vil mig Noget, behøver De blot at kalde ind i Teltet.

Keiser.

Gaaer du bort?

Rose.

Ja, jeg har allerede opholdt mig for længe. Der er Meget at tage vare paa idag. Farvel saalænge!

(Løber ind i Teltet.)

Anden Scene.

Keiser alene.

Keiser.

Meget at tage vare paa, siger hun? O saadan en smuk Pige fæstes nok snarere for at underholde Gjæsterne paa en behagelig Maade, end for at arbeide i Kjøkken og Kjelder. — Men seer jeg ret? — Ja tilforladelig, der kommer den fortræffelige Criticus, den ypperlige Forfatter af Bordskuffens æsthetiske Skatkammer, med eet Ord, ja med een Stavelse: Trop, han selv. Jeg veed nok at han har staaet i adskillige Forbindelser med Prysing; men jeg troede, de vare blevne Uvenner. Han maa dog endnu have Noget at gjøre med ham, siden han veed at han og hans Datter komme herud idag. Nu, jeg vil holde gode Miner med ham; maaskee han kan være mig til Nytte i mit Anliggende.

Tredie Scene.

Keiser. Trop.

Keiser.

Salve, aestumatissime collega! ornatissime, doctissime, juris studiosissime juvenis!

Trop.

Aa gaa Fanden i Vold med jeres Latin! Jeg er ør nok i Hovedet af alt det Pluddervelsk, jeg maa høre herude den ganske Dag.

Keiser.

Hvi saa?

Trop.

Taskenspiller-Fransk, Rytter-Italiensk, Tyroler-Tydsk, Vaffel-Hollandsk, Jøde-Polsk, beau-monde-Dansk, Abekatte-Sprog og Poppegøie-Dialect. Man kommer ingen Vei her, med mindre man har et babylonisk Lexicon og en Beskrivelse over Noæ Ark.

Keiser.

Tør jeg da spørge høistærede Collega, hvad han egenlig vil herude?

Trop.

Collega? hm! (Idet han lægger Hat og Stok bort, og tørrer sig om Panden.) De kan troe, jeg har Nok at bestille her; det er saamænd ikke for min Fornøielses Skyld, jeg er her.

Keiser.

O det gjør mig hjertelig ondt at høre!

Trop.

De kan troe, naar det ikke var for Examens Skyld, saa satte jeg ikke mine Been her.

Keiser.

Hvorledes? Hørte jeg ret? Det er for at kunne læse til Examen i landlig uforstyrret Ro, at høistærede Collega er flyttet herud?

Trop.

Ja, gjør De Dem kun lystig. Den veed bedst hvor Skoen trykker ....

Keiser.

Som har Støvlen paa; ikke sandt? Har maaskee høistærede Collegas Manuducteur taget sit Sommerqvarteer herude, og derved sat Dem i den Nødvendighed at maatte følge med, studiorum causa.

Trop.

Nei han har ikke. Men, siden De vil vide det; for at kunne betale Manuducteur, maa jeg først fortjene Penge.

Keiser.

Altsaa Collega fortjener Penge i Dyrehaven? Hvilken misundelsesværdig Lod! Jeg og alle Andre blive af med vore Penge, naar vi komme herud, men Hr. Studiosus Trop speculerer herude og vinder.

Trop.

Aa, Studiosus hid og did! De behøver slet ikke at lade mig høre, at jeg endnu ikke er Candidat. Chi va piano, va sano.

Keiser.

De kan ogsaa Italiensk?

Trop.

Ja det Ordsprog har jeg lært af Madame Voltisubito.

Keiser.

Hvad hører jeg? De staaer i Forbindelse med denne elskværdige Beriderske, som har udsmuglet af Kjøbenhavns Fæstning saa mangt et Hjerte og saa mangen Bancoseddel?

Trop.

Ja, men det tale vi ikke om. De skal ikke gjøre Nar af mig. Jeg kunde forlænge siden havt dansk juridisk Examen med Characteer Beqvem, men det vilde jeg ikke.

Keiser.

Fy! det havde været en Fornærmelse mod Kongens latinske Undersaatter.

Trop.

Jeg kan, hvad Øieblik det skal være, skaffe Attest paa, at jeg har været nær ved at tage latinsk juridisk Examen. Det er jo dog Noget.

Keiser.

Det er i alle Maader ligesaa godt, som om De virkelig havde taget den.

Torp.

Saa? Mener De det? Ja, jeg skal nok faae den endnu? Naar jeg engang gaaer op, saa kan De troe, jeg veed ogsaa lidt Mere om Tingene, end disse nymodens lette Studenterdukker, som blive saa vindige af at gjøre Exercice.

Keiser.

Naa, godt Ord igjen! Lad os ikke mundhugges! Vi ere jo confratres, musarum alumni. Jeg seer Tingen fra den rette Side. Jeg mener, at Hr. Trop, for at kunne vedblive at være Student, som er det Første man kan være paa Jorden, opsætter at tage Examen. Nu skal han ogsaa i Evighed aldrig kaldes Philister, men stedse regnes med til Musatræets unge Skud. Kom, lad os drikke et Glas Viin paa den Forklaring!

Trop.

Et Glas Viin! saamænd!

Keiser.

See her, dette Glas er reent, ja bedre end reent, thi den smukke Rose har drukket deraf.

Trop.

Rose! see, see!

Keiser.

Er dèt ikke en smuk Pige?

Trop.

Jo, saamænd er hun saa.

Keiser.

De smukke Pigers og Jurisprudensens Skaal! Skal vi slaae dem sammen i eet Glas?

Torp.

O ja! de gjør hinanden saavist ingen Skade.

(De klinke.)

Keiser.

Lad nu Bacchus aabne vore Hjerter, og fortæl mig, hvad De bestiller herude.

Trop.

Ja, det er saamænd ingen Hemmelighed. Det er for Prysings Regning jeg ligger her.

Keiser.

For Prysings?

Trop.

Er det ikke ogsaa for hans Regning at De er her?

Keiser.

Jeg?

Trop.

Ja vist, De har et godt Øie til Jomfru Semprifika.

Mel. Steh' mal auf, steh' mal auf, junger Schweitzerlbub.

1.

Keiser
(tager nogle smaa Breve ud af sin Portefeuille.)

Vil du see!
Disse tre
Har hun skrevet mig til:
Jeg gjemmer dem tro paa mit Bryst,
O ja!
Men især
Dette her
Jeg nu læse dig vil;
Dets Ord er min Lykke, min Trøst.

(Læser.)

„Kjære Ven! som en Fugl der forlader sit Buur,
„Skal jeg sværme med dig i den unge Natur.
„I det Telt
„Der hos Pelt,
„Hvor der vaier et Flag,
„Du seer mig i Eftermiddag.“

Begge (læsende).

„Kjære Ven!“ ꝛc.

2.

Keiser.
(idet han gaaer hen og skjænker i Glassene).

Kom nu hen
Til din Ven,
For at klinke med ham.

Rose.

Nei, Herre! jeg takker for mig,
O nei!

Keiser
(bringende hende Glasset).

Hvilken Snak!

Rose (tagende det).

Mange Tak!
Men det er dog en Skam.

Keiser.

En Skaal vil jeg drikke med dig:
Gid hun leve, den Nymphe, til Elskendes Held,
Hun som Hjerter forener ved sprudlende Væld!
Kirsten Piil!
O dit Smiil
I det klare Krystal
Min Lykke bebude mig skal!

Begge (idet de klinke).

Gid hun leve, ꝛc.

Keiser.

Saadan skal det være! I Kildevandet drikker man sin Elskedes Skaal; men Kildenymphens egen Skaal bør drikkes i Viin.

Rose.

Ja, det er ogsaa min og Vertens Mening, Hr. Keiser. Nu, jeg ønsker Dem til Lykke. Jeg skal i alle

Keiser.

Forstaaer sig.

Trop.

Men han er en skammelig Betaler; han skulde betale mig forud hver Uge, det er Accorden, men ikke desmindre skylder han mig nu to Rigsdaler. Han skal sandelig blive nødt til at punge ud.

Keiser.

Ja det er ikke meer end billigt.

Trop.

Mel. af Lønkammeret: Hør, Skjønne, hvis I prøve vil.

1.

Hele den lange Dag jeg gaaer
Philosophisk op og ned paa Bakken.
Ved hver en Bod lidt stille jeg staaer,
Og lytter efter Folks Discurs og Snakken.
Til ind at gaae, jeg er for klog;
I Døren hver Mening jeg snapper,
Og fører det ind i min Bog,
Hvergang at Publicummet klapper.

2.

Nylig jeg hængte paa en Green,
For at see Beridernes Væsen.
Men Voltisubito var ikke seen,
Han slog en Abildsin mig midt i Næsen.

I Skræk jeg ned af Træet faldt,
Og holdt mig herefter til Jor'en;
Det trøster mig, at overalt
Gratis man faaer Tambour-Majoren.

3.

Ofte hvad ei man fik at see,
Man beskriver i store Documenter.
Der burde være fri Entree
For Smagens Critici, for Recensenter.
Man lukker ind det uldne Faar,
Og klipper dets Pels for en Daler,
Mens Hanen, den Stakkel, han staaer,
Gloer paa Kassereren og galer.

Fjerde Scene.

De Forrige. Rose (med et malet Skilt i Haanden).

Rose.

Hr. Trop, der staaer en Mand derude og paastaaer, at De har bestilt dette Skilt hos ham. Det nytter ikke, at jeg siger ham, det maa være en Feiltagelse; han bliver ved at paastaae, at De har bestilt det.

Trop.

Lad mig see! Jo, det er rigtigt.

Rose.

Naa saa er det dog til Dem?

Trop.

Ja det er mit Barn.

Rose.

Saa De vil vise et Dyr frem?

Trop.

Ja jeg vil.

Keiser
(tager Skiltet og betragter det).

Et Dyr?

Trop.

Er Hr. Pelt derinde?

Rose.

Nei, han er gaaet et Øieblik bort.

Trop.

Naa, ja, det er det Samme. Han veed Besked, han har givet mig Lov til at forevise det her i Teltet.

Keiser (læsende Skiltet).

„Her forevises et sjeldent Dyr. Første Plads een Mark, anden Plads otte Skilling, tredie Plads gratis. Notabene, Børn betale det Halve." — Hillemænd! De vil faae mange Børn paa tredie Plads!

Rose.

Nu saa vil jeg gaae ud og sige til Manden . . .

Trop.

Ja, siig ham kun, det er rigtigt. Hvad Betalingen angaaer, saa veed han Besked.

(Rose gaaer.)

Femte Scene.

Trop. Keiser.

Keiser
(idet han lægger Skiltet paa Bordet).

Jeg kan ikke komme mig af min Forundring. Saa høistærede Collega har et sjeldent Dyr at forevise herude?

Trop.

Ja, hvad skal man hitte paa? Mit Arbeide for Prysfing bringer mig saa godt som Ingenting ind. Jeg maa see at tjene Noget udenom.

Keiser.

Ja det er fornuftigt tænkt. At være Recensent, det fører ikke langt; man maa selv være Kunstner.

Trop.

Ganske rigtig. Først derved erhverver man sig Ret til at critisere de andre Kunstnere.

Keiser.

Hvad er det da for et Dyr, De har? Er det et Dyr, som kan gjøre Kunster?

Trop.

Nei, det troer jeg ikke, det kan.

Keiser.

Hvad er det for et?

Trop.

Ja det er just Det, jeg ikke veed. Det er meget sjeldent; jeg har ikke før seet Mage til det.

Keiser.

Hvor har De faaet det fra?

Trop.

Ja, det siger jeg ikke.

Keiser.

Formodenlig et Slags Abekat eller Bjørn?

Trop.

Nei, nei! meget sjeldnere.

Keiser.

Det er dog et fiirføddet Dyr?

Trop.

Nei, det har tre Been.

Keiser.

Tre! Det er umuligt. Der er ikke noget Dyr skabt, som har tre Been.

Trop.

Da er mit dog skabt.

Keiser.

Saa maa det være en Helhest. Hør, De forstaaer vist ikke Naturhistorie?

Trop.

Naturhistorie? Nei, det er Hebraisk for mig.

Keiser.

Ja, for mig ogsaa, thi jeg maatte opgive Naturhistorie til anden Examen, fordi jeg ikke havde Hebraisk.

Trop.

Naa, saa forstaaer De vel Lidt deraf?

Keiser.

Ja lidt Meer end af Hebraisk, men ikke meget Meer.

Trop.

Saa kan De vist sige mig Navnet paa Dyret?

Keiser.

Idetmindste kan jeg saa omtrent sige Dem, til hvad Slægt det hører.

Trop.

Top! De skal faae det at see.

Rose (raaber fra Teltet).

Hr. Pryssing er der.

Trop.

Saa for en Ulykke!

Keiser.

Gjør mig den Tjeneste at lade, som De ikke kjender mig. Jeg sætter mig her ved Bordet, og lader som ingen Ting.

Trop.

Nei dette Bord sætter jeg mig ved, det er mit Bord, sæt Dem ved det andet.

Keiser.

De foretrækker det Bord, hvorpaa Viinflasken staaer? Godt! den skal være Deres.

(Sætter sig ved Bordet paa venstre Side.)

Trop.

Nu maa jeg lade, som jeg var i Arbeide.

(Tager Papirer og Blækhuus ud af Bordskuffen, lægger det paa Bordet, sætter sig selv derved, og lader som han skriver.)

Sjette Scene.

De Forrige. Prysning. Viva.

Mel. Thema af Carnevalet i Venedig.

1.

Prysning.

Ja vi skal os fornøie
Ved Kilden excellent;
Dog først jeg holder Øie
Her med min Recensent.

Trop.

Ih see god Dag! velkommen hid!

Pryssing.

Hvad skriver Han, Hr. Trop?

Trop.

Jeg sidder her i critisk Slid
Til begge Øren op.

(Pryssing tager Papirerne og læser; Keiser springer op, og iler hen til Viva, som staaer noget bag ved de Gamle.)

Keiser.

Velkommen ud i Skoven!

Viva.

Min Ven! tag dig iagt!

Trop.

(trækker Keiser i Kjolen).

Vær ikke saa forvoven!

Pryssing (læsende.)

Ja det er rigtig sagt.

2.

Det er et Mesterstykke,
Som han har skrevet her.
Jeg strax det lader trykke,
Saasnart det færdigt er.

Trop.

Men. læs kun, læs kun længer frem,
Saa skal De bare see.

Paa Bunden, skal jeg sige Dem,
Der er Rosinerne.

Pryssing.

Sin Dont han veed at passe,
Hans Recension er stor.

Trop.

Jeg har hver Lirekasse
Og Trommernes Major.

3.

Hans Piano, hans Crescendo
Er Alt i min Journal!
Castigat non ridendo
Vor Smag og vor Moral.

Keiser og Viva.

I Skovens Taushed, hvilken Lyst
At see sin Hjertens Ven!
Her synger hver en Fuglerøst:
Vi sees, vi sees igjen.

Keiser og Viva.

Nu hurtig inden Fatter
Seer bort fra sin Journal!
Om lidt vi samles atter
I Kirstens Kildedal.

Pryssing
(givende Trop Papirerne).

Hav Tak, min Hr. Forfatter!
Jo det er en Journal!

Trop (afsides).

Han mærker ei sin Datter,
Ja han er critisk gal.

(Keiser sætter sig paa sin forrige Plads, tager en Bog op af Lommen, og læser. Viva nærmer sig de Andre.)

Pryssing (til Trop).

Kjender Han det Menneske, som sidder der og lader som han læser?

Trop.

Lader? Jeg troer, han læser virkelig.

Pryssing.

Det troer jeg neppe. Kjender Han ham ikke?

Trop.

Nei, jeg gjør saamænd ikke.

Pryssing.

Det er en Student, som hedder Keiser.

Trop.

Saa? Ja det er meget muligt. Jeg er ikke pligtig at kjende alle Studentere.

Pryssing.

Det er en Laps, en Vindbeutel.

Trop.

Ja han seer ud til allehaande.

Pryssing.

Viva! — Naa, er du der? Gaa ikke for langt bort, mit Barn! hold dig her i Nærheden.

Trop (afsides til Viva).

Bryd sig om Ingenting, Jomfru; jeg skal nok holde den Gamle med Snak.

(Viva giver Keiser et Tegn, og gaaer igjennem Teltet ud til Promenaden. Han følger efter.)

Syvende Scene.

Trop. Pryssing.

Pryssing.

Men hvad skal det Skilt betyde? (Læser.) „Her forevises et sjeldent Dyr.“ — Hvad er det? Er Hau bleven Bjørnetrækker?

Trop.

Nei, det er ingen Bjørn.

Pryssing.

Hvad da?

Trop.

O det er saadant et Dyr, som jeg har lagt mig til herude.

Pryssing.

Og det vil Han vise frem for Penge?

Trop.

Ja jeg vil, Hr. Pryssing!

Pryssing.

Det gaaer ikke an! Ingenlunde! Vil han paa eengang være baade Kunstner og Criticus? Det skikker sig ikke. Hvem skulde saa recensere Ham og Hans Dyr?

Trop.

Det skal vi nok gjøre selv.

Pryssing.

Ja, det maatte da skee fiint, meget fiint, for at Ingen skulde mærke det.

Trop.

Ja lad kun mig om Det.

Prysſing.

Og at ſaa de Arbeider, Han har for mig, ikke komme til at ſtaae tilſide for dem, ſom Han har for ſig ſelv.

Trop.

Jeg ſkal nok beſørge det Ene med det Andet. Jeg er vel nødt til at ſørge for mig ſelv. Troer Hr. Prysſing maaſkee, jeg kan komme ud af det med een Rigsdaler om Ugen, ſom jeg desuden ikke faaer, naar jeg førſt ſkal ſee alle Kunſterne, og dernæſt leve af naturlig Føde?

Prysſing.

Aa hvad! Det er en meget god Betaling.

Trop.

Jo, jeg takker. Og ſaa ſkylder De mig ovenikjøbet for de ſidſte fjorten Dage. Jeg ſkal have to Rigsdaler.

Prysſing.

Han ſkal have Fanden og ikke to Rigsdaler. De Penge har jeg holdt tilbage for Menneſkeſlægtens Ødelæggelſe.

Trop.

For Menneſkeſlægtens Ødelæggelſe?

Prysſing.

Ja, for hans Tragedie, Menneſkeſlægtens Ødelæggelſe, ſom Han har givet mig til at indbinde.

Trop.

Og som De nu har havt i en heel Maaned, uden at gjøre Noget ved den.

Prysing.

Jeg har havt Andet at bestille. Naar det første Nummer af mit Ugeblad er kommet ud, saa begynder jeg paa Hans Ødelæggelse.

Trop.

Jeg længes saameget efter at faae den indleveret.

Prysing.

Aa Snak! Jeg har sagt Ham det over ti Gange, der kommer ikke noget ud af at Han bringer Ødelæggelsen paa Theatret. Folk ville nu hverken ødelægges eller opbygges.

Trop.

Vær De rolig og arbeid De frisk væk paa Menneskeslægtens Ødelæggelse.

Prysing.

Ja, ja! Nu skal jeg tage fat paa den.

Trop.

Men siig mig ikke, at saadant et Bind skal koste to Rigsdaler.

Prysing.

Hør nu, vær nu rimelig. Han vil have sin Ødelæggelse stiv. Ikke sandt?

Trop.

Jo.

Pryssing.

I Maroquin?

Trop.

Ja.

Pryssing.

Forgyldt?

Trop.

Ja.

Pryssing.

Naa. Nu kan Han selv gjøre Regning. Naar Hans Ødelæggelse skal forgyldes, saa kan den nok komme til at koste ham to Rigsdaler.

Trop.

Aa hvad! det er det Samme. Tilsidst gaaer dog Forgyldningen af den. Saa lad den ligesaa gjerne blive borte, men saa skal De derimod gjøre mig en Tjeneste.

Pryssing.

Og det er?

Trop.

De skal binde den i to Bind.

Pryssing.

Hvorfor?

Trop.

Jo, for den er stor nok dertil. Desuden har jeg

læst, at Eenactsstykker fordærve Smagen. Een Act er ogsaa for lidt til den hele Menneskeslægts Ødelæggelse. De skjærer den tvers igjennem i to lige store Parter, og binder hver ind for sig, det har mere Anseelse. Naar det ikke koster meer at redde Smagen, hvorfor skulde vi saa ikke gjøre det?

Prysing.

Ja ja, det skal jeg føie ham i. Er saa Alting godt?

Trop.

Saa lad det blive derved.

Prysing (seer sig om).

Viva! — hvor blev hun af?

Ottende Scene.

De Forrige. Rose, som har passet paa ved Indgangen.

Rose.

Vil Herren tale med Jomfruen?

Prysing.

Ja, hvor er hun?

Rose.

Hun staaer herude ved Veien, og morer sig med at see paa Folk.

Prysing.

Og Studenten?

Rose.

Hvilken Student?

Pryssing.

Han som sad her.

Rose.

Naa, var det en Student? Han er gaaet for længe siden.

Pryssing.

Er han det? Naa, ja saa ....

Rose.

Vil De maaskee tale med ham?

Pryssing.

Nei, nei! gu vil jeg ikke, nei. Kald paa min Datter.

Rose.

Strax. (Gaaer.)

Niende Scene.

Trop. Pryssing.

Pryssing.

Det er bandsat med de Snuushaner.

Trop.

Aa De kan troe, Jomfruen har slet ikke lagt Mærke til ham. Hun har ikke seet paa ham en eneste Gang.

Prysing.

Naa det er mig kjært at høre. Den Vindbeutel har tidt og mange Gange sværmet omkring hende.

Trop.

Det er nok længe siden.

Prysing.

Det kan være et Par Maaneder, siden jeg sidste Gang feiede ham.

Trop.

Et Par Maaneder! Ja i den Tid kan saadan en Springfyr have skiftet Tanker over hundrede Gange. Jeg troer ikke, han bryder sig mere om hende. Han sad saa fordybet i sin Bog, og saae saamænd slet ikke efter hende.

Prysing.

Naa det glæder mig at høre.

Tiende Scene.

De Forrige. Viva.

Prysing.

Hvor bliver du af? Vi skulde jo ud og see os om.

Viva.

Jeg troede, Papa havde Hemmeligheder at forhandle med Hr. Trop, og saa gik jeg lidt bort, for ikke at være til Uleilighed.

Trop.

Det kan Jomfruen aldrig være. O hvor De er nydelig idag! jeg har jo endnu ikke havt Tid at hilse paa Dem. Charmant, charmant! De er rigtignok godt indbunden.

Viva.

Synes Dem det?

Trop.

Hvilket Snit! hvilket Snit!

Viva.

Ha ha ha!

Trop.

Vend Dem om, jeg beder Dem. (Hun vender sig.) Nei, den Ryg, den Ryg, den er prægtig. Det er kun Skade at Titelen er gal.

Viva.

Titelen?

Trop.

Ja maa det ikke skjære En i Hjertet, at see saa deiligt et Bind med en forkeert Titel?

Prysing.

Hvad mener Han med Det?

Trop.

Semprififa.

Prysing.

Aa, begynder Han nu med Det igjen?

Trop.

Det er hverken Latin eller Italiensk. Paa Latin hedder det Semperviva, og paa Italiensk Sempreviva, men Semprififa det er slet ingen Ting.

Prysſing.

Det var ikke mig, det var den jydske Præst som tog feil.

Trop.

Nei Snak! De jydske Præster forstaae nok Latin. I er ikke den første Bogbinder, og bliver heller ikke den sidste, der har spoleret en smuk Ryg med en gal Titel.

Prysſing.

Aa! jeg vil ikke høre Hans Finter. Kom, Viva! lad os gaae!

Trop.

Adieu, Hr. Semprififus! god Fornøielse!

(Prysſing og Viva gaae.)

Ellevte Scene.

Trop alene.

Trop.

Hvor det morer mig at drille den Bogbinder! Saadan en Klisterbøtte bilder sig ind at være Criticus, Æstheticus, Litteratus; han vil ophjelpe Litteraturen, betale Honorar, forlægge Skrifter! O du Stakkel! Du kunde nok trænge til at Nogen ophjalp dig selv og dine

Finanser. Ellers kommer du med samt din hele Litteratur under Fattigvæsenet. — Naa, jeg maa tænke paa mine Forretninger. (Sætter sig ved Bordet, blader i Papirerne, drikker, dypper Pennen, o. s. v.) Dersom jeg dog selv havde Evne til at begynde et Ugeblad! Hvor det smerter mig, at disse fortræffelige Artikler skal staae i Prysfings litterære Gabestok!

Tolvte Scene.

Trop. Ledermann. Klatterup.

Klatterup (raaber ind i Teltet).

Vi sætte os herude. Bring os saa noget Skinke og Sennep.

Ledermann (stammende).

Og en Fla—Fla—Flaske Viin.

Klatterup.

Og to Glas.

Trop.

Hvad mon det er for et Par Karle? De see ganske litterariske ud.

Klatterup.

See, der sidder En, der seer ud til at være Skribent.

Ledermann.

Mener De Ølta—ta—tapper Bendt?

Klatterup (noget høiere).

Jeg siger: en Skribent.

Ledermann.

Ja saa!

Klatterup (affides).

Dersom den Mand ikke var lidt tunghør og stammede, saa var han bestemt den behageligste Mand i Omgang, ligesom han allerede er en af Fædrenelandets meest udmærkede Forfattere.

Ledermann.

Ja han seer ud til at være En af mine Fo—Fo—Folk.

Klatterup.

Lad os gjøre Bekjendtskab med ham. (Til Trop.) Min Herre! De undskylder at jeg forstyrrer Dem, men Deres Beskjæftigelse, Deres Klædedragt, Deres hele Udvortes synes at vidne om, at De er En af Dem, som give mig og mine Lige Noget at fortjene.

Trop (reiser sig).

Jeg veed ikke, hvem jeg har den Ære ....

Klatterup.

Jeg er Bogtrykker Klatterup.

Trop.

Ah! Det glæder mig usigeligt at gjøre Deres personlige Bekjendtskab.

Klatterup.

Tør jeg udbede mig Deres Navn?

Trop.

Mit Navn er Trop.

Klatterup.

Ah! Digteren, Forfatteren, Hr. Trop! Det anede mig.

Ledermann (til Klatterup).

Hvem er det?

Klatterup.

Det er Digteren, Hr. Trop.

Ledermann.

Ih! er det mu—muligt?

Klatterup (til Trop).

Maa jeg have den Ære at gjøre Dem bekjendt med Hr. Litteratus Ledermann? (Sagtere.) De maa tale lidt høit til ham, han er noget tunghør.

Trop (høit).

Det smigrer mig særdeles. Jeg har læst saa mange fortræffelige Opsatser af Dem.

Ledermann.

De har sk—sk—skrevet mange ski—skjønne Digte i Adresavisen.

Klatterup.

Og grundige Kunstcritiker i vore meest yndede Blade.

Trop.

Om jeg husker ret, saa er Deres Afhandling om Tranlamperne trykt paa Prysings Forlag?

Ledermann.

Ja han sky—skylder mig endnu Honor—Honor—Honorar for den.

Klatterup.

Tal ikke om Prysing, Hr. Trop! han har ført sig skammelig op imod os Begge. Hr. Litteratussen har skrevet for ham, jeg har trykket for ham, og Ingen af os har han betalt.

Ledermann.

Hvad—hvad—hvad siger De?

Klatterup.

Jeg taler om Prysing.

Ledermann.

Ja det er en st—stor Kje—Kje—Kjeltring.

Klatterup (til Trop).

Jeg haaber, De er ude af al Forbindelse med ham.

Trop.

Ja Gud bevares! Jeg seer ham aldrig.

Trettende Scene.

De Forrige. Rose (sætter Mad og Viin paa Bordet tilvenstre).

Rose.

Vær saa god, mine Herrer!

Klatterup.

O! et Glas endnu! — Jeg haaber, Hr. Trop er saa god at tage Plads hos os.

Trop.

Jeg siger ikke Nei.

(Rose bringer Glasset og gaaer.)

Fjortende Scene.

Trop. Ledermann. Klatterup.

Ledermann.

Lad os tage Pl—Plads.

Trop.

Med Fornøielse.

(De sætte sig, spise og drikke.)

Klatterup.

For at komme tilbage til Prysling, han har allerede for længe siden givet Litteratussen og mig Hver en Vexel-Obligation for Det, vi have tilgode. Imorges var den udløbet. Vi præsenterede den, men han var ikke i Byen; de sagde endog at han var taget i Dyrehaven. Det kan jeg dog ellers neppe troe, at han

skulde turde vise sig herude under saadaune Omstændigheder.

Trop.

Nei, det tør han vist ikke.

Klatterup.

Ja, for vidste jeg, at han var her, saa skulde han rigtignok see Løier.

Ledermann.

Hv—hva—hvad er det?

Klatterup.

Vi tale om Prysing.

Ledermann.

Ja det er en st—stor Kje—Kje—Kjeltring. Lad os ikke tæ—tæ—tænke mere paa ham. Fo—Fo—Forfa—fa—fatterskabet leve!

Klatterup.

Ja den Skaal drikker jeg med. (De klinke.) Hvor skjønt, hvor opløftende at see to store Mænd i samme Fag gjensidigen at lade hinanden vederfares Ret, uden smaalig Jalousie! (Til Ledermann.) Hørte De, hvad jeg sagde, Hr. Litteratus?

Ledermann.

Jo jeg gjo—gjorde, Hr. Klat—Klat—Klatterup!

Trop.

Men Hr. Ledermann og jeg staae aldeles ikke hinanden i Veien.

Ledermann.

Nei, paa ingen Maa—Maade. De har valgt det Æsth—Æsthetiske, det Crit—Crit—Critiske.

Trop.

De derimod det Statsøconomiske, det Almeennyttige, det til Borgerheld Sigtende ....

Ledermann.

Jeg le—le—lever af at gjøre op—op— gjøre op—opmærksom paa Mis—Mis—Misbrug.

Klatterup.

Ganske rigtig! Hver har sit særskilte Fag. Af Begges forenede Bestræbelser vil der fremgaae en høi Grad af almeen Velstand.

Mel. Malborough i Leding drager.

(Under denne Sang spiser og drikker Ledermann meget graadig.)

Trop.

Naar jeg til Kilden drager ....

Ledermann.

Hvad beha—ha—ha hvad behager?

Trop (høiere).

Naar jeg til Kilden drager,
Er det for Kunst og Smag.

Klatterup (til Trop).

Ja vist, men Kunst og Smag
Er ei vor Naboes Fag.
Naar han sig hid umager . . . .

Ledermann.

Hvad beha—ha—ha hvad behager?

Klatterup (høiere).

Naar De Dem hid umager,
Er den en anden Sag.
(Til Trop.)
Han seer paa Brød, paa Smør,
Han modig nævne tør
Den Taxt, som hver en Bager . . . .

Ledermann.

Hvad beha—ha—ha hvad behager?

Klatterup (høiere).

Den Taxt, som hver en Bager
Og Kromand følge bør.
(Til Trop.)
I Kjøbenhavn saa net
Han passer Fortogsret,
Og tidt i Bladet klager . . . .

Ledermann.

Hvad beha—ha—ha hvad behager?

Klatterup (høiere).

De tidt i Bladet klager
Paa Rendestenens Bræt.
(Til Trop.)
Han agter paa hver Støi,
Hver Lygtepæl, hver Fløi,
Og skarpt for Øie tager . . . .

Ledermann.

Hvad beha—ha—ha hvad behager?

Klatterup (høiere).

De skarpt for Øie tager
Befalte Ringetøi.

Klatterup og Trop.

Saa har Enhver sit Fag:
De } har Critik og Smag,
Jeg }
Men Ledermann paatager . . . .

Ledermann.

Hvad beha—ha—ha hvad behager?

Klatterup og Trop (høiere).

Men De Dem helst paatager
Vor Borgerfriheds Sag.

Klatterup.

Begge Forfatterne leve: Hr. Litteratus! (Klinker med ham.) Hr. Trop! (Klinker med ham.)

Ledermann.

Tak, Hr. Klat—Klat—Klatterup!

Trop.

Meget forbnnden.

Ledermann.

Gid der dog vilde pa—pa—pa—pa—passere nogen Uorden herude, for at vi kunde faae No— Noget at kla— klage over i Bla—Bla—Bladet.

Klatterup (til Trop).

Har De ingen løbske Heste seet?

Trop.

Nei, ingen andre end min Pegasus.

Klatterup.

Ingen Luxus i Tjenestepigernes Dragt?

Trop.

Nei, jeg synes, de har snarere for Lidt end for Meget paa.

Ledermann.

Hvad—hvad er det?

Klatterup (høiere).

Vi tale om Luxus i Klædedragten.

Ledermann.

Ja den st—stiger bety—bety—betydelig.

Femtende Scene.

De Forrige. Nonpareil.

Ah bon jour, Mr. Troppe! Aben Sie mein Affiche?

Trop.

Ja wohl, ja wohl!

Nonpareil.

C'est charmant! . . . . Was trink Sie!

Trop.

Das ist Wein.

Nonpareil.

Ah! c'est du vin. Ik will Sie jetz macken en tour mit den Wein.

(Sætter sig hos dem.)

Klatterup.

Vil han gjøre en Tour med vor Viin? Hvad er det for en Snak?

Trop.

De skal vide, det er den store Taskenspiller Nonpareil. Han vil gjøre et Kunststykke med Vinen.

Klatterup.

Ja saa! ja saa!

Ledermann.

Hva—hva—hvad er det?

Klatterup (høiere).

Det er Taskenspilleren, han vil gjøre et Kunststykke med Vinen.

Nonpareil (seer paa Flasken).

Ier is wenik Wein, wenik Wein. Voyons un peu. Erlaub Sie, das ik ab die Ehr? (Han skjænker for dem alle Tre.) Trois verres, drey Glas, au juste. Ik setz sie l'un à côté de l'autre, gans nah. Attention! (Smøger Ærmerne op.) Un, deux, trois. (Han drikker dem alle tre meget hurtig ud.) Verstehn Sie das?

Klatterup.

Ja det kan jeg sandelig ogsaa gjøre. Das ist leicht, ich kann es auch.

Nonpareil.

Eh bien! Woll Sie parir, Sie könn es nix.

Klatterup.

Ja, ich will.

Nonpareil.

Une bouteille de vin?

Klatterup.

Um eine Bouteille Wein.

Nonpareil.

D'accord. (De give hinanden Hænder.) A présent, voyons.

Klatterup (vil skjænke).

Men han har jo drukket hele Flasken op.

Nonpareil.

Sehen Sie? Sie könn es nix. Ik abs Ihn gesagt.

Klatterup.

Ja, det troer jeg nok.

Nonpareil.

Sie ab verlor. Nun laß Sie komm en ander bouteille; so könn Sie versuch.

Klatterup.

Nei, mange Tak! Jeg er ikke gal.

Nonpareil.

Woll Sie nik besahl, so ist das einerley. Cela me revient au même. Sie ab kein point d'honneur.

(Reiser sig.)

Klatterup.

Und Sie haben kein Lebensmaaß.

Ledermann

(trykkende den tomme Flaske).

Det er uf—uf—uf—uforskammet.

Klatterup.

Det skal komme i Bladet.

Ledermann.

Det var den første Mis—Mis—Misbrug herude.

Nonpareil (til Trop).

Eh bien Monsieur, l'affiche.

Trop
(reiser sig, og henter et Papiir ved det andet Bord).

Hier ist der Placat.

Nonpareil.

Is gut geschrieb?

Trop.

Sehr gut.

Nonpareil.

Steht darin von der surprise surprenante des surpris?

Trop.

Ja hier. „De Overraskedes overraskende Overraskelse."

Nonpareil.

Von den Empereurs et Rois, Princes et Princesses, la haute noblesse und verehrungswürdig public, qui m'ont comblé de leurs éloges?

Trop.

Hier. „Keisere, Konger, Fyrster . . . .“

Nonpareil.

Ah! das is en misérable Sprak! Keiser, Konger, das kling wie nix.

Klatterup
(som imidlertid har reist sig).

Den Placat skal vist trykkes. Maaskee kunde jeg faae det Arbeide. (Til Nonpareil.) Ist das wahr, daß Sie auch das Kopf von einen lebendigen Mensch abhauen kann und wieder auffitzen?

Nonpareil.

Oui, Monsieur. Soll ik Ihn vielleick den alten abschlag, und einen neuen auffetz? Das wär gut für Sie; den, Sie aben, taug nix.

Klatterup.

Det er en Stud.

Ledermann (reiser sig).

Hvad er det, Hr. Klat—Klat—Klatterup?

Klatterup (høit).

Det er en Stud, Hr. Litteratus!

Ledermann.

Den maa i Bl—Bladet.

Sextende Scene.

De Forrige. Madame Voltisubito, med en Pibsk i Haanden og en Guitar om Halsen.

Madame Voltisubito.

La riverisco, Signor Troppo! O Troppo caro! (Omfavner ham.) Sin Sie bøs? Perchè il portogallo l'è caduto sulla testa? Verstehn Sie? Die Apelsine auf den Kop gefallen?

Trop.

Sagt nichts, sagt nichts.

Madame Voltisubito.

Il Signor Voltisubito, il mio marito, kann sich nik consolir darüber. Er mir gesag, daß ick soll andar da lei, e pregarla di scusarlo, ed offrirle un biglietto per la quinta representazione di questa sera.

Trop
(tager Billetten og kysser hendes Haand).

Tausend Dank, tausend Dank!

Nonpareil.

Ah la charmante personne! Quelle tournure! Que de gràces! Bien votre serviteur, Madame!

Madame Voltisubito.

Ah bonne giour, Monsignor Nonpariglio!

Trop.

Was wird heute gegeben?

Madame Voltisubito.

Il flauto magico.

Nonpareil.

Die Sauberflöte.

Trop.

Tryllefløiten! Das ist prächtig!

Madame Voltisubito.

C'est oune nouvelle pantomine à grand spectacle, mit Pferden und Löwen.

Trop.

Haben Sie auch Löwen?

Madame Voltisubito.

Si, signor. Sie sin nik natürlich, sie sin künstlig fabriquirt.

Trop.

Ja so! (Afsides.) Nei, saa er et naturligt Dyr dog bedre end et kunstigt.

Nonpareil.

Je suis étonné, Madame, de vous voir portant une guitare? Chantez vous, par hazard?

Madame Voltisubito.

Si, par hazard. Je viens de chanter oun tema con variazioni, étant debout sour deux cheveux.

Nonpareil.

Sur deux chevaux.

Madame Voltisubito.

J'avais oun pied sour l'oun, et l'altro sour l'altro.

Nonpareil.

Sacristie: Quelle attitude!

Madame Voltisubito.

Vous ne m'avez pas entendou chanter? Tenez, je vais chanter tout de suite.

Nonpareil.

Ah! j'en serai charmé.

Trop
(til Klatterup og Lebermann).

Hør efter, hør efter! det er den smukke Beriderske! hun vil synge en Arie for os.

(Klatterup hvisker det til Lebermann.)

Madame Voltisubito (til Nonpareil).

Prenez le fouet, Monsignor (giver ham Pidsken.) et claquez bien pendant que je chante.

Nonpareil.

Pourquoi cela, Madame?

Madame Voltisubito.

Je suis accoutoumé à voir le fouet et entendre ce son. Sans sela je ne poux rien faire.

Nonpareil.

A la bonne heure.

(Smælder med Pidsken.)

Madame Voltisubito.

A présent ça va bien.

Trop (til Klatterup).

Hun synger aldrig uden til Hest, hun er vant til at høre Pidsken, og uden den kan hun ingen Ting. gjøre.

Ledermann.

Hva—hva—hvad skal det sige?

(Klatterup hvisker det til ham.)

Trop.

(til Madame Voltisubito).

Ja, ich kann das gut begreifen. Ich habe ein Mann gekannt, der hatte Tansen gelernt in eine Stube wo ein Dragkiste stand. Nachher kam er auf en Ball. Es wollte aber gar nicht gehen. Endlich sagte er: bringt mal ein Dragkiste in die Stube. Man that es, und gleich konnte er tansen.

Madame Voltisubito.

E l'usanza, l'usanza.

Nonpareil.

C'est l'habitude qui fait tout.

Madame Voltisubito.

Si, c'est l'habitoude.

Nonpareil.

Silence, Messieurs!

(Smælder med Pidsken.)

Madame Voltisubito.

Thema.

Mel. af Jægerbruden: Vi binde dig din Jomfrukrands.

Di primavere un fiore,
Gentil donzella, prendi.
E sul tuo crin l'appendi,
Ravviva lo splendore,
Del gelsomino il bel candore oscura!
Tanto ti diè Natura,
Beltà, innocenza e amore.

Fem Variationer.

(Til Nonpareil.)

Mais, Monsieur, vous avez oublié de claquer. A présent que je suis a la fin, claquez bien fort, et en mesure.

Sjette Variation,

(under hvilken Nonpareil smælder paa de i Compositionen betegnede Steder).

Coda.

Ancora un poco ascolti, o mio Signor:
La biondina in gondoletta
L' altra sera io menava.
E la barca che nanava,
Si la fece indormentar.
La dormiva su sto braccio,
Ed io intanto la guardava,
Ma la barca dondolava,
E la fece risvegliar.

Nonpareil.

Bravo! bravo! Quel charme dans votre voix quelle expression! Oh c'est délicieux!

Trop.

Tausend Dank, tausend Dank! Das ist das Schönste was ich noch von Gesang gehørt habe.
(De kysse hende begge To paa Hænderne.)

Ledermann.

Jeg sy—synes, de bæ—bærer dem begge To ad, som om de vare slap—slup—slupne lige ud af Daa—Daareki—kisten.

Klatterup.

Det er et Par udenlandske Gjøglere, som trække os Pengene ud af Landet.

Ledermann.

Det maa i Bla—Bladet.

Klatterup.

Det er en Uorden.

Trop (kommer hen til dem.)

Tag dem iagt, tal ikke for høit, de To kunde let forstaae Noget af hvad De siger.

Klatterup.

Det er det Samme. Vi ere besjælede af Borgersands, og gaae vor lige Vei, uden at see frem eller tilbage. Vi ere frimodige.

Ledermann.

Frimu—murere?

Klatterup (høiere).

Frimodige! —

(Under det følgende Musiknummer begynder Enhver i den Orden, hvori Verſene ſtaae, men gjentager ſit Vers ſaa ofte, ſom en ny St mme kommer til ſaa at Sangen ſucceſſivt bliver to-, tre-, fire-, og femſtemmig.)

Nonpareil (til Madame Voltiſubito).

Mel. Ah que l'amour aurait pour moi des charmes.

Ah qu'il est doux de vous voir de la sorte!
Je deviens fou de bonheur, de plaisir.
Flamme d'amour est bientôt, dit-on, morte,
Mais celle-ci, c'est à n'en plus finir.

Trop (til Madame Voltiſubito).

Egen Melodie.*)

Schönſtes Weibsbild, daß ich's dir geſtehe
Du haſt mich zum Corydon gemacht.
O verzeihe, wenn ich ſchier vergehe
In der Flamme, die du angefacht.
Das Billett, das du mir gütig ſchenkeſt,
Dein Geſang, dein Weſen mich entzückt.
Seh' ich dich, wenn du die Roſſe lenkeſt
Wird mir gänzlich das Gehirn verrückt.

Madame Voltiſubito.

Mel. Smukke Pige med det brune Haar.

Se il mio nome è Voltisubito,
Perdonate, Signori,

---

*) See Muſikbilag, Nr. 1.

Che ben subito mi volgerò,
Zefiretto frà i fiori.
Ecco un cuor di quà,
Ecco un cuor di là,
Geme amor di quà,
Piange amor di là.
Ché pensar di questo? Chê farò
Con duplici cuori?

Klatterup.

Mel. Thema af Amor marinaro.

I patriotisk
Retfærdig Iver
Jeg blot kan elske
Mit gode Dansk.
Jeg erkegothisk
Paa Flugten driver
Det Pluddervelske
Med Tydsk og Fransk.
En Taskenspiller,
En saadan Rytter,
Hvad de bestiller,
Til Intet nytter.
Og slutteligen
Er siden Krigen
Vor hele Higen
Kun udenlandsk.

Ledermann.

Mel. O mein lieber Augustin.

Hvilket uf—uf—uf—uforskammet Sny—Sny—Sny—
Snyderi!
Al den go—go—gode Vi—Vi—Vi—Viin er fo—fo—
forbi!
Vindsa—sa—sa—sak!
Grovt Pa—Pa—Pa—Pak!
Den Kraba—ba—bat
Faaer en Drava—va—vat
Af vor Po—Po—Po— vor Po—Po— vort Politi.

Madame Voltisubito.

A prèsent je m'en vais, nous allons cominciar notre quatrième representazione. C'est à la quinta che je vous attend, Monsignor Troppo. (Trop bukker, hun giver Nonpareil Armen for at gaae.) Il y a tant de monde dans la boutique; passons par ici, Signor Nonpariglio. (De gaae ud paa Siden.)

Syttende Scene.

Trop. Ledermann. Klatterup. Keiser og Viva komme fra Teltet.

Trop (afsides).

Den Hansqvast betalte mig ikke Placaten. O det er forskrækkeligt! Arbeide har jeg nok af den hele Dag, men Penge! Alle binde Munden til paa Oren

som tærsker. (Til de Kommende.) Ih velkommen tilbage Naa? den Gamle er ikke med? det er nok en Slags Bortførelse?

Keiser.

O det gik fortræffeligt!

Mel. Der staaer et Træ i min Faders Gaard.

1.

Jeg stod i Trængsel
Paa grønne Plads,
Min Viva nær i Kildelunden,
Og saae med Længsel
I fyldte Glas
Den Elsktes Billed dybt paa Bunden.
Men da jeg over hendes Skulder saae
Mit eget Billed tæt ved hendes laae
Smiilte derved,
Hvergang hun hed
Med Vellyst førte det til Munden.

2.

Mens det passerer,
Hist paa sin Stol
En Bondemand med Prysſing snakker,
Og barsk tracterer
Sin Stokfiol,
Og synger Visen nok saa vakker
Om Helten som paa St. Helena døer.
Nu skreg en Galning! Vive l'Empereur!

Og strax en Ven
Skreg til mig hen:
„Ja, Viva Keiser! Jo jeg takker!"

3.

Men min Veninde
Forfærder nu
Det Ægteskab af vore Navne.
Jeg spørger hende:
Forbyder du
To Luftgestalter sig at favne?
I Bølgen kysded jo min Skygge dig,
Et Navn er ogsaa kun en Skygge lig.
Nei, skreg hun, nei!
Løb bort sin Vei.
Tilsidst vi her i Teltet havne.

Trop.

Ja Kirsten Piil hun smedder Aar for Aar Flere og Flere sammen. Skal det tage saadan til, saa kan hun herefter med større Ret komme til at hedde Kirsten Giftekniv.

Viva.

Mel. Madame Gails Tyrolienne.

1.

Intet, min Ven, jeg frygter meer,
End naar den store Mængde mig seer.
Selv under Vrimlens larmende Spil
Amor os ene finde vil.

Et Navn, et Navn kan røbe de To,
Og fra dem flyer den kjærlige Ro.

2.

Nylig ved Kilden fri og glad
Drak jeg med dig af kjølige Bad;
Kildegudinden skued os kun,
Taus os forened i sin Lund.
Et Navn, et Navn har røbet de To,
Nu flye de hid til Kjærligheds Ro.

Klatterup (til Reiser).

Min Herre, De nævnede jo Prysſing. Er han herude?

Reiser.

Til Tjeneste.

Trop (afsides).

Saa nu er Fanden løs.

Klatterup (til Ledermann).

Det er som jeg siger, han er herude.

Ledermann.

Pr—Pr—Prysſing?

Klatterup.

Ja netop.

Ledermann.

Det er utroligt.

Keiser.

Hvad er det for et Par Karle.

Trop.

Det er to Matadorer som vil stikke Pryssing.

Viva.

Hvorledes? Hvad vil det sige?

Trop.

Creditorer, Jomfrue!

Keiser.

Fy for en Ulykke!

Viva.

Gud! jeg bliver ganske bange.

Rose (raaber ud).

Hr. Pryssing er der.

Klatterup.

Ha ha! der har vi ham.

Keiser.

Jeg lader som Ingenting.

(Trækker sig lidt tilbage).

Attende Scene.

De Forrige. Pryssing kommer fra Teltet.

Pryssing.

Naa, er du der, Viva? Hvor i al Verden var du bleven af?

Viva.

Jeg kom fra Dem i Trængselen, Papa, og kunde slet ikke finde Dem igjen.

Prysling.

Ih Snak! Jeg stod jo og hørte paa Bondemandens Fiol. (Til Trop.) Veed Han hvad? En Critik derover skilde være paa sit rette Sted i Bladet.

Trop.

Tys! tal ikke om Bladet! Her er Spioner ude.

(Peger paa Ledermann og Klatterup.)

Prysling (seer dem).

Naa saa gid da ....

(Vil gaae; Klatterup og Ledermann stoppe ham, og tage Hver sin Obligation op af Lommen og præsentere ham den.)

Mel. Fryd dig ved Livet.

Klatterup.

Vil De betale?
Eller vil De ikke? Hvad?
De har at befale,
Jeg er lige glad.

Ledermann.

Imo—morges var jeg alt ho—hos Dem,
Og ve—ve—ve—vented, men De ko—ko—ko kom ei hjem.
Nu træ—træffer jeg Dem her til—til—tilsidst,
Og gi—gi—giver Dem ei Fr—Fr—Frist.

Prysing.

Ti De kun stille!
Jeg nok gjøre skal min Pligt.
Men ved Kirstens Kilde
Er ei Sted til Sligt.

Klatterup.

Jo Dyrehaven passe kan.
Til Børs for slig en Handelsmand,
Slig Criticus, dramatisk Nar,
Som ingen Penge har.

Prysing.

Bliv mig fra Livet
Med den Vexel-Obligation!

Klatterup.

Ja naar De har givet
Sikkerhed.

Ledermann.

Og Ca—Ca—Caution.

Prysing.

Ifald jeg Dem ei bliver qvit,
Erklærer jeg mig strax Fallit.

Klatterup.

Ja vær saa god, geneer Dem ei!

Ledermann.

Ja just derpaa lu—lu—lu—lurer jeg!

Prysing.

Tag Dem ivare!
Jeg faaer Moratorium.

Klatterup.

Det har ingen Fare,
Man er ei saa dum.

Prysing.

Halvtredsindstyve smaa Procent,
Kan De vel dermed være tjent?
Meer giver intet Handelshuus;
Forresten ei en Snuus.
Tænk nu paa Tingen,
Og om De mig drille tør.
Gaaer De mig paa Klingen,
Veed jeg hvad jeg gjør.

Klatterup og Ledermann, (den Sidste stammende).
Ja det er Tingen!
Mon jeg vel ham drille tør?
Gaaer jeg ham paa Klingen,
Veed jeg hvad han gjør.

Prysing.

Ja, som sagt, dersom man tvinger mig til Fallit just i dette Øieblik, da min Handel er i Opkomst, og jeg har grundet Haab om at betale Enhver Sit inden kort Tid, saa er det ikke Andet end Malice af mine Creditorer, og saa skal Fanden tage mig om jeg ikke...

Klatterup.

Er Deres Handel i Opkomst? Hvad mener De med Det?

Prysing.

Jeg mener, at jeg har begyndt paa et Ugeblad; det første Nummer er allerede under Pressen; naar det kommer ud, saa skal De bare see.

Ledermann.

Hvad—hvad—hvad er det?

Klatterup (høit).

Han vil give et Ugeblad ud.

Ledermann.

Nu skal han just gjø—gjøre Fa—Fa—Fallit.

Prysing.

Ja, ja! Dersom I to Pralhanse tvinge mig dertil, saa accorderer jeg, og dersom jeg giver saameget som et Sandskorn mere, saa maae I . . . .

Klatterup.

Det vil vise sig.

Prysing.

Ja gu skal det vise sig, tro mig nu! Ikke blot I, men enhver anden af mine Creditorer skal ikke faae en Skilling meer end de halvtredsindstyve Procent.

Trop.

Hvad var det, De sagde, Hr. Prysing?

Pryssing.

Har Han ikke hørt det?

Trop.

Aa Gud hjelpe mig! jeg som har Penge tilgode hos Dem! saa faaer jeg kun tre Mark om Ugen istedenfor en Rigsdaler.

Klatterup.

Det skader Dem ikke noget.

Pryssing.

Ja ikke blot det, men selv af Menneskeslægtens Ødelæggelse faaer han ikke en Snuus meer end efter Accorden.

Trop.

Hr. Pryssing! De tager Livet af mig.

Pryssing.

Ja det er det Samme. Nu er jeg desperat.

(Trop river sig i Haaret.)

Keiser (nærmende sig).

Maa jeg sige et Ord?

Pryssing.

Hvad vil De?

Keiser.

Forebygge, om muligt, en Fallit, som truer med at drage saa mange gamle Huse ned i Afgrunden.

Klatterup.

Hvem er De?

Keiser.

Ingen Capitalist.

Prysing.

Uden Capitaler er her Intet at udrette.

Keiser.

Tør jeg spørge, hvor stor Summen er?

Klatterup.

Hr. Litteratussens Obligation er 15 Rigsbankdaler 2 Mark, og min beløber sig til 23 Rigsbankdaler 8 Skilling, i Alt 38 Rigsbankdaler 2 Mark 8 Skilling.

Keiser.

Det gjør mig ondt; thi denne Sum overstiger mine Evner. Jeg havde haabet med en fem, sex Daler at kunne jævne det Hele.

Klatterup.

Hvad skal det sige?

Prysing.

Vil De gjøre Nar af mig?

Keiser.

Det er jeg saa langt fra, at jeg tvertimod vil skaffe Sikkerhed for Hr. Prysings Gjæld.

Pryssing.

Hvorledes?

Klatterup.

Er det Alvor?

Trop.

O Gud velsigne Dem!

Keiser.

Men maa jeg først tale et Ord med Dem, Hr. Pryssing?

Pryssing.

Hjertelig gjerne.

(De gaae lidt affides.)

Keiser.

Hr. Pryssing, De har behandlet mig haardt. Dersom jeg nu saa ganske uegennyttig redder Dem ud af Deres Forlegenhed, hvad Sikkerhed har jeg saa for, at De ikke siden vil sætte Dem imod mit og Deres Datters Ønske?

Pryssing.

O intet Andet! Det skal vi nok blive enige om. De er jo et vakkert ungt Menneske, Student, kan faae Embede. Hør, giv mig Deres Haand; har jeg fornærmet Dem, saa har jeg, min Sjæl, ikke meent noget Ondt med det.

Keiser.

Altsaa Viva er min?

Prysſing.

Ja, naar De hjelper mig ud af min Knibe.

Keiſer.

Top! Lad mig nu tale et Ord med Deres Recenſent.

Trop.

Med mig?

Keiſer.

Ja, med Dem. (Aſſides til Trop.) Hør, De kan ikke være tjent med Prysſings Fallit.

Trop.

Nei, det veed Gud.

Keiſer.

Dèt ſtaaer til Dem at redde ham.

Trop.

Til mig?

Keiſer.

Overlad ham det Dyr, ſom De vil fremviſe.

Trop.

Dyret?

Keiſer.

Ja Dyret. De betænker Dem! O kjære Collega! ſkulde jeg have taget feil af Deres Characteer? Er en dyriſk Tilbøielighed ſtærkere hos Dem, end den Drift, at hjelpe et Menneſke? Betænk hvor høit Menneſket ſtaar over Dyret.

Trop.

De har Ret, De har Ret! — Ja, jacta est alea. Dyret er hans.

Keiser.

Ædle Mand! (Trykker hans Haand.) Hr. Prysing!

Prysing
(kommer hen til dem).

Naa da?

Keiser.

De er reddet: Denne sjeldne Mand afstaaer Dem sit sjeldne Dyr til fri Afbenyttelse.

Trop
(giver ham Skiltet.)

Det er Deres.

Prysing.

O Himlen lønne Ham, jeg kan ikke! (Omfavner ham. Til Klatterup og Ledermann.) See her! Dette skal nu i Øieblikket skaffe Dem Deres Penge, og mig en lille Skilling tilovers. Lad os strax slaae det op. — Rose!

Nittende Scene.

De Forrige. Rose.

(Klatterup seer paa Skiltet, viser Ledermann det, og taler sagte med ham.)

Prysing.

Vi vil nu slaae Skiltet op uden for Teltet. Ryd imidlertid op her, min Pige, og træk Gardinet for Teltet, at Publicum ikke skal see os.

Rose.

Strax, Hr. Prysſing!

(Hun tager Glas, Flaſker, Tallerkener o. ſ. v. bort fra Bordene, og bærer dem ind i Teltet.)

Prysſing (til Trop).

Lad os nu gaae ud, og ſlaae Skiltet op.

Trop.

Ja kom.

(Gaaer med Prysſing ind i Teltet.)

Klatterup.

Det er en artig Begivenhed.

Ledermann.

Den Tro—Trop har mange Resſou—ſou—ſourcer.

Klatterup.

Hør, veed De hvad? Lad os benytte os af Leiligheden. Vi vil gaae ind og ſee, om det tegner til at Prysſing ſkulde faae en ſtor Indtægt, og hvis ſaa er, ſaa vil vi ſee at tilhandle os Dyret, imod at afſtaae ham Obligationerne; maaſkee kan vi profitere derved.

Ledermann.

Ja det har De ſaag—g—gu Ret i.

(De gaae ind i Teltet. Roſe er imidlertid bleven færdig, og gaaer ligeledes ind; Teltet tillukkes med Gardinet.)

Tyvende Scene.

Viva. Keiser.

Keiser.

O min Viva! det kan man kalde et heldigt Indfald. Det er dog et sandt Ordsprog, at i oprørt Vand er godt at fiske.

Mel. En italiensk Dands.

1.

Vel har ei Amor Kræfter,
Han er et Barn forvist;
Men han sig lægger efter
At narre Folk ved List,
Det er et stort Mirakel
At han kan holde Stand,
Men derfor maa den Stakkel
Sig hjelpe, som han kan.

2.

Enhver, som er herude,
Gaaer jo med Kjærest sin.
Nu blandt de mange Brude
Jeg kneise skal med min.
Og naar saa Kildens Gammen
Er endt i Aftnens Stund,
Paany vi træffe sammen
Hist i Charlottenlund.

Een og tyvende Scene.

De Forrige. Rose.

Mel. Thema af Baccanali di Roma.

1.

Rose.

Jo jo, jeg takker!
De staaer og snakker;
Det hele Telt er fuldt af Fremmede,
Som give Penge,
Og frem sig trænge,
For det vidunderlige Dyr at see.

Viva.

Lad kun Teltet sig fylde!
See, hvor Skyerne her
Sig om Kanten forgylde
Over eensomme Træer!

Keiser.

Hør den muntre Støi!
Hist en Krage fløi,
Svang med hæse Skrig sig over Skoven væk.
Over Træers Top
Stiger Gyngen op,
Hvor de hvide Piger skrige høit af Skræk.

Alle Tre.

O salige Lyst, under Støien og Brimlen
I Eenrum at mødes fortrolig og øm,

At sværme med Zephyr, at kjøles af Himlen,
At drømme med Skyerne Kjærligheds Drøm!

Viva.

Hist i det Fjerne
Glimter et Lys.

Alle Tre.

Det smiler paa Himlen saa høit over Træer.

Keiser.

Kjærligheds Stjerne
Tændte sig nys.

Alle Tre.

Den vinker os fjernt, men dens Glands er os nær.

2.

Rose.

Det maa jeg sige,
Lyksalig Pige
Er den, som kjærlig med sin Brudgom gaaer.
Men De kan troe mig,
At jeg skal snoe mig,
Saa jeg mig ogsaa snart en Kjærest faaer.

Viva.

See hvor Aftenen trækker
Hver en Skygge saa lang!
See de Kjørendes Rækker!
Hør den lystige Sang!

Keiser.

Snart vi skal paany
Hist ved Bellevue
Kjøre langsomt med hverandre, glad i Sind,
Gjennem tunge Sand
Med sit Skum paa Strand,
Hvor vi see den svenske Kyst i Maaneskin.

Alle Tre.

O salige Lyst, under Støien og Brimlen
I Eenrum at mødes fortrolig og øm,
At sværme med Zephyr, at kjøles af Himlen,
At drømme med Skyerne Kjærligheds Drøm!

Viva.

Tæt skal jeg klynge
Mig til din Barm.

Alle Tre.

O kjærlige Længsel som fylder mit Bryst!

Keiser.

Tæt skal jeg slynge
Om dig min Arm.

Alle Tre.

O mægtige Guddom, jeg lyder din Røst!

To og tyvende Scene.

De Forrige. Klatterup.

Klatterup (meget geskjæftig).

O det gaaer fortræffeligt! Hele Teltet er fuldt

af Tilskuere. Vi faae en styrtende Indtægt. Tænk engang, hvad jeg og Litteratussen have en fiin Næse. Saasnart vi lugtede Lunten, saa fik vi Prysing til at afstaae os Indtægten, imod at vi udleverede ham Obligationerne. Nu er han nær ved at gaae ud af sit gode Skind, over at han har gjort den Handel.

Keiser.

For mig derimod er det en yderst kjærkommen Efterretning; thi nu er han ude af sin Forlegenhed; jeg har følgelig opfyldt mit Løfte, og tør nu stole paa, at han ogsaa vil opfylde sit.

Tre og tyvende Scene.

De Forrige. Trop.

Trop.

O jeg dumme Fæ, som har gjort saadan en Handel! Der seer man, hvad Dyret trækker. Det er en reen spansk Flue.

Klatterup.

Ja min gode Hr. Trop! Gjort Gjerning staaer ikke til at ændre. Hør, lad mig nu see, at De i al Hast gjør Skuepladsen istand, og stiller Dyret frem.

Trop.

Det kan De gjøre selv. Dyret skal De faae strax.

Klatterup (til Keiser).

Kjære Hr. Student! De har været saa god at bringe Sagen i Gang; vil De ikke ogsaa besørge Resten: Dyret opstillet, og saa videre? De veed Besked. Jeg maa tilbage og passe paa ved Indkasseringen.

(Løber igjen ind i Teltet.)

Keiser
(raaber efter ham).

Nei, hør dog, hør! — Han er allerede væk. Det er en Ting, jeg ikke kan befatte mig med.

Rose.

Jeg maa sandelig ind til Gjæsterne.

(Gaaer.)

Fire og tyvende Scene.

Viva. Keiser. Trop.

Trop.

Ja hvad mig angaaer, saa ønsker jeg at trække mig ud af det Hele. Indret De nu Skuepladsen, gode Hr. Keiser! gjør det for Prysings Skyld! lad mig være fri! Seer De, det er en let Sag: De indretter tre Pladser, og afdeler dem ved Seglgarnssnore.

Keiser.

Ja, det er ikke saadan at løbe til. Hvorfor lader De Folk komme, inden Skuepladsen er istand?

Trop.

Ja, det kan jeg ikke gjøre ved. Prysfing havde jo ingen Ro paa sig.

Keiser.

Men saa hent da Dyret frem; før kan jeg Intet gjøre.

Trop.

Dyret? Ja det er sandt! Det har jeg her.

Keiser.

Hvor?

Trop.

Her.

(Søger i Vestelommen.)

Keiser.

Har De Dyret i Vestelommen?

Trop

(tager en meget lille Æske frem og leverer den til Keiser).

Vær saa god! — Jeg begyndte ordenlig at svede Angstens Sved, jeg var bange, det var blevet borte.

Keiser.

Er Det Dyret?

Trop.

Ja gu er det saa, ja! Luk op, saa skal De see, det er meget sjeldent.

Keiser
(aabner Æsken og stirrer i den).

Det er jo ikke Andet end et lille Insect.

Trop.

Ja, det veed jeg nok.

Keiser.

Kalder De Det et Dyr?

Trop.

Det skulde jeg troe. Er et Insect ikke et Dyr? Har De lært Naturhistorie?

Keiser.

Ja, men er det passende til at vise frem for Penge?

Trop.

Hvorfor ikke? Gjør Størrelsen noget til Sagen? Er Naturen ikke ligesaa beundringsværdig i det Smaa som i det Store? Det er ikke Noget for den raa Hob, det veed jeg nok, men det er for dannede, for fiint følende Mennesker. Vil De behage at see, det har tre Been.

Keiser.

Det er muligt, men saa maa det være et defect Exemplar.

Trop.

Aa Snak! det er i en meget god Stand. Naa, kan De nu sige mig, hvad det hedder?

Keiser.

Nei, jeg er ikke Entomolog. Men tillad mig, hvor meget har Tilskuerne paa tredie Plads betalt?

Trop.

De gaae jo gratis.

Keiser.

Naa ja, saa har de ikke Noget at klage over. Maaskee bringe de Kikkerter med.

Trop.

Naa, jeg gaaer min Vei; lad mig nu see, De indretter Alt paa det Bedste.

Keiser.

Nei mange Tak, Jeg ønsker ikke at befatte mig hermed.

(Lægger Æsken paa Bordet tilhøire.)

Fem og tyvende Scene.

De Forrige. Prysing.

Prysing.

Men Herre Jemini! Staaer I her og holder Faddersladder, istedenfor at gjøre Alting istand?

Trop.

Jeg har afleveret Dyret til Hr. Keiser. Meer har jeg ikke at gjøre.

Keiser.

Og jeg har lagt det paa Bordet, til Hr. Pryssings Disposition. Meer har jeg ikke at gjøre.

Pryssing.

Paa Bordet? hvor?

Keiser.

Der! I den lille Æske.

Pryssing

(seer paa Keiser og gaaer derpaa hen og titter i Æsken).

Er Det Dyret?

Keiser.

Ja det er.

Pryssing.

Er det Spøg eller Alvor?

Keiser.

Alvor.

(Pryssing seer spørgende paa Trop.)

Trop.

Alvor. Det er et meget godt Dyr.

Pryssing.

Gud skee Lov, jeg har mine Obligationer i min Lomme!

Keiser.

Gud skee Lov, jeg har min Viva under Armen!

(Giver hende Armen.) Nu er der ikke Andet for, end at De afleverer Skatten til de to Herrer, som have kjøbt den, og at vi saa itide ere betænkte paa en passende Retirade?

Trop.

Retirade?

Keiser.

Ja hvad mig angaaer, saa har jeg ikke Lyst at blive her og faae Prygl.

Trop.

Prygl? Er De gal? Hvem skulde fordriste sig dertil.

Keiser.

Tilskuerne, ifald de ikke finde sig tilfredse med Dyret.

Trop.

Men hvor kan De nu troe, at der skulde være saa lidt Smag, saa lidt høiere Dannelse mellem Folk, at de ikke skulde beundre et Naturens Mesterværk?

Prysing.

Han er en Nathue! Jeg for min Part vil ikke have Noget at bestille dermed, men mener ligesom Hr. Keiser, at vi gjøre bedst i at see at komme herfra. Har Han Lyst at blive her og tage sine Prygl, saa for mig gjerne!

Trop.

Nei, for Pokker! hvis De troer, at der vanker Prygl, saa skjøtter jeg ikke om at blive. Men jeg kan dog aldeles ikke begribe Folks Domme og Meninger....

Pryssing.

Ja saadan gaaer det saa mangen Recensent.

(Tummel i Teltet.)

Sex og tyvende Scene.

De Forrige. Rose.

Rose.

Skynd Dem dog! Skynd Dem! Det er ikke muligt at styre Tilskuerne. De vil endelig herud.

Keiser.

Geswindt! Lad os lægge Dyret i Bordskuffen.

(Lukker Æsken i, og lægger den i Skuffen i Bordet tilhøire.)

Rose.

I Bordskuffen!

Pryssing.

Der har vi dem! Lad os smutte tilside!

(Pryssing, Keiser, Viva, Trop smutte hen i Krogen, saa at de komme til at staae bag ved det indtrædende Chor. Gardinet i Teltet bliver trukket tilside.)

Syv og tyvende Scene.

De Forrige. Chor af Tilskuere (Herrer, Damer, Børn.) Første Herre. Anden Herre. En Dame. Ledermann og Klatterup træde tilsidst ind.

Mel. Fredmans Epistel Nr. 38.

1.

Chor.

Det er dog skammeligt, os at lade staae saalænge!

Troer De, vi Tid har, til Morgenen den gryer?
Vi har jo givet vore Penge,
Lad os da see nu det mærkelige Dyr!
Af alle Kræfter
Vil vi til Charlottenlund,
Og til Slukefter
Før Midnatsstund.

2.

Hille den Slemme! Hvad er det for en lumpen Maade!
Her knap en Bænk er, som man kan sidde paa.
Det lader, som det var af Naade,
At for Betaling vi smukt faae Lov at staae.

Keiser
(til Prysing og Trop).

Jo kjære Venner!
Her vil vanke tørre Hug.

Prysing.

Ingen os kjender.

Trop.

Ei mindste Muk!

3.

Chor.

Hvor er nu Dyret? Maaskee det er her heller ikke!
Hvor er da Manden som skal det vise frem?
Vi vide vil til Punkt og Prikke
Hvordan det kaldes, og derpaa gaae vi hjem.

Klatterup.

Hvad er dog Dette?
Har man ei endnu begyndt?

Ledermann
(slaaer sig paa Lommen).

Her er det Re—Rette,
Vor Ski—Ski—Skillemy—mynt!

4.

Chor.

Men saa for Pokker? hvor er det sjeldne Dyr da henne?
Hvis man os driller, vi blive vred i Aand.
Jeg mærker, det faaer ingen Ende,
Dyr seer jeg ikke meer end bag paa min Haand.
Hvor er dog Manden,
Som med Dyret trækker om?
Skaf ham, for Fanden!
Saa kom da, kom!

Klatterup.

Ja jeg beder Dem meget undskylde, at det har varet saalænge, men nu skal vi strax have den Ære at begynde.

Første Herre.

Saa det er Dem, som fremviser Dyret?

Klatterup (forskrækket).

Ja jeg er ikke ene derom, jeg har en Collega.
(Peger paa Ledermann.)

Første Herre.

Da skulde De med samt Deres Collega skee en Ulykke .....

Klatterup.

Jeg beder tusinde Gange om Forladelse. Nu skal Dyret strax have den Ære. (Affides, idet han seer sig om.) Jeg kan min Sjæl ikke begribe .... (Til Ledermann.) Veed De ikke, hvor det er ....

Ledermann.

Hvad beha—ha—hager?

Klatterup.

Det er da ogsaa fordømt, at det Menneske skal være døv. Jeg kan jo dog ikke raabe det ud. Og jeg troer, at baade Trop og Prysfing og Studenten ere fløiten.

En Dame.

Er det et stort Dyr?

Klatterup.

O ja saamænd. (Til Ledermann.) Veed De hvad det er for et Dyr?

Ledermann.

Nei jeg vee—veed ikke. Jeg troe—troede, at De havde seet det.

Klatterup.

Nei for Fanden! Jeg troede, De havde seet det.

Damen.

Det er dog vel ikke saa stort som en Elephant?

Klatterup.

Nei! Nei det er det ikke.

Damen.

Maaskee som en Oxe?

Klatterup.

Hm .... ja, ja omtrent; ja, jeg troer, det kan vel være som en Oxe — eller dog maaskee lidt mindre. Ja, seer De, jeg er ikke den Mand som praler; De skal ikke sige om mig, at jeg har lovet for Meget. Hvad Oxer angaaer, saa har man dem af forskjellig Størrelse.

Damen.

Men det er dog vel større end en stor Hund?

Klatterup.

Ja Gud bevares! Meget større end den største Slagterhund. (Afsides.) Aa gid jeg var sluppen vel herfra!

Anden Herre.

Er det maaskee en stor Fisk?

Klatterup.

Ja, seer De, hvad Størrelsen angaaer, det er nu virkelig et overmaade ubestemt Begreb ....

Anden Herre.

Nei, jeg mener blot, om det er en Fisk?

Klatterup.

Ja det er ikke saa let at bestemme. Dyret har vel endeel af en Fisks Natur —

Anden Herre.

Maaskee en Vandfugl?

Klatterup.

Ja seer De, forsaavidt som det ligner en Fisk, har det rigtignok Adskilligt af en Fugl.

Damen.

Saa det hører ikke til de fiirføddede Dyr?

Klatterup.

Ja, jeg skal have den Ære at sige Dem, hvad Fødderne anbelanger, saa .... (Betænker sig.)

Anden Herre.

Nu vel?

Klatterup.

Hvad det var, jeg vilde sige? ... Nei, det var dog ikke om Fødderne, jeg vilde tale.

Første Herre.

Saa for en Ulykke! hold op at tale i Gaader, og lad os see Dyret.

Klatterup.

Aa Herre Gud! jeg skal gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt! men jeg troer — jeg troer at det er fløiet ad Helvede til.

Damen.

Kan det da flyve?

Klatterup.

Ja, ifald det er fløiet bort, saa maa det kunne flyve.

Rose.

Søger De om Dyret?

Klatterup.

Ja gu søger jeg.

Rose.

Det ligger i Bordskuffen.

Adskillige.

I Bordskuffen?

Første Herre (vil aabne Skuffen).

Men det bider dog vel ikke?

Klatterup.

Ja, det kan jeg sandelig ikke staae inde for.

Damen.

Aa lad os tage os iagt. Jeg beder Dem, luk ikke op.

Klatterup.

Nei, det er meget sandt. Det er bedre, vi ikke lukke op.

Første Herre.

Ih Snak! Troer De, vi ere komne her, for at lade os gjøre Nar af? (Vil aabne.)

Adskillige.

Aa tag Dem ivare!

Andre.

Ih Snak!

(De stimle om Bordet. En vælter det, saa Skuffen falder ud med Æsken og Trops Papirer og Skrivertøi. Alle fare med et Skrig tilbage.)

Første Herre (nærmende sig).

Men hvad er Det? Der er jo slet ikke Noget i Skuffen, uden Papirer.

Klatterup.

Jeg beder om Forladelse! Dyret fløi bort.

Damen.

Ja, det saae jeg tydelig.

(Trop trænger sig hen igjennem Mængden; Prydsing og Keiser trække ham i Kjoleskjøderne, og gjøre sig Umage for at holde ham tilbage.)

Prydsing.

Lad det være, siger jeg Ham.

Keiser.

Det gaaer ikke godt.

Trop.

Slip mig dog, for Pokker! (Kommer frem.) Troer De, at jeg kan taale at see mine Recensioner og mit Dyr saaledes blive maltracterede? Disse to Personer vil her fremvise for det store respective Publicum Ting, som de aldeles ikke kjende eller forstaae.

Klatterup.

Er De gal?

Adskillige.

Lad høre!

Trop.

De skal vide, jeg er Recensent og Criticus. Her har De nu spildt mig alle mine Recensioner og Kunstcritiker, og hvis jeg ikke samlede dem op igjen, saa gik de tabt for Efterverdenen.

(Bukker sig og sanker Papirerne op.)

Første Herre.

Aa hvad! Vi komme ikke her for at læse Recensioner, men for at beundre Naturen og Kunsten. Hvor er Dyret?

Trop

(søgende paa Jorden).

Det ligger her imellem mine critiske Blade.

Damen.

Fløi det da ikke bort?

Trop (stedse søgende).

Det veed jeg ikke, men naar De saadan lader mine Flyveskrifter flyve, saa er det intet Under, om Dyret er gaaet fløiten.

Anden Herre.

Det maa da være forbandet lille.

Trop.

Det var et pænt Dyr; det laae i en lille bitte

Æske, som jeg havde havt Snuustobak i. Det var ikke større end at man kunde tage det som en Priis mellem to Fingre.

Første Herre.

Kan de gode Herrer og Damer da nu endelig mærke, at disse Folk holde os Alle for Nar? (Løfter Stokken mod Klatterup.) Hvor tør din Hund understaae dig . . .

Klatterup.

Rolig, rolig! Siig det til min Collega!

Ledermann.

Hva—hvad behager?

Første Herre (til Ledermann).

De fortjente, at man skulde . . . . .

Klatterup.

De maa tale høiere, han er tunghør.

Første Herre (høit).

Veed De vel, at Deres Adfærd skal ikke gaae ustraffet af? Jeg agter at skrive en nøiagtig Beretning om hvad her er passeret, og lade den indrykke i den patriotiske Stormklokke.

Ledermann.

Ja det er ju—just mig, som er Udgi—giver deraf.

Klatterup.

Og jeg har den Ære at trykke den.

Første Herre.

Saa for en Ulykke! — (Til Ledermann.) Naa da, kan jeg ikke faae det i Bladet, saa skal jeg idetmindste faae det i dig selv.

(Løfter Stokken imod ham; adskillige Andre gjøre det Samme.)

Ledermann.

Vi—vi—vil De nu ba—bare hø—hø—høre? vi har faa—faaet Dy—Dyret af Hr. Pr—Pr—Prysing.

Klatterup.

Der staaer han!

(Trækker ham frem.)

Første Herre (til Prysing).

Og De?

Prysing.

Jeg har faaet det af Hr. Keiser.

(Trækker Keiser frem.)

Første Herre (til Keiser).

Og De?

Keiser.

Af Hr. Trop.

(Peger paa ham.)

Første Herre (til Trop).

Og De?

Trop (forskrækket).

Jeg har selv opfundet det.

Første Herre.

Opfundet det?

Trop.

Nei jeg fortalte mig; jeg mener, jeg har fundet og opdaget det.

Første Herre (med opløftet Stok).

Naa, saa skal du da ogsaa faae en Ulykke!

Trop
(falder paa Knæe.)

Naade! Naade!

Otte og tyvende Scene.

De Forrige. Madame Voltisubito og Nonpareil komme fra Teltet, den Sidste med Klokkespillet fra Trylleflöiten.

Nonpareil.

Platz! Platz!

(De trænge sig igiennem.)

Madame Voltisubito.

Ah Troppo caro! Ik komme um Sie absuholen fur Comödie.

Trop (reiser sig).

Jo jeg er rigtignok i Humeur til at gaae paa Comedie.

Madame Voltisubito.

Qu'avez vous donc? Wie geht's Ihn?

Trop.

Sehr schlecht, Madam! Die Leute wollen mich danken, weil ich ein seltenes Thier verloren habe, das ich für Geld zeigen wollte.

Madame Voltisubito.

Nix wie das? (Til de Omstaaende.) Wenn le public mitgehen vill, um meine neue Pantomime su sehen, so sollen Sie viel seltene Thiere darin sehen: eine Schlange, zwey Løwen und viele Vögel. Das Billett kost aüßerst wenig, und Sie Alle soll heute su halb Preis hineingehen.

Adskillige.

Ja nok da! lad os tage Det med!

Trop.

Tausend Dank, süße Madam! Sie haben mich gerettet.

(Kysser hendes Haand.)

Madame Voltisubito (til Nonpareil).

Jouez, Monsieur, jouez; et allons nous en au son des cloches.

(Nonpareil slaaer Klokkespillet; Alle bevæge sig derefter i Tacten.)

Slutnings-Sang.

Mel. af Trylleflsøiten: Det klinger saa herligt, at dandse jeg maa.

Chor.

Det klinger saa herligt, at dandse jeg maa,
Tralala!

Nei Mage til Klokker vist aldrig man saae,
Tralala!

Mel. af samme: Kunde stedse Klokkens Magt.

Keiser og Viva.

Her har Kildenymphens Smiil
Kronet Elskovs Drømme;
Her vi skal for Kirsten Piil
Aarlig Glasset tømme.

Nonpareil og Madame Voltisubito.

Mes amis, allons, allons!
Vous verrez deux beaux lions.

Trop
(med sine Manuscripter i Haanden, til Publicum).

Om en Tour til Kirstens Lund
Her De mindes skulde,
Glemme for en liden Stund
Vintrens Iis og Kulde.
Men som Recensent jeg her
Mærker, jeg tilovers er.
Hvis jeg dog, mig selv tiltrods.,
Kan Dem Morskab skjænke,
Lad i Dyrehaven os
Paa Critik ei tænke!
(Kaster Papirerne langt bort.)

Chor.

Lad i Dyrehaven os
Paa Critik ei tænke!

Et Eventyr i Rosenborg Have.

Operette i een Act.

Første Gang opført paa det kongelige Theater
den 26de Mai 1827.

Personerne.

Fellmark, Secretair i et kongeligt Contor.
Charlotte, hans Kone.
Frederikke, hendes Søster.
Humlegaard, en ung Chirurg, Fellmarks Fætter.
Vinter, en gammel Pensionist.
Peter, hans Tjener.
Madam Sommer, Jordemoder.
Christine, hendes Datter.
En Amme.

Handlingen foregaaer i Rosenborg Have i Kjøbenhavn.

Skuepladsen forestiller et Sted i Rosenborg Have imellem Cavaleer- og Damegangen, saaledes beliggende for Tilskuerne, at de i Baggrunden see Cavaleergangen paatvers, adskilt fra Scenen ved et malet Trægitter. I Cavaleergangen bemærker man af og til Spadseergængere. Allerbagest hæver Slottet sig frem over Grupper af Træer. I Forgrunden ere to Bænke, een paa hver Side af Theatret.

Første Scene.

Ammen sidder paa Bænken tilhøire (for Tilskuerne), og har et lille Barn paa Skjødet. Nogle andre Børn løbe omkring og lege. Fellmark og Humlegaard træde ind.

Ammen (til Børnene).

Ja I maae gjerne løbe lidt omkring, I smaa Lam, men lad mig see, I render mig ikke for langt væk.

Humlegaard.

O hulde Skygge!
Hvor mild, hvor sval!

Fellmark.

Ja, Sylpher bygge
Den Sommersal.

Humlegaard.
See Blomsterklynger
I Solens Guld!

Fellmark.
Hør, Fuglen synger
Saa længselfuld.

Hnmlegaard.
See Floras Riger!
See Fugl paa Qvist!

Fellmark.
Og smukke Piger!
Ei sandt?

Humlegaard.
Jo vist!

Begge.
O hulde Skygge!
Hvor mild, hvor sval!
Ja, Sylpher bygge
Den Sommersal.

Humlegaard.
See Rosenborg! hvor magisk den sig hæver
Bag grønne Træer paa Himlens lyse Felt!

Fellmark.
Et Drømmeslot, som høit i Skyen svæver,
Et Feepallads, et kronet Sommertelt!

Begge.

Kong Christian leve! Ja, han var en Helt!

O hvor sødt at sværme her
Mellem Sommervinde!
Hvert af disse høie Træer
Er et Fortidsminde.

Aarlig dog den unge Vaar
Tør de Gamle smykke;
Hjertet selv forynget slaaer
Under slig en Skygge.

Humlegaard.

Ja min gode Fellmark! det maa jeg tilstaae, denne Have har vundet betydelig ved de senere Forandringer, og uagtet jeg endnu har baade Tuilerierne og St. James i friskt Minde, saa behager dog nu Rosenborg Have mig mere.

Fellmark.

Ja, erfaren Mand er god at gjæste. Saadan en bereist Herre skal nu strax ved alle Leiligheder gjøre Sammenligninger, for at lade en stakkels stillesiddende Secretair føle, at han endnu ikke har sat Foden paa det hellige romerske Riges Grund.

Humlegaard.

Ja vivat Reiselysten — og Reisepengene! Det er først ved Reiser man danner sig, især naar man er Chirurg.

Fellmark.

Ja forstaaer sig. De fortræffelige Hospitaler ....

Humlegaard.

Ganske rigtig! Ja, Paris, det er en By! Der skulde du see Hospitalerne! Der gaae nu de barmhjertige Søstre os tilhaande. O de ere meget barmhjertige!

Fellmark.

Ogsaa mod Lægerne?

Humlegaard.

Ja netop! ha ha ha! — Hør, jeg forsikkrer dig, selv paa de anatomiske Forelæsninger har jeg seet deilige Fruentimmer mellem Tilhørerne.

Fellmark.

Du er og bliver nu en forfløien, letsindig Fugl. Men saa letsindig havde jeg dog ikke troet dig, som jeg nu mærker at du er.

Humlegaard.

Hvordan det?

Fellmark.

Efter flere Aars Fraværelse kommer du tilbage, og har nu allerede været otte Dage i Byen, uden at besøge mig, din kjødelige Fætter, og hvad som mere er, din Ungdomsven. Jeg veed ikke et Ord om din

Hjemkomst, og maa nu takke Hændelsen for at jeg møder dig, og hvor? i Kongens Have.

Humlegaard.

Ja, jeg tilstaaer, Skinnet er imod mig, men ifald du vidste .....

Fellmark.

Hør, veed du hvad? Jeg var saa overbeviist om, at du vilde fare lige fra Dampskibet op til mig .....

Humlegaard.

Det var ogsaa min Hensigt .....

Fellmark.

Ja, men veed du, hvorfor jeg var saa overbeviist derom?

Humlegaard.

Fordi du havde Ret til at vente det, ... fordi du er min Ven, min Fætter .....

Fellmark.

Nei ingenlunde. Blæse være med Venskab og Fætterskab!

Humlegaard.

Nu hvorfor da?

Fellmark.

Det skal jeg sige dig. Fordi du vidste, at jeg for

to Maaneder siden har giftet mig med en ung, smuk og elskværdig Pige.

Humlegaard.

Bedste Ven! hvor kan du nu troe ....

Fellmark.

O jeg kjender dig nok! Jeg veed, du brænder af Længsel efter at see hende og kalde hende din lille smukke Cousine. Jeg veed jo, at du kalder ethvert smukt Fruentimmer Cousine, naar du blot med en Skjeppe Erter kan regne ud, at du er i Familie med hende.

Humlegaard.

Ja, det forstaaer sig, Blodet er aldrig saa tyndt, at det jo er tykkere end Vand. Men hvad din Kone angaaer ....

Fellmark.

O du behøver ingen Undskyldninger at gjøre! Men egenlig burde en ung Ægtemand just ikke stræbe efter at faae saadanne Omgangsvenner, som dig.

Humlegaard.

Ha ha ha! Der kjender jeg dig igjen. Din Jalousie kan ikke fornægte sig. Aldrig har jeg kjendt et saa jaloux Menneske som dig.

Fellmark.

Ja, jeg tilstaaer, det er en Grundfeil i min Characteer.

Humlegaard.

Ja, men det Morsomste er, at du med alt Det gjerne praler med Det, du elsker. En Anden vilde skjule det, du derimod paraderer dermed for Alle, og døer imidlertid af den Jalousie, som du selv har opvakt.

Fellmark.

Ja, bedste Humlegaard, du har Ret. Hvormeget har jeg ikke følt Sandheden deraf i disse to Maaneders Ægteskab! Jeg elsker saa inderlig min Charlotte, det er mig saa nødvendigt, at Alle, Alle skulle see og beundre hende; jeg fører hende i Selskaber, hun kommer paa Comedie, paa Promenader, ofte endog uden at jeg selv er med hende, og da er jeg egenlig roligst, thi jeg har den meest uindskrænkede Agtelse for hende. Men hvergang jeg med egne Øine seer den saa meget ønskede Hyldest blive hende tildeel, saa er det, som om jeg blev gjennemboret af en giftig Piil.

Humlegaard.

Ha ha ha! Det kan man kalde inconseqvent. Nu, jeg skal snart erfare, hvorledes du skikker dig i din critiske Stilling, og for ikke at opsætte det længere, saa inviterer jeg mig herved selv til at spise til Aften hos dig.

Fellmark.

Kom hellere til Middag, der er saa længe til Aften.

Humlegaard.

Til Middag? Nei det er mig ikke muligt.

Fellmark.

Hvor spiser du da?

Humlegaard.

Det har jeg endnu ikke bestemt.

Fellmark.

Hvorfor kan du da ikke komme?

Humlegaard.

Jeg har Forretninger.

Fellmark.

Hvor?

Humlegaard.

Her.

Fellmark.

Forretninger her i Haven?

Humlegaard.

Netop.

Fellmark.

Er du bleven Gartner?

Humlegaard.

Saamænd! Jeg dyrker Amors Have.

Fellmark.

Fy!

Humlegaard.

Fy siger du? det skulde du nødig gjøre. Nei, Fellmark, du tager feil. Det er meget anstændige, veloptdragne Piger, Damer comme il faut.

Fellmark.

Hvilke Piger? Hvilke Damer?

Humlegaard.

Dem, jeg elsker.

Fellmark.

Dem? Hvormange er de i Tallet?

Humlegaard.

To.

Fellmark.

Saa? Det er raisonnabelt.

Humlegaard.

Ja Kniberi kan jeg ikke lide.

Fellmark.

Vist ikke! Gjerrighed er en Rod til alt Ondt.

Humlegaard.

Men jeg føler dog, at mit Hjerte vil kunne indskrænke sig ganske og aldeles til den Ene af dem.

Fellmark.

Nu vel, saa elsker du jo dog kun den Ene.

Humlegaard.

Ja naturligviis! Jeg elsker kun den Ene, det forstaaer sig af sig selv, men jeg veed endnu ikke, hvilken af dem, det skal være.

Fellmark.

Ha ha ha! Men lad mig see, du snart bestemmer dig. Jeg vil see dig med større Rolighed i mit Huus, naar du ligger et andet Sted for Anker.

Humlegaard.

Ja, min Ven! jeg ligger rigtignok for Anker, for et dobbelt Anker.

Fellmark.

Men fortæl mig da noget Mere derom.

(Humlegaard seer sig om. Nogle af Børnene have sat sig paa den venstre Bænk ligeoverfor Ammen.)

Humlegaard.

Hør, det Eneste, jeg har imod denne Have, det er, at den er saa skrækkelig opfyldt med Ammer og Børn. Ikke en eneste Bænk er ledig.

Fellmark.

Lad os gaae et andet Sted hen.

Humlegaard.

Nei, det er mig om at gjøre, at komme i Besiddelse just af denne Plads.

Fellmark.

Naa, jeg forstaaer dig: Et Rendezvous.

Humlegaard.

Skaf mig denne Amme væk, med samt hendes Suite.

Fellmark.

Det veed jeg, paa min Sjæl, ikke, hvordan jeg skulde bære mig ad med.

Humlegaard.

Ih det er en smal Sag. Vil du ikke, saa skal jeg gjøre det selv.

Fellmark.

Det gad jeg dog rigtignok see paa.

Humlegaard (til Ammen).

Hvems er det deilige Barn?

Ammen.

Det tilhører en Spekhøker i Adelgaden.

Humlegaard.

En Spekhøker! Det er aldrig muligt! Hvor Fanden skulde en Spekhøker komme til saadant et Barn?

Ammen.

Ja, da er det saamænd vist nok.

Humlegaard.

Ja, men tager Hun ikke feil?

Ammen.

Nei det troer jeg dog ikke.

Humlegaard.

Ja for jeg mener, det er dog ikke saa vist at Spekhøkeren virkelig ....

Ammen.

Jo, det tør jeg nok svær'e paa.

Humlegaard.

Forstaa mig ret, jeg vil sige, det er jo meget almindeligt, at smaa Børn blive ombyttede og forgjorte af Nisser og Underjordiske.

Ammen.

Nei det skeer mare ikke i vore Tider.

Humlegaard (til Fellmark).

Det er en oplyst Amme, der er intet Udkomme med hende. (Til Ammen.) Nei men det er dog et velsignet Barn. (Til Fellmark) Kom her hen! har du nogensinde seet saa deiligt et Barn?

Fellmark.

Aa lad mig blive uden for den Ting!

(Ammen holder Barnet høit i Veiret, og vipper det op og ned.)

Humlegaard.

O maa jeg kysse den deilige Unge?

Ammen.

Ja vær saa god! Ida, kys den fremmede Herre! (Humlegaard lader, som han vil kysse Barnet, men kysser Ammen istedenfor. Hun reiser sig vred.) Nei see mig til de forbandede kjøbenhavnske Lapser! (Til de andre Børn.) Kom, Børn, lad os gaae!

Humlegaard.

Gaa til Springvandet, Mutter! det er den rette Ammebørs.

Ammen.

Jo de skulde rigtignok læres til!

(Hun gaaer med Børnene ud tilhøire.)

Anden Scene.

Humlegaard. Fellmark.

Humlegaard.

Pladsen er vor.

Fellmark.

Man mærker strax, at du kommer fra Udlandet. Du er saa determineret i dit Væsen, du imponerer ved en kraftig Fremgangsmaade.

Humlegaard.

Hør da nu, min Ven! Men Taushed, Taushed!

Fellmark.

Du kan være rolig.

Humlegaard.

Jeg var paa Udstillingen den samme Dag, jeg var kommen til Byen, thi jeg er en stor Ven af at see Malerier ....

Fellmark.

Og af at see de mange smukke Damer, som gaae deroppe.

Humlegaard.

Ganske rigtig. Jeg seer to nydelige Piger, begge med det alleranstændigste Udvortes ....

Fellmark.

Og endda gik du efter dem?

Humlegaard.

Naturligviis, jeg bekymrer mig aldrig om andre. Jeg forfølger dem. Naar de staae stille foran et Maleri, saa staaer jeg med. Naar de gaae derfra ....

Fellmark.

Saa gaaer du med.

Humlegaard.

Men naar du veed det Hele, saa behøver jeg ikke at fortælle dig det.

Fellmark.

Videre! Jeg tier.

Humlegaard.

De mærke min Paatrængenhed, og rødme. Endelig

staae vi alene for et Maleri. Jeg udraaber: O hvilken Skjønhed! — De gaae bort, uden at svare mig. I den hurtige Bortgang taber den Mindste, som jeg anseer for at være den yngre Søster, sit Lommetørklæde. Jeg tager det op, og leverer hende det meget høflig. Et lille Knix, men intet Ord, intet Blik.

Fellmark.

Det er oprørende.

Humlegaard.

Jeg bliver vred og beslutter at hævne mig.

Fellmark.

Intet er rimeligere.

Humlegaard.

Leiligheden tilbyder sig snart. Thi nu taber den Anden, som jeg anseer for at være den Ældste, et Armbaand. Jeg tager det op, men istedenfor at levere det til hende, løber jeg ud med det i det næste Værelse, som er fuldt af Mennesker. Mine to Skjønheder følge langsomt efter, og sende mig truende Blikke. Jeg nærmer mig Udgangen. I Døren viser jeg dem Armbaandet, trykker det til mine Læber, putter det ind paa Brystet og iler bort.

Fellmark.

En drabelig Expedition! — Du vil om faa Dage kunne læse i Adresse-Avisen: Den Tyv, som stjal et Armbaand fra en Dame, ombedes at levere samme til-

dage, ellers indtrykkes den Sammes fulde Navn, da man godt har kjendt Personen.

Humlegaard.

O det har ingen Nød! Jeg er heller ingen Tyv, thi jeg agter at levere hende Armbaandet tilbage, saasnart jeg seer hende; just derved faaer jeg Leilighed til at tale med hende.

Fellmark.

Ja det vil rigtignok blive en behagelig Samtale.

Humlegaard.

O henrivende! Dette store Øieblik nærmer sig. Thi som jeg imorges staaer i mit Vindue, saa seer jeg mine to Skjønheder staae paa Gaden, lige under mit Vindue, uden at see mig. „Ja" siger den Ældste til den Yngste, „saa bliver det derved, vi træffes Klokken halv eet", — men jeg kunde ikke høre, hvor — „og saa gaae vi lidt ind i Kongens Have." Tænk dig min Lykke! Klokken er nu over tolv; om lidt har jeg dem. Derfor gjør jeg mig Umage for at holde denne Plads ryddelig. Dette er et skyggefuldt Sted. Jeg sætter mig her; Damerne see mig, naar de gaae forbi; thi der er ingen Tvivl om, at de jo komme her igjennem eller i Nærheden heraf. De bemærke mig, de komme nærmere, for at see, om det ogsaa virkelig er mig, jeg reiser mig da, gaaer dem imøde og beder om Syndernes Forladelse.

Fellmark.

Det er ikke saa galt. Lad mig see Armbaandet.

Humlegaard.

Det har jeg ikke hos mig.

Fellmark.

Ja hvad kan det saa hjelpe?

Humlegaard.

Hvad det kan hjelpe? — O min Ven! du er og bliver et uerfarent Menneske; du er skabt til at være Ægtemand. At jeg ikke har Armbaandet hos mig, det er jo netop Finessen.

Fellmark.

Naa, det er en Finesse?

Humlegaard.

Kan du da ikke begribe, at naar jeg ikke har det hos mig, saa maa jeg siden gaae hjem og hente det, og det skaffer mig da en ny Sammenkomst, et ordenligt Rendezvous til bestemt Tid og Sted?

Fellmark.

Paa min Ære, det er fiint udtænkt.

Humlegaard.

Dersom blot En af dem maatte faae ondt og falde i Besvimelse! saa var min Lykke gjort.

Fellmark.

Hvordan det?

Humlegaard.

Jo, thi saa kom min Kunst mig til Hjelp, saa blev jeg maaskee Læge der i Huset.

Fellmark.

Ja, I nylig hjemkomne Chirurger, I gaae som brølende Løver paa Spor efter Praxis.

Humlegaard.

Er jeg ikke nødt dertil? Jeg er jo brødløs for Øieblikket.

1.

Man siger, Hjertet har ei Rum
Paa samme Tid til Tvende.
Men Amor er vist ei saa dum,
Og hans Raison er denne:
At Flere sværme for Een, man seer;
Nu vel, saa kan Een og sværme for Fleer
Den Slutning er rigtig
Og vigtig.

2.

Man siger vel: I samme Sæk
Kan ei to Store være,
Men heraf jeg udleder kjæk
En anden bedre Lære:

En Stor og en Lille kan trives deri,
Og store Sække har Plads til Ti.
Vist Ingen vil trætte
Mod Dette.

Fellmark.

Dit Hjerte er altsaa en stor Sæk?

Humlegaard.

Ja men elastisk. Enten der er Een eller Flere i den, saa slutter den sig tæt til sit Indhold, og det seer altid ud, som om der ikke var Plads til Mere.

3.

Den Fordeel er jo ligefrem,
At man paa Tvende tænker;
Saa trøster man, ved Een af dem,
Sig for den Andens Rænker.
Og bliver den Første nu vred og suur,
Saa faaer den Anden igjen sin Tour.
Saa mister ei Manden
Forstanden.

Fellmark.

Dine Argumenter ere uomstødelige. Men Klokken er mange, jeg skal paa Contoret, og jeg vil desuden ikke forstyrre dit Rendezvous ved min Nærværelse. Farvel! Vi sees . . . .

Humlegaard.

I Aften.

Fellmark.

Ja det er nu en reen Aftale. Men kom dog først til Middag, at sige ifald dine Forretninger tillade det.

Humlegaard.

Jeg skal idetmindste gjøre Alt for at paaskynde dem.

(Fellmark gaaer ud tilhøire.)

Tredie Scene.

Humlegaard. Vinter. Peter.

(Vinter gaaer langsomt og besværligt, han holder Peter under Armen og har i den anden Haand en Stok, som han støtter sig paa. Humlegaard staaer ved Coulissen og seer efter Fellmark, og nikker ad ham, saa at han ikke seer Vinter og Peter, som komme ind fra venstre Side.)

Vinter.

Puh! det er hedt idag. Og saa den forbandede Podagra.

Peter.

Ja hille den slemme Syge! Hede, Podagra og Kjærlighed, de kan rigtignok faae Bugt med et skrøbeligt Menneske. (Han har ledet Vinter hen til Bænken paavenstre. Vinter sætter sig. Peter bliver staaende foran ham.) Men naar nu Herren faaer sig en Kone, saa gaae de saavist alle tre over.

Vinter.

Ak ja! Gid det var saavel! Ja, dersom mine Bestræbelser nu endelig maatte blive kronede med et lykkeligt Ægteskab, saa var rigtignok de syv Mark og otte Skilling vel anvendte.

Humlegaard
(vender sig om og seer de To).

Hvad nu? Igjen Folk paa Pletten! Det er da ogsaa fortrædeligt!
(Sætter sig paa Bænken tilhøire.)

Peter.

Ja, Herre, det er en skammelig Pris, som de tage paa det Adressecontor.

Vinter.

Synes du det? Jeg kan dog ikke klage. Mit Avertissement var langt, det var meget langt. Alle de Dyder og Fuldkommenheder, som jeg ønskede, fandtes opregnede deri.

Peter.

Ja, og saa den lille Capital, den tog en stor Plads op.

Vinter.

Ja, af min Pension kan jeg ikke leve med Kone og maaskee Børn.

Peter.

Maaskee-Børn? hvad er det for et Slags Børn?

Vinter.

Aa Snak! Du forstaaer mig nok. Du er ikke saa dum Peter, som du seer ud til.

Peter.

Ja veed Herren, hvoraf det kommer?

Vinter.

Nu da?

Peter.

Det er, fordi jeg ikke seer saa klog ud, som jeg er

Vinter.

Men for at komme tilbage til Avertissementet, saa stod deri om et godt Rygte, om en ustraffelig Vandel, om Hengivenhed for sin Mand, om Stræbsomhed, om Beskedenhed .... (Seer Humlegaard.) Hvad er nu det for Noget?

Peter
(som bestandig har staaet foran Vinter og vendt Ryggen til Humlegaard).

Beskedenhed, det er den Dyd, hvorved Mennesket....

Vinter.

Nei, jeg spørger ikke om Det. Jeg mener, hvad er nu det for en Mand, som sidder der?

Peter (vender sig).

Det er en Mand.

Vinter.

Ham saae jeg ikke, da jeg kom.

Peter.

Nei, jeg heller ikke.

Vinter.

Det er ret ubehageligt. — Du har dog Brevet Peter?

Peter
(giver ham et Brev).

Ja her er det.

Vinter
(læser Udskriften).

„Fremtids Lykke Nr. 940."

Peter.

Det er et høit Nummer, den Lykke har.

Vinter.

Ja det maa du nok sige. Det er ligesaa godt, som at vinde en Qvaterne i Lotteriet. (Aabner Brevet og seer i det.) I Kongens Have vil hun møde mig, i — (mumler Noget uforstaaeligt) fra Springvandet af, naar man kommer fra Kronprindsessegaden, imellem Cavaleer- og Damegangen. (Seer sig om.) Rigtig! (Seer igjen i Brevet.) Hun vil kjende mig paa, at jeg har en Rose i Munden. — Har du Rosen, Peter?

Peter
(trækker et Kræmmerhuus op af Lommen).

Vær saa god.

Vinter
(tager en Rose ud deraf og putter Stilken i Munden).

Saadan! (I det Følgende tager han Rosen ud, hver Gang han taler, og putter den i Munden igjen, naar han har udtalt.) Nu kan hun gjerne komme. — Hvor gjorde du af de andre Breve, Peter?

Peter.

Herren sagde jo, jeg maatte gjerne sælge dem til Urtekræmmeren. Der var over et Pund Papiir.

Vinter.

Ja, det er utroligt, hvor mange Lysthavende der have meldt sig.

Peter.

Men Herren syntes ikke, det var værdt at reflectere paa andre, end dette.

Vinter.

Nei, dette Brev er det solideste.

Humlegaard.

Dersom jeg vidste, hvordan jeg skulde blive vel af med den gamle Patron. Kysse ham bort, gaaer neppe an. Han maa snarere kyses bort.

Vinter.

Det er meget geneert med det Menneske, der sidder. Kunde du ikke, Peter, paa en høflig Maade gaae hen og bede ham gaae sin Vei?

Peter.

Jeg, Herre? han er istand til at slaae mig i Næse og Mund. Han seer saa fejendes ud og har et Spanskrør i Haanden.

Vinter.

Ja, jeg har ogsaa Spanskrør i Haanden. Lad

mig kun tale med ham. (Reiser sig besværlig.) Du hjelper mig heller ikke, Peter.

Peter.

Ak, Herre! jeg er saa bange for Klammeri.

Vinter.

Kujon! — Man begynder med Høflighed, med Conduite, men viser tillige, at man har Stokken i Baghaand.

Peter.

Ja, i Baghaanden, det kan fedt hjelpe.

Vinter.

Nu skal du see.

(Gaaer hen mod Humlegaard.)

Peter.

Der kan man dog see, at det er sandt, at Kjærlighed giver Courage. Jeg har aldrig seet Hr. Vinter saa courasig som idag.

Vinter
(til Humlegaard).

Mig Tilladelse!

Humlegaard (reiser sig).

Hvad behager?

Vinter.

Maa jeg spørge, har jeg ikke den Fornøielse at tale med . . . . med . . . .

Humlegaard.

Jo.

Vinter.

Naa, — ja, — det syntes jeg nok. Hør, min Herre, De kunde vise mig en stor Tjeneste.

Humlegaard.

Maa jeg høre, hvori den bestaaer?

Vinter.

O Bagatel! Det er ikke Andet, end om De maaskee vilde være af den Artighed at gaae et Øieblik bort.

Humlegaard.

Naa, ikke Andet?

Vinter.

Nei aldeles ikke Andet. For, seer De, De har da formodenlig ikke just nogen bestemt Forretning her?

Humlegaard.

Og De?

Vinter.

Jo, jeg har netop Noget at gjøre her paa denne Plads. (Affsides) Jeg kan jo gjerne sige ham Sandheden. (Høit.) Jeg har et Rendezvous.

Humlegaard.

De?

Vinter.

Ja, netop jeg. Er det saa forunderligt? Jeg skal have den Ære at sige Dem: dengang min Sommer forlod mig . . . .

Humlegaard.

Det er nok længe siden.

Vinter.

Det er tolv Aar siden, accurat.

Humlegaard.

Saa Deres Vinter er nu tolv Aar gammel?

Vinter.

Nei, min lille Vinter er fjorten Aar, ifald hun lever endnu.

Humlegaard (afsides).

Det er en gal Mand.

Vinter.

Men hun bærer ikke mit Navn, skal jeg sige Dem. Hun hedder Sommer.

Humlegaard.

Hør, min Herre, jeg forstaaer ikke et Ord af hvad De siger.

Vinter.

Ih, det er jo dog let at forstaae. Kjender De mig ikke.

Humlegaard.

Nei jeg har ikke den Ære.

Vinter.

Ih jo gu kjender De mig. De kaldte mig jo ved mit Navn. De sagde jo Vinter, sagde De.

Humlegaard.

Naa, det er Deres Navn?

Vinter.

Ja, det er jo ligefrem. Og det var Det, jeg vilde sige Dem: dengang min Sommer forlod mig . . . .

Humlegaard.

Ja det har jeg hørt.

Vinter.

Nei De har ikke. De skal vide, Madam Sommer, det var saadant et Fruentimmer, som jeg saadan levede med.

Humlegaard.

Naa!

Vinter.

Ja mænd gjorde jeg saa. Og som jeg saadan havde et Barn med.

Humlegaard.

Naa!

Vinter.

Saadan en Datter.

Humlegaard.

Naa!

Vinter.

Og hun hed Christine.

Humlegaard.

Naa!

Vinter.

Og jeg gjorde saamænd alt Muligt baade for Moderen og for Barnet; men Moderen var en arrig Satan, og saa blev jeg vred engang, og saa slog hun mig, og saa slog jeg igjen, (han slynger Stokken) — for jeg har gode Kræfter, skal jeg sige Dem, og saa gik min Sommer bort fra mig.

Humlegaard.

Og lod Dem beholde Foraaret?

Vinter.

Foraaret?

Humlegaard.

Jeg mener Barnet.

Vinter.

Naa! Nei det tog hun med sig.

Humlegaard.

Og saa blev Vinteren alene?

Vinter.

Ganske rigtig!

Humlegaard.

Og nu længes den efter at blive optøet?

Vinter.

Smeltet, Faer, smeltet! Jeg agter at indlade mig i et ordenligt Ægteskab.

Humlegaard.

O ja! i Deres Alder kan det lade sig høre.

Vinter.

Det tænker jeg med.

Humlegaard.

Men for Exempel for mig vilde det ikke være passende.

Vinter.

Nei, De er for ung, De er for ung! — Seer De, nu har jeg indrykket et Avertissement i Adresse-Avisen.

Humlegaard.

Bravo!

Vinter.

Her er Svaret. Vil De behage at læse. Saa vil De selv see, hvorfor jeg ønskede at være alene. (Flyer ham Brevet. Til Peter.) Var det ikke fiint?

Peter.

Overmaade!

Vinter
(til Humlegaard).

Ja jeg har saamænd faaet mange flere Breve, vist over hundrede! — De maa ikke troe Andet. Men dette er nu det, som jeg holder mig til.

Fjerde Scene.

De Forrige. Charlotte og Frederikke lade sig see i Cavaleergangen, men blive staaende ved Gitteret og see over til Forgrunden. Humlegaard læser i Brevet uden at see Damerne; Vinter læser med i Brevet.

Frederikke.

Seer du, jeg havde Ret? Der er jo Manden.

Charlotte.

Ja, det er ham, han taler med en Anden.

Humlegaard (læsende).

Ha ha ha ha ha ha!

Vinter.
Hvordan? De leer dera'?

Peter.
See kun! han leer dera'!

Humlegaard.
Det Brev er deilig skrevet.

Charlotte.
Skal jeg det vove nu?

Vinter.
Lad mig see med i Brevet!

Frederikke.
Saa kom! hvi tøver du?

Humlegaard.
Hun Midler har ihænde.

Charlotte.
O hvilken Qval og Nød!

Frederikke.
Kom, lad os Sagen ende!

Vinter.
Ja, hun har Levebrød.

Humlegaard (parlando).
Anstændighed, Ærbarhed, god Opdragelse, Redelig-

hed, Troskab, Hengivenhed, Beskedenhed, lidt Ungdom, mere Skjønhed —

Ha ha ha ha ha ha!

Vinter.

Hvordan? De leer dera'!

Peter.

See kun! han leer dera'!

Charlotte. Frederikke.

Jeg aner min Fare,
Men dog den prøve vil.
Os Himlen bevare
I dette Bovespil!

Peter (til Vinter).

See smukke Damer hisset,
Som ømme Blikke sende!
Jeg troer, at det er hende.

(Peger paa Brevet.)

Vinter.

Derom er jeg forvisset.

(Tager Rosen i Munden og bukker for Damerne.)

Hm hm hm hm hm hm!

(Charlotte og Frederikke gaae.)

Humlegaard (vender sig).

Hvad mon det forestiller?

Peter.

See, nu gik de herfra.

Vinter

(med Rosen i Munden, nærmer sig Gitteret saa meget som muligt, stiller sig paa Tæerne, og seer efter Damerne).

Hm hm hm hm hm hm!

Humlegaard.

Han Papageno spiller.

Vinter

(tager Rosen ud).

Hvad siger De? Papa?

Humlegaard.

Ha ha ha ha ha ha!

Vinter

(med Rosen i Munden).

Hm hm hm hm hm hm!

Peter.

Ja nu gik de herfra.

Humlegaard.

Min Herre, der er Brevet.

Vinter.

Er det ei deilig skrevet?

Humlegaard.

Fortræffeligt, o ja!
Ha ha ha ha ha ha!

Vinter.

Hvordan? De leer dera'!

Peter.

See kun! han leer dera'!

(Charlotte og Frederikke komme fra høire Side ind i Forgrunden.)

Charlotte og Frederikke.

Nu, hurtig tilende
Alleen vi gaae.
Han vist os vil kjende.
Det vædder jeg paa.

Humlegaard.

Hvad seer jeg? De Tvende?
Den Store, den Smaa!
De vist mig vil kjende,
Det vædder jeg paa.

Vinter og Peter.

Nei see, hvor de rende,
For snart os at naae.
Ja vist, det er hende,
Det vædder jeg paa.

1.

Humlegaard.

O hulde Piger! tvende Psycher,
Som, flygtende fra Solens Bad,
Nu tye til disse dunkle Skygger,
Og følges søsterligen ad!
Ja denne Lunds Hamadryader
Misunde sligt et Søsterbaand.
O hæver ei en Straffehaand,
Men hvad jeg feiled, huldt forlader!

2.

Charlotte.

Hvis man os ærer, naar man feiler,
Tilgivelsen er let for os.
Men Den, som til vor Godhed beiler,
Bør aldrig vise haanlig Trods.
Og kalder han os Rose, Lillie,
Dryade, Psyche, — Alt omsonst!
Thi Den, som røver os en Gunst,
Begjærer ingen af vor Villie.

3.

Humlegaard.

Kan Bøn, kan Anger Dem forsone?

Charlotte.

De veed, hvad mig forsone kan.

Frederikke (afsides).
Saa elsker han min Svogers Kone!
O den ulykkelige Mand!

Alle Tre (hver for sig).
Eldgamle Træer, som Vidner vare
Til Frygt og Haab saa mangen Gang,
O røber ei mit Ord, min Sang,
Forraader ei hvad I erfare!

Vinter.
Hm hm hm hm hm hm!

Humlegaard. Charlotte. Frederikke.
Nu er, kan jeg kjende,
Vort Eventyr i Gang.

Vinter.
Hm hm hm hm hm hm!

Peter.
Det faaer ingen Ende,
Mig falder Tiden lang.

Vinter.
Hm hm hm hm hm hm!

Humlegaard. Charlotte. Frederikke. Vinter.

Nu er, kan jeg kjende,
Vort Eventyr i Gang.

Peter.

Det faaer ingen Ende,
Mig falder Tiden lang.

Vinter.

Hm hm —
Men for Pokker? hvad er Dette?
Skal jeg gaae her som en Nar?

Peter.

Herre! det er ei de Rette,
Den Omstændighed er klar.

Vinter.

Skal vi vente meer?

Peter.

Tilvisse.

Vinter.

Saa gid Fanden havde Disse!

Alle.

Her man være bør forsigtig,
Langsomt man tilværks bør gaae.
Hvis min Plan skal lykkes rigtig,
Hjertet roligt være maa.

(Vinter sætter sig paa Bænken tilvenstre. Peter bliver staaende i Nærheden af ham.)

Charlotte
(langsomt og med Værdighed til Humlegaard).

Jeg har ikke den Ære at kjende Dem, min Herre, og jeg skal heller aldrig forske efter, hvem De er. Men Deres Udvortes, Deres Maade at udtrykke Dem paa, synes at bekræfte, at De er en Mand af Dannelse og af Ære. Hvis jeg ikke betragtede Dem som en saadan, vilde jeg sikkert ikke tillade mig det Skridt, jeg i dette Øieblik gjør, thi De indseer vel, at der gives mangen anden Udvei for mig til at komme i Besiddelse af Det, som De har frarøvet mig. Men jeg foretrækker at bede Dem om at give mig det godvillig tilbage. Det er ikke for den ubetydelige Værdies Skyld, at jeg forlanger mit Armbaand af Dem, men det vilde foraarsage mig store Ubehageligheder, ifald det blev savnet. Desuden er der i det — hvad De vel neppe har bemærket — en skjult Kapsel, som indeholder en Haarlok af en Person, der er mig kjær.

Humlegaard (afsides).

O vee! hun bærer en Andens Haar. (Til Charlotte.) En kjær Veninde, formodenlig?

Charlotte.

Det kan neppe interessere Dem at vide.

Humlegaard (afsides).

Hun har en Kjæreste.

Charlotte.

For sidste Gang altsaa spørger jeg Dem, om De vil give mig mit Armbaand tilbage.

Humlegaard.

Min smukke Frøken, der er Intet, som jeg jo vil gjøre, for at erhverve Deres Tilgivelse. Selv Opoffrelsen af hvad der er mig saa kjært, saa dyrebart . . . .

Charlotte.

Jeg maa bede Dem bemærke, at her er ikke Tale om nogen Opoffrelse. Det er min Eiendom, som jeg forlanger tilbage.

Humlegaard.

Ja det er en Rettighed. Men jeg spørger Dem: Har da ikke min Beundring af Deres Person, min evige Hengivenhed for Dem, har den ingen Rettigheder?

Frederikke (afsides).

Naa, nu sagde han det da reent ud.

Charlotte.

De svarer mig ikke paa mit bestemte Spørgsmaal.

Humlegaard.

Men De svarer mig heller ikke paa mit.

Charlotte.

Tjenerinde!

(Vil gaae.)

Humlegaard.

Nei, bliv, jeg besværger Dem. Forlad mig ikke i Vrede! Jeg har jo allerede sagt, at jeg vil gjøre Alt

for at erholde Deres Tilgivelse. Jeg vil levere Dem Armbaandet tilbage. Men jeg har det i dette Øieblik ikke hos mig.

Charlotte.

Kan jeg stole paa Sandheden af Deres Ord?

Humlegaard.

Ved Alt hvad helligt er, jeg har det ikke. Det ligger hjemme i mit Skatol i en Skuffe, som ikke indeholder Andet end lutter kjære og dyrebare Erindringer.

Charlotte.

Siden De har saa mange andre, vil jeg trøste mig med, at Savnet af denne ikke vil være Dem føleligt.

Humlegaard (afsides).

Jeg bærer mig dumt ad. (Til Charlotte.) De misforstaaer mig, Frøken! De Erindringer, jeg taler om, ere en Lok af min Faders Haar, en Ring, som min Tante har givet mig, min Bedstefaders Tobaksdaase, et Brev fra min Oldemoder, en . . . .

Charlotte.

De behøver ikke at gjøre mig Regnskab. Hvor lang Tid behøver De for at gaae hjem og hente Armbaandet, og bringe det her tilbage?

Humlegaard.

En halv Time, naar jeg iler paa Længselens Vinger.

Charlotte.

Vel, det skal være Dem tilladt at bruge denne Befordring, siden den er den hurtigste. Jeg bliver her i Haven saalænge. Om en halv Time vil De finde mig igjen paa dette Sted. Jeg vil da faae at see, om jeg ikke har taget feil i den Forestilling, jeg gjør mig om Deres Æresfølelse.

Humlegaard.

Jeg iler at udføre Deres Befaling. (Hilser. Affides, idet han gaaer.) Hun er forlovet, det tør jeg bande paa. Paa Det nær, gaaer det ellers meget godt. Maaskee har den Yngste ingen Kjæreste? — Ja Eventyret er langtfra tilende endnu.

(Gaaer.)

Femte Scene.

Vinter. Peter. Charlotte. Frederikke. De to Sidste gaae Arm i Arm op og ned ad Gangen, og tale sagte med hinanden.

Vinter.

Hør, Peter, jeg er ordenlig ganske undseelig over at sidde her, hvor saa mange Mennesker see mig. Naar nu min tilkommende Brud kommer til, og jeg putter Rosen i Munden, og er nærved at forgaae i Sværmeri og Henrykkelse, saa bliver jeg saa Skam ganske forlegen.

Peter.

O det skal Herren ikke blive! Herren kan troe, at de Fleste, som komme her, det er Folk, som gaae paa Kjærligheds-Eventyr, men de have saamænd ikke Alle saa redelige Hensigter som Herren.

Vinter.

Ja, det kan nu nok være, men alligevel .... Hør, Peter, der falder mig Noget ind. Ja, det var min Tro ikke saa galt. (Reiser sig, og tager Peter under Armen.) Det er bedst, at jeg gaaer lidt bort, et Sted her i Nærheden, og saa møder du i mit Sted.

Peter.

Jeg, Herre?

Vinter.

Ja. Saa kan du see, hvad det er for et Fruentimmer, om der er Noget ved hende, for man kan jo dog aldrig vide .... og saa giver du mig Besked; saa seer jeg, om det er Umagen værdt at indlade sig med hende.

Peter.

Skal jeg da give mig ud for Herren?

Vinter.

Ja, gjør det, Peter. Du siger, at du har 300 Rigsdaler i Pension, og at du er endnu en rask og rørig Mand, og hvad Godt du forresten med Sandhed kan sige om mig.

Peter.

Naa, det var da artige Løier.

Vinter.

Først tager du Rosen i Munden.

Peter.

Ja, hille en Ulykke! Lad mig ikke glemme den.

Vinter.

Følg mig nu først op til Bænken ved Exerceerhuset, det er et behageligt og roligt Sted; der vil jeg vente paa dig, saa møder du her, og saa kommer du tilbage og giver mig Besked.

Peter.

Herre Jemini! Hvad man dog maa opleve!

(De gaae ud tilvenstre.)

Sjette Scene.

Charlotte. Frederikke.

Charlotte.

Jeg forsikkrer dig, Frederikke! Jeg ryster endnu over min hele Krop.

Frederikke.

Da viste du saamænd meget god Fatning.

Charlotte.

Ja, Gud veed, hvor jeg fik den fra! Thi jeg var skrækkelig angst.

Frederikke.

Ja, det maa ikke være Spøg at høre saadan en Kjærligheds-Erklæring.

Charlotte.

Aa! Kjærligheds-Erklæring.

Frederikke.

Ja, det er jo ligefrem, at det unge Menneske er forelsket i dig.

Charlotte.

Forelsket! han! — Det er en Nar, som gjør Cour til alle Fruentimmer, og siger dem Alle det Samme.

Frederikke.

En Nar? Som siger Alle det Samme? Ja, hvor kan du nu vide det? Mig for Exempel har han ingen Ting sagt. Du kjender ham jo ikke. Jeg synes, han seer ud til at være et ret net Menneske.

Charlotte.

Hvem Anden end en Nar, ja endog en uforskammet Nar, kunde vove at frarøve et anstændigt Fruentimmer, som han slet ikke kjender, et Smykke, som hun taber af Vanvare, og det endog paa et offentligt Sted?

Frederikke.

Ja det maatte han rigtignok hellere have ladet være. Men han troer, du er ugift, han kalder dig Frøken.

Charlotte.

O det er mig det Samme, hvad han troer; bare dette Eventyr var vel overstaaet! — Gud! — dersom Fellmark . . . . du kjender hans urimelige Jalousie over Ingenting, hans Heftighed . . . . dersom han vidste, at jeg i dette Øieblik midt i Kongens Have har sat et ungt, fremmed Menneske Stevne!

Frederikke.

Ja, Gud frie og bevare os! Man kunde skrive en Fortælling derom under Titel: Den unge Kone, som sætter unge Herrer Stevne i Kongens Have, og dog en god Ægtefælle og brav Danneqvinde.

Charlotte.

Men hvad anden Udvei havde jeg? Dersom Fellmark var rimelig i saadanne Ting, saa havde jeg kunnet betroe ham Sandheden. Men nu — ifald jeg sagde ham, at en ung, fremmed Mand var i Besiddelse af det Smykke, han selv har givet mig, hvori hans eget Haar er . . . . Gud! han hviilte hverken Nat eller Dag, før han havde søgt ham op. O! jeg vil ikke tænke derpaa, det kunde ende skrækkeligt!

(Hun sætter sig tankefuld paa Bænken tilvenstre.)

Frederikke.

Nei, det er vist, du kunde ikke handle klogere, end du gjør. Nu, vær kun rolig, min gode Charlotte! Du skal see, det vil ende til alle Parters Fornøielse. Og hvad er det saa videre? Om det unge Menneske har forelsket sig lidt i dig, er det da saa stor en Ulykke? Jeg vilde saamænd ikke tage mig den Sag saa nær.

1.

En Elskovserklæring? hvad er det saa Meer?
Saa stor en Fortræd jeg ikke deri seer.
Og selv om man engang sit Hjerte lod fange,
Man døer ei strax deraf, ... min Søster, vær ei bange!

2.

See Kjærlighedsguden! som Betler han gaaer,
Og samler det Lidt, som han af Mildhed faaer.
For ham, som for Enhver, er Tiderne trange,
Han nøies med en Skjærv, ... min Søster, vær ei bange!

3.

Et følende Smiil, et medlidende Svar
Kan gives af Den, som ellers Intet har;
Og hvis alligevel han Meer tør forlange,
Viis ham til Andre hen, ... min Søster, vær ei bange!

Charlotte
(reiser sig fra Bænken).

Ja, du har Ret, Frederikke! Jeg troer ogsaa, at Amor gaaer omkring og betler i alle Huse. Men just

derfor maa man tage sig i Agt for ham, thi naar han seer sit Snit, saa stjæler han, hvad man ikke vil give ham.

Frederikke.

Ved Hjelp af gode Spioner faaer man Tyvekosterne tilbage.

Charlotte.

Ja du er en god Spion; det var dig, som ledte mig paa Sporet. Veed du hvad? Jeg kunde let faae Mistanke om, at du selv var forelsket i det unge Menneske.

Frederikke.

Mistanke? Fy! Du har jo hørt min Troesbekjendelse. Jeg synes, den var ærlig nok. Du har saamænd ingen Aarsag til at mistænke mig.

Charlotte.

Der kommer Nogen. Lad os gaae lidt bort og vende tilbage til den bestemte Tid.

(De gaae ud tilvenstre.)

Syvende Scene.

Madam Sommer og Christine komme fra høire Side.
(Madam Sommer har Slør paa.)

Mad. Sommer.

Saa! nu ere vi paa Pletten. Det er ret godt, at de Damer gik deres Vei, thi det er dog saa underligt

at have fremmede Vidner ved saadan en Leilighed. Men Klokken er allerede over den bestemte Tid, og endnu er han ikke kommen. Det er et godt Tegn; jeg kan ikke lide en præcis Ægtemand, det generer i Huset. Ja, min gode Datter, det er saamænd meget for din Skyld, at jeg gjør dette Skridt. Du er nu snart en voxen Pige, og skal gjøre din Lykke i Verden. Men hvem spørger vel efter et stakkels faderløst Barn, som ikke engang tør bære sin Faders Navn? O du slemme gamle Vinter! Du min Ungdoms Forfører! Gud veed, om han lever endnu, men jeg kan ikke tænke paa det slette Menneske, uden at mit Blod kommer i Oprør. Han forlod mig og dig! Og hvorfor? Fordi jeg erindrede ham om at gjøre vor Pagt lovlig, ved at give den Himlens Velsignelse. O dit slemme Skarn! Ja, saadan er Mandsfolkene, Barn! Hvad skulde vi to stakkels Forladte have gjort, ifald jeg ikke havde lagt mig itide efter Jordemoder-Kunsten? Saa havde vi kunnet sulte ihjel. Men den Person, som har skrevet dette Avertissement, synes at være et sindigt og fornuftigt Menneske. Ja, mit Barn, snart skal du ikke længer hedde Christine Sommer; du skal faae et andet, mere ærefuldt Navn; maaskee Stjernskjold, Gyldenlak, Løvetand . . . .

Christine.

Ja, det er nu meget godt, Moder, men jeg vilde saa gjerne være fri for at møde den fremmede Herre i dit Sted.

Mad. Sommer.

Nei, Barn, det maa du finde dig i. Jeg er meget

for undseelig til at udsætte mig for en ung, smuk Herres Øiekast, og jeg er ogsaa meget for forsigtig dertil. Man kan jo dog aldrig vide hvad det er for en Person. Men naar du nu har seet ham og talt med ham, saa kan du sige mig, om han er ung, om han er smuk, hvad Indtægter han har, o.s.v. Jeg sætter mig imidlertid nede ved Springvandet, og saa kommer du og giver mig Besked.

Christine.

Ja, men jeg seer jo saa ung ud. Han troer vist aldrig, at det er mig, og især naar jeg siger, jeg er Jordemoder.

Mad. Sommer.

Det behøver du jo heller ikke at sige. Du skal blot sige, at du har dit rigelige Udkomme ved en lille Næringsvei, som du sidder i. Meer skal du ikke sige. Der er Mange, som ere ligesaa bange for Jordemødre som for Skorsteensfeiere. Men naar vi kuns forresten ere enige, og han faaer mig at see, saa vil nok Kjærligheden lære ham at sætte sig ud over min Stand.

1.

Stille du skal dig her paa Bænken sætte,
Agte paa Hver, som kommer denne Vei.

Christine.

Men naar jeg saa faaer Øie paa den Rette, —

Mad. Sommer.
Reis dig dog ikke, det behøves ei.
Sværger han Elskov høit med dyre Eder,
Svarer du venlig, siger ikke Nei.

Christine.
Men hvis han om et lille Kys mig beder, —

Mad. Sommer.
Kys ham dog ikke, det behøves ei.

2.

Derpaa du lover Alt, hvad han af Konen
Ønsker sig; huſk den lille Næringsvei.

Christine.
Men hvis han spørger mig om Professionen, —

Mad. Sommer.
Siig ham den ikke, det behøves ei.
Endelig hvis paa Knæ for dig han falder,
Raab saa kun paa mig, selv da kommer jeg.

Christine.
Men hvis han spørger mig om Mutters Alder, —

Mad. Sommer.
Siig ham, jeg dandser; Meer behøves ei.

Farvel, mit Barn! Lad mig nu see, at du retter dig efter hvad jeg har sagt dig.

(Gaaer ud tilhøire.)

Christine (alene).

Det er en egen Commission, den. Gud veed, hvorledes jeg kommer fra det. — Men see, der kommer jo et kjønt, ungt Menneske gaaende. Mon det skulde være ham? En Rose har han rigtignok, men han holder den i Haanden.

Ottende Scene.

Christine. Peter med Rosen i Haanden, kommer fra venstre Side.

Peter.

Der staaer saamænd allerede En og venter. Mon det skulde være hende? Ih du Fredsens .... det er jo et puur ungt Barn. Naa da, probieren ist keine Kunst. (Vil tage Rosen i Munden, men betænker sig). Nei, Reenlighed er dog en god Ting. (Tager sin Lommekniv op, og skjærer Enden af Stilken, og putter Rosen i Munden.)

Christine.

Det er ham! (De nærmer sig hinanden lidt.)

Peter.

Maa jeg spørge, om det er Dem, som —

Christine.

Jo det er.

Peter.

Som vil giftes?

Christine (nikkende).

Ja.

Peter (afsides).

Ih, men det kan jeg godt lide hende for! (Til Christine.) Naa, siden vi da nu har havt den Ære at finde hinanden, saa tillader De maaskee, at jeg tager Rosen ud af Munden.

Christine.

Ja vær saa god.

Peter
(idet han kaster den bort).

For Stilken smager ikke godt, skal jeg sige Dem.

Christine.

De skal ikke genere Dem.

Peter (afsides).

Hun er sød, er hun. (Til Christine.) Men hvad jeg vilde sige og ikke lyve — Forord bryder ingen Trætte: Jomfruen er dog vel sagtens confirmeret?

Christine.

Ja jeg er.

Peter.

Naa, ja saa er Alting godt. For jeg skal sige Dem, ellers kunde jeg ikke godt have den Ære at ....

Christine.

Jeg blev allerede confirmeret til Mikkelsdag.

Peter.

Saa ung! (Afsides.) Det var dog en evig Synd, om min Herre skulde faae saadan en ung Jomfru.

Christine.

De seer just heller ikke gammel ud.

Peter.

Nei, hvad det angaaer, saa tør jeg nok sige, at jeg er i min bedste Flor.

Christine (afsides).

Mon min Moder skulde kunne ville gifte sig med saadant et ungt Menneske? (Til Peter.) Hør, maa jeg spørge Dem? De skrev jo, at De havde Deres gode Udkomme?

Peter (afsides).

Hun er nærig, den lille Djævel! (Til Christine.) Ja min rare Jomfru, jeg har en Pension af tre hundrede Rigsdaler.

Christine.

En Pension! I saa ung en Alder?

Peter.

Ja, De skal vide, jeg er ikke saa ung, som jeg seer ud til.

Christine.

De sagde jo dog, at De var i Deres bedste Flor.

Peter.

Sagde jeg det? (Afsides.) Den velsignede Unge faaer mig til at glemme mig selv og min Rolle. (Til Christine.) Ja, har jeg sagt det, saa er jeg det paa en Maade ogsaa. Men med alt Det, saadan som jeg nu staaer her for Dem, er jeg saamænd over mine tredsindstyve Aar.

Christine (afsides).

Han vil fixere mig. Det er vist en lystig Fyr.

Peter.

Men, mig Tilladelse! Jomfruen skrev om, at De sad i en god Næringsvei. Kunde man maaskee have den Fornøielse at faae lidt Mere at vide derom?

Christine (afsides).

Han gifter sig for Penge. (Til Peter.) Ja hvorfor ikke? Min Profession indbringer mig Adskilligt mellem Aar og Dag.

Peter.

Kunde man maaskee, uden at træde Beskedenheden for nær, faae at vide, hvormeget?

Christine.

Ja, det er forskjelligt. I de sletteste Aaringer har

jeg dog aldrig havt mindre end tre hundrede Rigsdaler. Men et godt Aar bringer mig tidt det Dobbelte ind.

Peter.

Det Dobbelte! Det kan lade sig høre. Et godt Aar, siger Jomfruen; det vil da vel sige: et frugtbart Aar?

Christine.

Ja vist.

Peter (affides).

Hun handler med Meel og Gryn, eller ogsaa med Smør, det kan jeg begribe. (Til Christine.) Det er saamænd ellers sjeldent at man allerede i Jomfruens Alder kan sætte Foden under sit eget Bord.

Christine.

O jeg er ikke saa meget ung endda!

Peter.

Ikke det? Jeg synes, Jomfruen sagde, at hun var først bleven confirmeret nu til sidste Mikkelsdag.

Christine (affides).

Jeg har forløbet mig! (Til Peter.) Nei det har De vist hørt feil i. Jeg har maaskee sagt,. at jeg var confirmeret en Mikkelsdag, men ikke den sidste; nei det er mange Aar siden.

Peter.

Mange Aar? Hvor gammel er da Jomfruen?

Christine.

Jeg er syv og fyrgetyve Aar.

Peter.

Syv og fyrgetyve! (Afsides.) O den Skjelmsmester! Det er vist en munter Pige. (Til Christine.) Ja jeg kan nu nok begribe, hvorfor Jomfruen harcellerer; det er fordi jeg sagde, at jeg var over tredsindstyve. Men det er en anden Sag med mig: Jeg har en Datter, som er fjorten Aar.

Christine.

Ja det har jeg med.

Peter (brister ud i Latter).

Har Jomfruen da været gift før?

Christine.

Jeg er Enke.

Peter.

Ih! det er jo deiligt. For jeg er Enkemand paa en Maade.

Hold op, hold op mig at fixere,
Og giv mig ordenlig Besked.

Christine.

Jeg kan, jeg kan ei sige Mere,
Jeg har alt sagt dig, hvad jeg veed.

Peter.

Kan jeg benævne denne Pige
Madam?

Christine.

Kan jeg Papa medrette sige
Til ham?

Begge.

O nei, o nei!
Jeg gjør det ei!

Peter.

Velan, min Herre jeg bedrager

Christine.

Velan, jeg fattet har min Plan

Peter.

Jeg hende fanger.

Christine.

Jeg ham tager.

Begge.

Ja det gaaer an.

Peter (til Christine).

Jeg har mig raadført med mit Hjerte,
Og jeg er din med Sjæl og Krop. (Knæler.)

Christine.

Jeg har mig raadført med mit Hjerte,
Og løfter dig fra Støvet op.

(Reiser ham op.)

Peter.

Du siger Top?

Christine.

Jeg siger Top.

Peter.

Top!

Christine.

Top!

Begge.

O søde Fryd og Lykke!
Unævnelige Lyst!
Nu tør jeg altsaa trykke
Dig, Elskte, til mit Bryst.

Vinter (udenfor).

Peter!

Peter
(farer hen tilvenstre.)

O vee! det er min Herre!

Mad. Sommer (udenfor).

Christine!

Christine
(farer hen tilhøire).

Det er Mama, desværre!

Peter (kommer tilbage).

Hvad er det?

Christine (ligeledes).

Hvad er det?

Begge.

Det er ikke Stort.

Peter.

Jeg maa bort.

Christine.

Jeg maa bort.

Peter.

Derhen!

Christine.

Derhen!

Peter.

Men jeg kommer igjen.

Christine.

Men jeg kommer igjen.

Peter.

Ret snart?

Christine.

I en Fart.

Peter.

Farvel!

Christine.

Farvel!

Vinter (udenfor).

Peter!

Mad. Sommer (udenfor).

Christine!

Peter.

Jeg kommer!

Christine.

Jeg kommer!

Peter.

Farvel!

Christine.

Farvel!

(Peter løber ud tilvenstre, Christine tilhøire.)

Niende Scene.

Charlotte kommer fra venstre, og Fellmark fra høire Side, uden at see hinanden.

Charlotte (affides).

Det bliver værre og værre. Der kommer Jomfru Vismar og tager Frederikke fra mig, saa jeg maa

nu alene gaae herhen, og længere turde jeg ikke vente, thi den halve Time er strax udløbet.

Fellmark (afsides).

Jeg gad dog vide, om Humlegaard endnu skulde være her. Maaskee kunde jeg dog faae ham overtalt til at komme hjem til Middag.

Charlotte.

Gud! Min Mand.

Fellmark.

Min Kone! — Du her! Alene i Kongens Have!

Charlotte.

Jeg er ikke alene. Min Søster er med.

Fellmark.

Jeg seer hende ikke.

Charlotte.

Hun gaaer oppe ved Slottet med Jomfru Vismar, som endelig vilde tale med hende i Eenrum.

Fellmark.

O intet Andet end Det! Det kunde hun jo have opsat.

Charlotte.

Hun sagde, hendes Livs Lykke beroede derpaa.

Hun havde et Brev med, hvorom hun vilde raadføre sig med Frederikke.

Fellmark.

Et Brev! Et Frierbrev formodenlig! Og for saadanne Narrestregers Skyld skal min Kone udsætte sig for Folkesnak! Hvorfor gik du ikke strax hjem? Det havde været det Rigtigste. Hvorfor bliver du i Haven? Hvorfor søger du dette eensomme Sted op?

Charlotte.

For at unddrage mig Folks Opmærksomhed.

Fellmark.

Charlotte! du bedrager mig.

Charlotte (afsides).

Gud! hvad skal jeg gjøre! — Dersom den fremmede Mand nu kommer —

Fellmark.

Hvad er dog paafærde? Du ryster, du bliver rød og bleg. Charlotte! der stikker Noget under, du kan ikke forstille dig. Siig mig Sandheden, om du ikke vil, at jeg skal ....

Charlotte.

Rolig! For Himlens Skyld! gjør dog ingen Støi her i Haven! Jeg vil sige dig Alt. Men døm mig ikke, før du har hørt mig tilende, afbryd mig ikke i min Fortælling ....

Fellmark.

Fortæl, fortæl, jeg staaer paa Gløder.

Charlotte.

Da jeg forleden var paa Udstillingen ....

Fellmark.

Paa Udstillingen? Nu da?

Charlotte.

Saa tabte jeg mit ene Armbaand ....

Fellmark.

Armbaand! — O Gud hjelpe mig!

Charlotte.

Men tag dog ikke saadan paa. Der er jo endnu ingen Ulykke i Det, jeg har fortalt.

Fellmark.

Videre, videre!

Charlotte.

En ung, fremmed Herre, som jeg aldrig før har seet ....

Fellmark.

Ja, du faaer ham nok at see.

Charlotte.

Tog det op og gik sin Vei med det.

Fellmark.

Det er min Kone, som den Galning gjør Jagt paa! O jeg usalige Menneske!

Charlotte.

Men hør mig dog først til Ende.

Fellmark.

Jeg behøver ikke at høre Meer. Du har forlangt Armbaandet, han har svaret, han havde det ikke hos sig, du har bedet ham gaae hjem og hente det, og nu venter du paa, at han skal komme med det.

Charlotte.

Hvoraf veed du det?

Fellmark.

O det kan jo et Barn begribe! Det er jo et Hverdags-Kunstgreb, hvoraf saadanne Knægte betjene sig for at komme i Samtale med skikkelige Fruentimmer, som ellers ikke vilde værdige dem mindste Opmærksomhed.

Charlotte.

Men kjære Ven, jeg kan næsten ikke bare mig for at lee over din Hæftighed. Naar du veed, hvorledes det Hele er gaaet til, saa seer du jo min Uskyldighed, og hvad er du da vred over?

Fellmark.

Hvad jeg er vred over? Over at du er her, over

at du tabte Armbaandet, over at jeg har givet dig det, over min Kjærlighed til dig, over min grændseløse Jalousie.

Charlotte.

Ja der har vi det. Af alle de Grunde, du der opregnede, er den sidste den eneste antagelige. Din grændseløse Jalousie! Ja den har du Grund til at være vred over, men ene vred paa dig selv. Og for nu fuldkommen at retfærdiggjøre mig for dit urimelige Sind, saa forlanger jeg af dig, at du skal blive her og see med egne Øine det sidste Capitel af Eventyret. Du sætter dig paa den Bænk der, jeg paa denne, og vi lade, som vi slet ikke kjende hinanden.

Fellmark.

Ja, det vil jeg gjøre. (Afsides.) Jeg vil dog see, hvad for Øine den Galgenfugl sætter op, naar han faaer at vide, det er min Kone, som han forfølger med sin Paatrængenhed.

Charlotte.

Men du maa sidde rolig og ikke forstyrre Udfaldet ved din Hæftighed. Naar han ikke aner, at du er min Mand, saa vil han tale med al mulig Uforbeholdenhed, og du maatte da være meget uerfaren, for ikke deraf at kunne slutte sig til de Samtaler, som iforveien ere forefaldne imellem os.

Fellmark.

Velan, jeg sætter mig her.

(Sætter sig paa Bænken tilhøire.)

Charlotte.

Og jeg her. (Sætter sig paa Bænken tilvenstre.) Fra nu af kjende vi ikke hinanden.

Fellmark.

Nei aldeles ikke.

Tiende Scene.

Charlotte. Fellmark. Vinter kommer fra venstre Side.

Vinter (i Coulissen).

Ja, der er godt, Peter! Bliv kun, hvor du er, jeg skal nok selv klare Tingen. (Kommer nærmere.) Det er sandelig gode Efterretninger, som Peter der har bragt mig. Ja det bliver just en Kone for mig. (Seer Charlotte.) Der sidder hun. Ih! det er jo den Samme, som var her før. Ja, det sagde mit Hjerte mig nok, at det maatte være hende. Det sagde Peter ikke Noget om, at det var den Samme. Ja, men mit Hjerte sagde det, og det forstaaer Meer af saadanne Ting end Peter. Nu begriber jeg, hvorfor hun før var saa kold imod mig; det var fordi den fremmede Laps var med. Nei, nu vil det nok blive anderledes. Ja, der sidder nu rigtignok ogsaa en Mandsperson Ja, men han sidder nu og grunder og speculerer i den skyende Himmel. Det er en Student, som er røget af ved Attestats, det kan man see paa ham; han lægger ikke Mærke til os. — Jeg vil sætte mig hos hende.

(Sætter sig hos Charlotte.)

Fellmark (afsides).

Hvorfor mon den gamle Karl sætter sig just hos min Kone?

Ellevte Scene.

De Forrige. Madam Sommer kommer fra høire Side.

Mad. Sommer.

Den Commission har Christine udrettet meget godt. Ja, det er en paalidelig Pige, hende kan man rigtignok stole paa. Hun siger, der var Nogen som kaldte paa ham, men at han vilde komme strax tilbage. (Seer Fellmark.) Det er ham! En ung, smuk Person! — Ganske som Christine har beskrevet mig ham. — Det er Skade, der sidder Nogen paa den anden Bænk. — O Gud staae mig bi! Det er det gamle Skarn, som jeg troede død for længe siden. (Hun trækker Sløret for Ansigtet.) Der sidder han nu hos et ungt Fruentimmer, som han maaskee i dette Øieblik er isærd med at forføre. Ja dersom jeg bare vilde fortælle hans Rygte, saa vilde han nok komme til at tage Fløiten i en anden Haand. Naa det kan jeg jo siden gjøre; først maa jeg tænke paa Det, som er vigtigere. Jeg vil tage Plads hos min Tilkommende; han er jo allerede forberedt paa mit Komme.

Fellmark (afsides).

Naa, i Guds Navn! Man kan da heller aldrig være alene her i Haven.

(Madam Sommer sætter sig temmelig langt fra Fellmark. Winter har ogsaa sat sig langt fra Charlotte. Ved hver Replik i det Følgende flytte de dem noget nærmere; og hvergang rykker Fellmark og Charlotte lidt længere fra dem.)

Vinter (til Charlotte).

Det er et deiligt Veir idag.

Charlotte.

O ja!

Mad. Sommer (til Fellmark).

Det er ret et smukt Veir, vi har.

Fellmark.

Ja det veed jeg nok.

Vinter.

Ja, det er da sagtens ikke for Veirets Skyld De kommer. De var da nok kommen, om det saa havde plaskregnet, hi hi hi!

Charlotte.

Mener De Det?

Fellmark (afsides).

Den var god. Det er Frugten af den evige Spadseren her i Kongens Have. Min Kone regnes allerede med til Havens Inventarium.

Mad. Sommer.

Jeg har dog ikke ladet Dem vente altfor længe, min Gode?

Fellmark.

Hvem? mig?

Charlotte (affides).

Det Fruentimmer synes at kjende min Mand temmelig nøie.

Vinter.

Jeg skal sige Dem, min Tjener har sagt mig meget Godt om Dem.

Charlotte.

Deres Tjener, min Herre?

Vinter.

Tjenerinde, min Jomfru!

(Letter paa Hatten.)

Fellmark (affides).

Hun kjender hans Tjener! Hvad maa jeg høre!

Mad. Sommer.

Alt, hvad min Datter har sagt mig om Dem, taler i høi Grad til Deres Fordeel.

Fellmark.

De er i Vildfarelse.

Charlotte (affides).

Hendes Datter! Nu, det er smukke Ting, jeg maa høre om min kjære Ægtefælle.

Vinter.

De undskylder, at jeg nu ikke længere benytter det aftalte Tegn; det behøves jo ikke mere, thi for lidt siden kjendte De mig jo paa det.

Charlotte.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Fellmark (afsides).

Det bliver bedre og bedre. Et aftalt Tegn! O jeg bliver rasende!

Mad. Sommer.

Min Datter sagde, at De havde ganske rigtig viist Rosen, som De veed nok; derfor vil jeg ogsaa tilgive Dem, at De nu forsømmer det.

Fellmark.

Men hvad er dog Dette for et Narrespil?

Charlotte (afsides).

Naa, min Mand skal ikke døe i Synden!

Vinter.

Jeg hører, De handler med Meel og Gryn og Smør.

Charlotte.

Jeg?

Fellmark (afsides).

Nei, nu gaar det for vidt.

Mad. Sommer.

I saa ung en Alder har De allerede viist Fædrelandet udmærkede Tjenester. De har en Pension af Staten.

Fellmark.

Forskaan mig for Deres Complimenter.

Charlotte (afsides).

En Pension! Og det holder han hemmeligt for mig!

Vinter.

Og Summa Summarum: Jeg elsker, jeg tilbeder Dem.

Mad. Sommer.

Velan, lad os ende Sagen. Jeg er Deres for evig.

Charlotte.

Hør, hvis De kommer endnu nærmere, saa kan jeg ikke faae Plads til at sidde, og bliver nødt til at staae op.

Fellmark.

Hvis De rykker mig nærmere paa Livet, saa river De mig ned af Bænken.

Vinter.

O nei!

(Griber hendes Haand og kysser den.)

Mad. Sommer.

O nei! (Omfavner ham.)

(Charlotte og Fellmark springe op.)

Fellmark.

For Satan! Slip mig! Eller jeg river Dem overende.

(Løber hen til Vinter.)

Gamle Herre! vil Han strax fortrække!
Thi jeg spaser ikke, maa Han troe.
Jeg skal Hals og Arme paa Ham knække,
Lader ei min Kone Han i Ro.

Vinter og Mad. Sommer.

Hans Kone?

Charlotte og Fellmark.

Hans } Kone!
Min }

Vinter og Mad. Sommer.

Nu har jeg hørt saa Galt!

Alle Fire.

Ti stille, ti stille! Saa lad mig dog faae talt!

Charlotte (til Fellmark).

Tæm din Vrede, husk din egen Brøde!
Skulde Nogen skjænde, var det mig.
Du har her i Haven Stævnemøde,
Moder, Datter, Begge kjende dig.

Fellmark.

Beskyldning!

Charlotte og Mad. Sommer.

Nei Sandhed!

Fellmark og Vinter.

Nu har jeg hørt saa Galt!

Alle Fire.

Ti stille, ti stille! Saa lad mig dog faae talt!

Vinter (til Fellmark).
Herre! slaa Dem ei paa mig til Ridder!
Jeg ad Deres Harme kun maa lee.
Denne Dames Breve jeg besidder;
Naar min Tjener kommer, skal De see.

Charlotte.

Hvorledes!

Fellmark.

Hvorledes!

Charlotte. Fellmark. Mad. Sommer.

Nu har jeg hørt saa Galt!

Alle Fire.

Ti stille, ti stille! Saa lad mig dog faae talt!

Mad. Sommer
(til Charlotte, idet hun peger paa Fellmark).

Denne Herre, som min Haand begjærte,
Skriver ei med Blæk paa vanlig Viis:
Nei det staaer saamænd med Trykkersværte
Stolt i Kjøbenhavns Adresavis.

Alle Fire.

Vist Ingen, vist Ingen
Har Mage til min Qval;
Jeg fatter ei Tingen,
Jeg troer, jeg bliver gal.

Vinter (til Charlotte). Mad. Sommer (til Fellmark).
Hvordan tør De søge Dem en Mage,
Naar De bindes ved en anden Ed?
Ha Troløse! Jeg min Hævn skal tage,
Jeg forglemme vil min Kjærlighed!

Fellmark (til Charlotte).
En du listig lod dit Armbaand tage,
Denne her dig sværger Kjærlighed.
Siig, hvor Mange har du end tilbage?
Thi dem Alle vil jeg hugge ned.

Charlotte (til Fellmark).
Ikke Nok med denne gamle Drage,
Som du skjænket har din Kjærlighed:
Hendes Datter tør dig end behage;
Der er Flere, som jeg ikke veed.

Vinter og Mad. Sommer.
Hvordan ꝛc.

Fellmark.
En du ꝛc.

Charlotte.
Ikke Nok ꝛc.

Fellmark (til Vinter).
Pistol eller Sabel, hvad vælger De?

Vinter.
Hvad Snak?

Fellmark (tager ham i Brystet).

Pistol eller Sabel?

Vinter.

Jeg siger mange Tak.
Jeg har Respect for begge,
Og vil ei mine Been i Kongens Have lægge.

Charlotte.

Her en Forvirring er, jeg nu det mærke kan,
Jeg har vist Uret mod min Mand. —
Giv mig din Arm; kom, lad os gaae, min Ven!

Vinter og Mad. Sommer.

Ja gaa!

Fellmark.

Velan jeg gaaer, men kommer strax igjen.
(Giver Charlotte Armen; de gaae.)

Tolvte Scene.

Vinter. Madam Sommer.

Vinter
(betragtende Mad. Sommer).

Det er dog mærkeligt, hvad her er hændt.
Den Dame der, hun er mig saa bekjendt.
Hun nævnte nys et Avertissement.
Ja, jeg tør bande paa, at det er hende,
Som har mig Stevne sat, den Anden ikke.

Mad. Sommer (afsides).

Mit Slør mig skjuler for den Gamles Blikke,
Han kan mig ikke kjende.

Vinter (afsides).

Velan, derhen jeg gaaer;
Jeg hviler ei, før jeg en Kone faaer.
(Retter paa sin Paaklædning, som Fellmark har bragt i Uorden.)

Trettende Scene.

De Forrige. Peter og Christine komme ind sammen, og blive staaende bagved Vinter og Mad. Sommer.

Peter
(pegende paa de Gamle).

See, Tingen er i Gang. O hvilken heldig List!

Christine.

Tag dig iagt! min Moder seer os vist.

Mad. Sommer (afsides).

Ja kom til mig, min gode gamle Vinter!
Saa skal du see, jeg kjender dine Finter.

Vinter (til Mad. Sommer). Peter (til Christine).

Lad mig dig favne!
Kom til mit Bryst!
Aldrig vi savne
Kjærligheds Lyst!

Mad. Sommer.

Min Herre, det kommer mig noget uventet.

Vinter.

Vist ikke, De kjender Avertissementet.

Vinter og Peter.

Lad huldt os forenes ved Hjerternes Baand!

Mad. Sommer (afsides).

For Pokker! nu bliver først Tingen mig klar.

(til Vinter.)

Saa De har det skrevet?

Vinter.

Mig, Elskte, det var.

Vinter og Peter.

O giv mig din Haand!

Christine.

Der er min Haand!

Mad. Sommer.

Der er min Haand!

(Slaaer Vinter paa Øret.)

Vinter.

Au au! au au! Uhøflige Svar!

Mad. Sommer (slaaer Sløret tilside).

Saadan skal du ha' det, din Tosse, din Nar!

Vinter.

Hvad seer jeg? Min Sommer?

Mad. Sommer.

Din Straffer, din Dommer.

Peter og Christine.

Lad mig dig favne!
Kom til mit Bryst!
Aldrig vi savne
Kjærligheds Lyst!

Vinter.

Rappenskralde!

Mad. Sommer.

Gamle Fjante!

Vinter.

Afskum!

Mad. Sommer.

Gavtyv!

Vinter.

Pulverhex!

Mad. Sommer.

Laps!

Vinter.

Bedrager!

Mad. Sommer.

Fleskefante!

Begge.

O {han / hun} gjør mig reent perplex!

(Vinter sætter sig paa den venstre, Madam Sommer paa den høire Bænk.)

Fjortende Scene.

De Forrige. Humlegaard og Frederikke.

Frederikke.
Her er ingen Tid at spilde.
Hurtig lad mig Baandet faae!

Humlegaard.
Hulde Pige! hvis De vilde
Hjertets tause Sprog forstaae!

Frederikke.
Skynd Dem, skynd Dem, det er silde!
Giv mig Baandet, lad mig gaae.

Humlegaard.
Saa urolig, kjære Pige!
Siig mig, hvad der ængster Dem?

Frederikke.
Vel, jeg vil Dem Sandhed sige;
Men saa lad mig strax gaae hjem.

Humlegaard.
Ja, saa skal De strax gaae hjem.

Frederikke.
Men saa maa jeg strax gaae hjem.
Hist min Søster staaer i Trætte
Med sin Mand.

Humlegaard.

Sin Mand!?

Frederikke.

Sin Mand!

(Affides med et Blik paa Humlegaard.)

Han forvinder ikke Dette,
Han gaaer vist fra sin Forstand.

Humlegaard (affides).

Altsaa feil jeg monne gjætte,
Stille staaer nu min Forstand.

Frederikke.

Han gaaer vist fra sin Forstand.

Femtende Scene.

De Forrige. Charlotte og Fellmark.

(Personerne gruppere sig saaledes, at Humlegaard og Frederikke staae foran i Midten, mellem Vinter og Madam Sommer, som sidde Hver paa sin Bænk. Bag ved dem staae paa venstre Side Peter og Christine, paa høire Fellmark og Charlotte.)

Charlotte.

See, der er jo Frederikke!

Fellmark.

See, der er jo Humlegaard!

Begge.

Stille, stille! lad os ikke
Hindre, hvad der foregaaer!

Peter og Christine.

Stille, stille! lad os ikke
Røbe hvad her foregaaer!

Humlegaard.

Vivat! Victoria! Nu blev mit Hjerte let.

Frederikke.

Hvad mener De? Hvordan?

Humlegaard.

Er det vist, hun har en Mand?

Frederikke.

Det er vist, hun har en Mand.

Fellmark og Charlotte.

Stille! lad os høre det!

Humlegaard.

Vivat! Victoria! Nu blev mit Hjerte let.

Fellmark.

Han taber ikke Modet.

Charlotte og Frederikke.

Han gaaer fra sin Forstand.

1.

Humlegaard (til Frederikke).

Jeg tvende Søstre skued,
Og borte var min Ro;
Thi høit mit Hjerte lued
Og slog for begge To.
At vælge mellem Slige
Var en umulig Sag;
Men Skjæbnen, elskte Pige,
Har valgt for mig idag.

Frederikke. Fellmark. Charlotte.
Nei han gik ikke fra Forstanden,
Nu kom der sund Fornuft i Manden.

2.

Humlegaard
(til Frederikke, idet han giver hende Armbaandet).

Tag dette rante Smykke
Af en bodfærdig Haand,
Og skjænk mig, til min Lykke
Et andet, bedre Baand.

Frederikke.
Velan, jeg vil det tage.

Humlegaard.
Dog uden Gjengjæld ei?

Frederikke.
Nu maa jeg strax tilbage.

Humlegaard.
O svar mig først!

Frederikke.
O nei!

Humlegaard (affides).
Hurra!

Fellmark (affides).
Hurra!

Charlotte og Frederikke (affides).
Victoria!

Humlegaard. Frederikke. Fellmark.
Charlotte.
Alting er godt, naar kun Enden er god.

Christine.
Elskede Ven!

Peter.
Kys mig igjen!

Alle Sex.
Nu tør jeg haabe, nu fatter jeg Mod.
(Vinter og Mad. Sommer reise sig.)

Vinter.
Hæslige Dyr!

Mad. Sommer.
Deilige Fyr!

Begge.
Vil { Hun / Han } forføie sig bort paa sin Fod!

Humlegaard. Fellmark. Peter.
Hurra! Hurra!

Charlotte. Frederikke. Christine.
Victoria!

Alle Otte.
Alting er godt, naar kun Enden er god.

Humlegaard, Frederikke, Vinter, Mad. Sommer, (idet de vende sig om).
Hvad seer jeg?

Frederikke (til Charlotte).
Du her?

Humlegaard (til Fellmark).
Du her?

Mad. Sommer (til Christine).
Du her?

Vinter (til Peter).

Du her?

Charlotte. Fellmark. Christine. Peter.

Ja vist, ja mig det er.

(Alle gruppere sig i en Række foran.)

Fellmark

(forestiller Charlotte for Humlegaard).

Min Kone.

Charlotte.

Min Mand.

Humlegaard.

Hvad hører jeg? Hvordan?

Fellmark

(forestiller Humlegaard for Charlotte).

Min Fætter Humlegaard.

Charlotte.

O Himmel!

Frederikke (afsides).

O Lykke!

Humlegaard.

Af Skam jeg fast forgaaer!

Christine

(forestiller Peter for Mad. Sommer).

Min Brudgom.

Peter
(forestiller Christine for Vinter).
Min Brud.

Vinter og Mad. Sommer.
Naa, slap det saadan ud?

Alle Otte.
Saa! nu fik vi Lys i Sagen
Og i Skjæbnens Drilleri;
Confusionen kom for Dagen,
Vor Forvirring er forbi.
Hvortil hjelper, at man haster?
Skjæbnen raader for vor Sag.
Ofte, naar den Lodbet kaster,
Rammer os et Tordenslag.

Humlegaard (til Charlotte)
Jeg maa tilstaae Dem, min smukke Cousine . . . .

Fellmark.
Vidste jeg det ikke? Sagde jeg det ikke nok?

Humlegaard.
Hvilket?

Fellmark.
At du vilde kalde hende din smukke Cousine?

Humlegaard.
Ja det var ingen Kunst at forudsige. At din Kone er smuk, vidste du jo selv bedst. Altsaa, min smukke

Cousine, jeg maa tilstaae, at jeg er noget forlegen ved Det, som er forefaldet.

Charlotte.

I Sandhed, det er et Eventyr ....

Humlegaard.

Jeg havde ikke drømt om at komme til at gjøre Deres Bekjendtskab paa denne Maade.

Charlotte.

De var mig forresten vel bekjendt. Fellmark havde fortalt mig saa Meget om Dem, og forberedt mig paa Deres Ankomst.

Humlegaard

Men neppe paa at den skulde blive saaledes? — Ikke sandt? Nu kjender De mig allerede af Meer end mit Rygte?

Charlotte.

Og har Grund til at finde, at dette ikke har løiet.

Humlegaard (til Fellmark).

Kjære Ven! Du har selv været min Fortrolige i denne Sag! du veed følgelig, saa godt som jeg, Alt hvad der er foregaaet. Jeg haaber, Alt bliver ved det Gamle imellem os?

Fellmark.

Alt ved det Gamle! (Giver ham Haanden.) Min Jalousie blev sat et Øieblik i Bevægelse, men Flammen blev

strax dæmpet, især da jeg bemærkede, at din Dobbelkjærlighed begyndte at tage en Retning, som ikke kunde andet end være mig kjær.

Humlegaard.

Ikke andet end være dig kjær? Naa Himlen være lovet! (Til Frederikke.) Min smukke Frøken, tør jeg haabe?

Frederikke.

Haabet beskjæmmer Ingen.

Humlegaard (kysser hendes Haand).

O saa er jeg det lykkeligste Menneske!

Charlotte.

Saaledes bliver min Søster bortgiven lige for mine Øine? Har jeg da ikke et Ord at sige? — Hr. Humlegaard, De har viist Dem for mig i et meget letsindigt Lys.

Humlegaard.

Jeg tilstaaer det, men fra idag af har jeg udraset. De skal see, jeg bliver den sindigste Ægtemand.

Charlotte.

Nu vel, det vil vise sig,

Fellmark.

Men Eet er mig endnu uforklarligt: Hvad faldt disse to gamle Mennesker ind at bestorme min Kone og mig med Kjærlighedserklæringer?

Vinter.

Det var en Feiltagelse, min Herre! Jeg havde rykket et Avertissement ind i Avisen om en Ægtefælle; der meldte sig En, som vilde møde her, og jeg troede det var Deres Kone . . . .

Mad. Sommer.

Men saa var det mig. Og jeg troede, det var Dem . . . .

Vinter.

Men saa var det mig.

Mad. Sommer (til Charlotte).

Tænk Dem, Frue, hvilket Uheld man kan have . . . .

Vinter (til Fellmark).

Tænk Dem, Herre, hvor man kan være uheldig . . . .

Mad. Sommer.

Naar jeg just søger om en Mand . . . .

Vinter.

Naar jeg just søger om en Kone . . . .

Mad. Sommer.

Og nu svæver i Tanken om det kjærlige Stevnemøde . . . .

Vinter.

Og nu bæver af Længsel efter at omfavne den Elskede . . . .

Mad. Sommer.

Saa skal jeg just træffe det slette Menneske, som har forført min Ungdom, og jaget mig bort for tolv Aar siden.

Vinter.

Saa skal Fanden føre mig den gamle Hex paa Halsen, som jeg allerede for tolv Aar siden var led og kjed af.

Fellmark.

Men saa har Hændelsen jo viist sig ret fornuftig, ved at føre Dem sammen, som burde være blevne forenede.

Vinter.

Den maa være Fanden, og ikke fornuftig!

Mad. Sommer.

Jo, det var en artig Fornuft, den!

Vinter (til Peter).

Det er dig, din Gavtyv, som har narret mig. Egenlig skulde jeg have havt den unge Pige der.

Mad. Sommer.

Ja det troer jeg. Han skulde nok giftes med sin egen Datter?

Vinter.

Min Datter!

Mad. Sommer.

Ja, just hans Datter, Hans stakkels Datter.

Vinter.

Min Christine?

Mad. Sommer.

Ja, hans Christine.

Vinter.

Som er fjorten Aar?

Mad. Sommer.

Ja, fjorten Aar.

Vinter.

Er det muligt? Kom mit Barn, lad mig omfavne dig. (Omfavner hende.)

Mad. Sommer.

Saa vaagner dog endelig Faderfølelsen! Nei saa forstokket er ingen Synder, at han skulde kunne modstaae den.

Vinter.

Ja Blodet er aldrig saa tyndt ....

Mad. Sommer.

Men du har narret mig, Christine. Jeg kunde gjerne have faaet den unge Fyr.

Christine.

Ja, lille Moder, jeg veed ikke, hvoraf det kom, men jeg kunde selv saa godt lide ham. Han er en fortjent Yngling, han har allerede en Pension af tre hundrede Rigsdaler.

Vinter.

Han der? han maa have Fanden.

Christine.

Er det ikke sandt?

Peter.

Nei, det er det rigtignok ikke, men det er ligemeget: Vi kan godt leve af dine tre til sex hundrede Rigsdaler.

Mad. Sommer.

Har hun tre til sexhundrede Rigsdaler?

Peter.

Ja hun har, Madam. Naar Aaret er slet, har hun tre, og naar det er frugtbart, saa har hun sex.

Mad. Sommer.

Hun maa have Pokker. Det er mig som har det.

Peter.

De? Er det da Dem, som er Smørhandlerske?

Mad. Sommer.

Nei for en Ulykke! Jeg er Jordemoder.

Vinter.

Jordemoder! Det manglede endnu!

Peter.

Naa, nu forstaaer jeg Frugtbarheden.

Vinter.

Men det er det Samme . . . Jordemoder eller ikke — vil du have mig, saa tag mig, for Barnets Skyld.

Mad. Sommer.

For Barnets Skyld! — Top! det er et Ord.

Vinter.

Kom da i mine Arme.

Mad. Sommer.

Her er jeg!

Peter.

Og vi To?

Christine.

Du har narret mig.

Peter.

Og du har narret mig.

Christine.

Saa kan det jo gaae lige op.

Peter.

Kom i mine Arme!

Christine.

Her er jeg!

Fellmark.

Her blive tre Brylluper at celebrere.

Humlegaard.

Bryllup! O min Frederikke! (Omfavner hende.)

Fellmark (til Charlotte).

Vort har allerede været, men det er endnu saa ungt, at vi nok tør regne os med som det fjerde unge Ægtepar. (Omfavner Charlotte.)

Slutningssang.

1.

Humlegaard.

I Ungdoms Dage
Med Mod i Blikke
Man Alt sig venter
Af Eventyr.
En elsket Mage
Enhver dog ikke
Lyksalig henter
Ved Eventyr.

Fellmark.

Ja Daarskab frelser den unge Mand,
Som ei tør stole paa sin Forstand;
Hans Hjerte tænker
Paa Rosenlænker,
Og dem ham skjænker
Et Eventyr.

Chor.

Hans Hjerte &c.

2.

Frederikke.

At sukke, knæle,
Ja døe romantisk,
Det artigt klinger
I Eventyr.
Men lyve, stjæle,
Mens vild, bacchantisk
Man Andre tvinger
Til Eventyr,
Det pleier end i den Verden skee,
Som skildres ei af La Motte Fouqué.
Men selv i denne
Kan Hjertet kjende
Sin bedste Frænde,
Sit Eventyr.

Chor.

Men selv 2c.

3.

Vinter.

Adresavisen
Jeg ikke bytter
For smaa Romaner
Og Eventyr;
Den smelter Isen
Om Iis-Gemytter,
Og Veien baner
Til Eventyr.

Mad. Sommer.

Den taler selv de Forlibtes Fransk,
Som Hjertet føler saa varmt, saa dansk;
Den faaer Procenter
Og gode Renter
Ved Subscribenter
Paa Eventyr.

Chor.

Den faaer ꝛc.

4.

Peter.

Sex hundred Daler
Med blanke Kroner,
Ak! alle disse
Var Eventyr!

Christine.

Man anbefaler
Sig med Pensioner,
Men har tilvisse
Kun Eventyr.

Peter.

Man spidser Næsen paa Gryn og Smør.

Christine.

Men faaer de Løgne, som selv man gjør.

Peter.

Det har ei Fare,
Naar Elskov bare

Maa længer vare
End Eventyr.

Chor.

Det har 2c.

5.

Charlotte (til Publicum.)

En tæt Forening
Af Ord og Toner
Sit Arbeid sender
Paa Eventyr.
Men De, hvis Mening
Det Hele kroner,
Først rigtig ender
Vort Eventyr.
Ja, Glæde bliver vor Frygt, vor Sorg,
Og disse Mure vor Rosenborg,
Naar De, hvis Øre
Vor Sang skal røre,
Vil ofte høre
Vort Eventyr.

Chor.

Naar De 2c.

De Uadskillelige.

Første Gang opført ved Vaudeville-Selskabets Forestillinger
paa det kongelige Theater den 11te Juni 1827.

Personerne.

Buurmann, Materialhandler.
Madam Buurmann, hans Kone.
Amalie, }
Henriette, } deres Døttre.
Caroline, }
Klister, Volontær i Toldkammeret.
Georg v. Stein, Officeer i Land-Etaten.
Poul Falkenberg, Søcadet.
Hummer, Retsbetjent.

Handlingen foregaaer udenfor det nordlige Skovløberhuus i Charlottenlund.

Skuepladsen forestiller Pladsen udenfor Skovløberhuset, saaledes beliggende for Tilskuerne, at Huset sees tilhøire i Forgrunden, og Kjøreveien antages at være bag ved Tilskuerne. I Mellemgrunden af Theatret er ophængt en Gynge mellem to Træer. I Forgrunden og Baggrunden til begge Sider ere Borde og Bænke.

Første Scene.

Caroline i Gyngen. Amalie og Henriette, Hver paa sin Side, gyngende hende. Klister, sidder ved Bordet tilhøire, udenfor Huset, ryger paa en Pibe og drikker Øl. Georg staaer foran ham og seer paa de Gyngende.

Mel. af Den lille Rødhætte: Dis moi pourquoi, gentille Annette.

Georg.

See dog, o see!
Gratier tre!
Hvor hun sig hæver!
Hvilken Dands!
Yndige Flugt!
See kun, hvor smukt
Over dem svæver
Træets Krands!
Med Zittren fra Toppen til Roden,
Det kysser den Skjønne paa Foden.

Sylfernes Flok
Hæver din Lok.

Caroline.

De maae gjerne gynge mig høiere endnu.

Georg.

En Vind
Bølger om Kinden;
Din Kind
Kjøles af Vinden.
O gid, o gid jeg var Fuglen paa Qvist!
Jeg fløi, jeg fløi dig i Haanden vist!

Caroline.

Det er Nok! det er Nok! Jeg vil ikke saa høit.
(Georg løber hen og standser Gyngen, og giver Caroline Haanden; hun stiger ud; de træde alle hen i Forgrunden.)

Klister
(reiser sig, og gaaer hen til Amalie).

Jeg veed ikke hvad den tossede Gyngen skal til. Du morer dig med de Andre, og lader mig sidde ganske alene.

Amalie.

Søde Klister! er du nu vred igjen?

Klister.

Aa nei vist ikke! jeg er ikke vred, men jeg kan ikke taale, at du bestandig foretrækker enhver anden Fornøielse for den at tale med mig.

Amalie.

Søde Klister! det var slet ikke for min Fornøielses Skyld, at jeg forlod dig; men Jette havde Lyst til at see, om hun og jeg havde Kræfter til at gynge Line.

Henriette.

Er der nu igjen Noget iveien?

Klister.

Aa iveien, iveien! — Der er slet ikke Noget iveien, men det er høist ubehageligt for mig, som nu i tolv Aar har været forlovet med Malle, at jeg aldrig kan faae Lov til at tale med hende alene.

Amalie.

Søde Klister! her er jeg; nu kan vi jo tale sammen.

Georg.

Vi har jo Tiden for os idag. De kan saamænd nok faae udtalt.

Caroline (affides).

Jeg troer, de har udtalt for ti Aar siden.

Klister.

Ja, det er nu meget godt. Men Enhver maa dog kunne sætte sig ind i mit Sted, og føle hvor gyselig det maa bedrøve mig, at Malle har saa liden Opmærksomhed for mine Ønsker.

Amalie.

Søde Klister! hvor kan du nu sige saadant Noget

Klister.

Hjemme i Byen søger jeg hendes Selskab i al den Tid, mine Forretninger i Toldkammeret tillade det.

Amalie
(kjælende for ham).

Ja, det veed Gud! det gjør du ærligt!

Klister.

Men altid finder jeg Nogen hos hende, snart Faderen, snart Moderen, snart Søsteren; ah! det er ækelt!

Amalie.

Kom, lad os nu spadsere lidt i Skoven! saa kan vi ret tale med hinanden.

Klister.

Nu glædede jeg mig saa inderlig til den Tour, vi idag skulde gjøre til Charlottenlund. Der, tænkte jeg, at jeg ret skulde tilbringe en behagelig, uforstyrret Dag med hende.

Caroline.

De skulde gifte Dem, Hr. Klister, saa kunde De faae det, som De vilde have det.

Klister.

Ti du bare stille! jeg taler ikke til dig!

Henriette.

Ja, men Caroline har Ret. Naar De først er gift, saa kan De lukke Deres Døre i, og blive befriet fra al Paatrængenhed.

Klister.

Da er det i Sandhed tungt, om det er den sidste Ressource.

Amalie.

Gifte os! nei det vil vi ikke tænke paa endnu.

Klister.

Man skulde dog først nyde sine Forlovelsesdage; det er den behageligste Tid.

Henriette (afsides).

Ja det kan man rigtignok mærke.

Georg.

Saa nyd dem da, kjære Ven! nyd dem. Gaa nu, og gjør en Spadseretour med Amalie.

Amalie.

Ja kom, men vi vil ikke skjændes underveis.

Klister.

Ja, der har vi det. Naar jeg først har opnaaet den Lykke at faae en Samtale med dig i Eenrum, saa er der stedse forefaldet saa Meget, at vi maae tilbringe Tiden med at skjændes.

Amalie.

Nei, søde Klister! Lad os ikke mere tænke derpaa. Kom nu!

(Hun tager ham under Armen og kjæler for ham; han gaaer skjændende ud med hende.)

Anden Scene.

Henriette. Caroline. Georg.

Caroline.

Ha ha ha!

Henriette.

Ha ha ha!

Georg.

Ha ha ha!

Caroline.

Det er de sande Uadskillelige!

Henriette.

I Liv og Død!

Georg.

I Vrøvleri og Kjedsommelighed!

Henriette.

Men han er ogsaa bleven værre paa nogen Tid, og det er du Skyld i.

Georg.

Hvem? jeg?

Henriette.

Han er bestemt jaloux paa dig.

Georg.

Paa mig? Umuligt!

Caroline.

Jo, det kan jeg forsikkre Dem.

Mel. af Fruentimmerhaderen: Lad dadle Qvinderne hvo vil.

1.

Caroline.

Han seer, at Hr. von Stein saa tidt
Besøger os, og man fortæller,
At slig en Officeers Visit
Tidt en af Husets Døttre gjælder.
Nu veed han nok, det er ei mig,
Thi det var sagtens et Mirakel,
Om Nogen gjorde Cour til slig
Uconfirmeret Stakkel.

Caroline, Henriette og Georg.

Om Nogen etc.

2.

Caroline.

Saameget kan han ogsaa see,
At det er ikke Henriette.

Henriette.
Og hvorfor ei?

Georg.
Nu maa jeg lee!

Caroline.
O! det er ikke svært at gjætte:
Da De Dem ei forlovet har,
De elsker hende mindst af Alle;
Saaledes er den Ting ham klar,
At De tilbeder Malle.
Saaledes ɛc.

Henriette.
Saaledes er den Ting ham klar,
At du tilbeder Malle.

Georg.
Saaledes er den Ting ham klar,
At jeg tilbeder Malle.

3.

Caroline.
Derfor, saavidt som jeg kan see,
De bør for Verden Dem forlove.
Det kan jo ret beleiligt skee
Nu strax i disse grønne Skove.
Naar først man har det declareert —

Henriette.

Hvad saa?

Georg.

Hvad saa?

Caroline.

Vil De tillade? — —
Saa har man Elskov assureert
Mod al udvendig Skade.

Caroline, Henriette og Georg.

Saa har man 2c.

Caroline.

Jeg vil strax springe ind og hente Papa og Mama herud.

Henriette.

Aa Snak! jeg veed nok, du spøger. Du vil ikke røbe den Fortrolighed, jeg viser dig.

Caroline.

Nei, det er ligefrem. Men jeg kan ikke begribe hvad De vente paa. Tingen har jo længe været afgjort mellem Dem, hvorfor vil De da ikke gjøre den bekjendt? Det skulde være mig! jeg kunde ikke vente en halv Time, inden jeg havde declareret det for hele Verden. Og De! De venter et halvt Aar!

Georg.

Ja, min elskede Henriette! Du veed, at jeg fra

først af har villet bede dine Forældre om deres Samtykke. Jeg smigrer mig med det Haab, at de ikke vil nægte mig det.

Henriette.

Jeg ligeledes, og netop denne Omstændighed har givet mig Mod til at holde vor Forbindelse hemmelig for dem. Men du veed ogsaa, at jeg har givet dig gode Grunde derfor.

Caroline.

O de Grunde have ingensteds hjemme!

Georg.

Det vil jeg ikke paastaae.

Henriette.

Du selv, min Ven, har bifaldet dem. Du veed, at den ulykkelige Stilling, hvori min ældre Søsters lange Forlovelse harført hende, havde gjort mig dette Forhold saa modbydeligt, at jeg aldeles ikke vilde høre paa dine kjærlige Forsikkringer, førend du lovede at lade være at forlove dig med mig.

Caroline.

Naa, det maae jeg tilstaae!

Georg.

Og jeg indvilligede deri, og jeg lovede at elske

dig ligesaa trofast, ligesaa oprigtigt, som om vor Forlovelse havde været declareret for Familien.

Henriette.

Og netop denne Omstændighed har gjort den inderligere.

Georg.

Og jeg vil tilføie: interessantere for os Begge.

Henriette.

Fra dette Synspunkt har jeg ikke betragtet den.

Georg.

Ligemeget! I min Stilling kunde jeg ikke andet end give dig Ret. Som Officeer kunde jeg dog ikke gifte mig.

Henriette.

Og hvorfor skulde du da forlove dig?

Georg.

Vel har jeg Udsigter. Min rige Onkel . . .

Henriette.

O tænk ikke derpaa! Han befinder sig vel, og kan overleve os Begge.

Georg.

Jeg er ogsaa langt fra at ønske ham Døden.

Caroline.

Stille! der komme Papa og Mama!

Tredie Scene.

De Forrige. Buurmann og Madam Buurmann komme ud fra Skovløberhuset. Den Første har en Tobakspibe i Munden

Madamen.

Naa, ere I nu ogsaa ret fornøiede, Børn?

Henriette og Caroline.

Ja, meget fornøiede.

Madamen.

Og De ogsaa, Hr. von Stein?

Georg.

I saa behageligt Selskab . . .

Buurmann.

Naa, det er mig kjært at høre; thi hvis I ikke vare glade, saa maatte Fanden betale de mange Penge som saadan en Skovtour koster.

Madamen.

Aa, snak nu ikke om Pengene, lille Mand! Det fordærver strax Glæden.

Buurmann.

Ja, det er en anden Sag, saa faaer jeg tie stille; thi glade skal I tilforladelig være, ellers bliver jeg vred. Hvor er Klister og Malle?

Madamen.

Aa det er ikke at spørge om! Kjærestefolk maae skjøtte sig selv.

Buurmann.

Jeg synes dog, man kunde gjerne vide, hvor de opholde sig.

Henriette.

De er gaaet en Tour ind i Skoven.

Madamen.

Det behøver du slet ikke at vide. Idag skal Alle være fornøiede, og Kjærestefolk, veed man nok, ere aldrig fornøiede, uden de ere alene. Det er Noget, du ikke forstaaer dig paa, lille Mand!

Buurmann.

Ja ja! jeg lader mig jo gerne sige. Men jeg mener kun, at naar jeg saadan ret skal nyde Det, man kalder den huuslige Lyksalighed . . . saadan midt i Det, man kalder Naturens Skjød, saa maa jeg have alle mine Børn om mig.

Madamen.

Naa, slaa dig nu bare tiltaals . . .

Buurmann.

Ih men saa hør dog først hvad jeg vil sige. Naar jeg undertiden søger min Lyksalighed i Klubben, saa bliver du vred, og siger, jeg har ikke Sands for de huuslige Glæder. Nu vil jeg bare spørge: hvorledes

kan en Huusfader bedre nyde den huuslige Glæde, end naar han saadan sidder ved sin Pibe Tobak og med sin Familie omkring et Bord i Skoven?

Madamen.

Ja det har du Ret i! Klister og Malle komme nok; de veed jo, vi vente paa dem med Middagsmaden. Kaffen koger allerede derinde paa Skorstenen, og Bordet er dækket ude paa det velsignede Sted ud ad Dyrehavsveien til. O hvilken Udsigt! hvilken Udsigt! de grønne Marker, og Køerne og Lammene derpaa, langt borte Dyrehaven, og saa alle de mange Kjøbenhavnere som kjøre os tæt forbi! — Men hør, Jette, du maa rigtig gaae og pakke Sukkeret og Fløden ud, og Hvedebrødet, som vi kjøbte paa Broen hos Bageren. Du har ingen Kjæreste, min Tøs, du maa tilforladelig rappe dig i Huusholdningen.

Henriette.

Ja, lille Mama, med Fornøielse!

Georg.

Jeg skal hjelpe Dem, Jomfru, ifald De tillader.

Henriette.

O det behøves saamænd ikke, Hr. von Stein! Jeg er ikke vant til saadan Hjelp. Kom du, Caroline, og gaa med!

Madamen.

Nei, lad Line blive her, jeg vil tale med hende.

Gaa De kun, Hr. von Stein, og hjelp min Jette, saa gaaer Arbeidet lystigere fra Haanden.

Georg.

De hører, Jomfru, at Deres Moder befaler mig det.

Henriette.

Saa kom da!

(Henriette og Georg gaae ind i Huset.)

Fjerde Scene.

Buurmann. Madamen. Caroline.

Caroline.

Vil Mama tale med mig?

Madamen.

Ja jeg vil, min Tøs! — Hør, du er en fornuftig lille Pige. Siig mig, hvad bestilte Jette og Hr. von Stein herude, inden jeg kom?

Caroline.

Hvad de bestilte?

Madamen.

Ja, jeg mener, hvad de talte om?

Caroline.

De talte om Veiret.

Madamen.

Om Veiret?

Caroline.

Ja, Hr. von Stein sagde, at det saae ud til Torden.

Madamen.

Sagde han ellers ikke Noget?

Caroline.

Jo meget Andet endnu, men jeg kan ikke rigtig huske det.

Madamen.

Sagde han ikke saadant Noget — du forstaaer mig nok, — nogle smukke Ting til Jette?

Caroline.

Nei, det troer jeg ikke.

Madamen.

Talte han ikke om Malle?

Caroline.

Jo!

Madamen.

Hvad sagde han om hende?

Caroline.

Han sagde, han kunde godt lide hende, og at det var Skade, hun havde saadan en kjedelig Kjæreste.

Madamen.

Kjedelig Kjæreste!

Caroline.

Ja, saadan synes mig, han sagde, men det kan gjerne være, jeg har hørt feil.

Madamen (til Buurmann).

Er det ikke, som jeg siger? Det gaaer aldrig godt! Saadanne ere de Herrer Officerer.

Buurmann.

Aa hvad!

Madamen.

Ja snak du kun! Jeg kjender nok Officererne. De har ved Gud aldrig reelle Hensigter. De gjøre Cour til gifte Koner og forlovede Piger; men de Uforsørgede, jo dem tage De sig nok iagt for.

Caroline.

Vil Mama ellers Noget?

Madamen.

Nei, mit Barn! men siig nu ikke Noget til de Andre om Det, jeg har talt med dig.

Caroline.

Nei det skal jeg nok vogte mig for.

(Vil gaae ind i Huset.)

Madamen.

Hvor skal du hen?

Caroline.

Jeg vil gaae ind og hjelpe Henriette.

Madamen.

Aa nei vist ikke! det behøves ikke. Du skal ikke altid være til Uleilighed. Lad nu Henriette og Hr. von Stein være lidt alene.

Caroline.

Det er da ogsaa kjedsommeligt! Alle Mennesker skal her være alene. Dersom jeg ikke ogsaa faaer en Kjæreste, saa veed jeg ikke, hvad jeg skal tage mig til.

Madamen.

Hvad siger du? Ja lad mig høre saadant Noget igjen! Vil din tossede Tøs tænke paa Kjærester?

Henriette (indenfor).

Caroline!

Madamen.

Naa da! Nu ere de allerede kjede af at være sammen.

Henriette.

Caroline!

Madamen (raaber).

Nu kommer hun.

Caroline.

Maa jeg da nu gaae?

Madamen (stamper i Jorden).

Aa ja, saa gaa da!

(Caroline gaaer ind i Huset.)

Femte Scene.

Buurmann. Madamen.

Madamen.

Naa, hvad siger du hertil? Er det ikke net? — Aa du er en Nathue, og lader fem være lige, bare du kan faae Lov at gaae og tygge paa din Pibe.

Buurmann.

Ja Kone, hvad skal jeg sige? Jeg begynder at blive noget kjed af den huuslige Lyksalighed i Naturens Skjød, og vilde ønske, jeg sad i Klubben.

Madamen.

Ja, der har vi det.

Buurmann.

Jeg taler ikke saa meget som du, men jeg tænker desto mere.

Madamen.

Ja det er vist gode Tanker.

Buurmann.

Jeg har længe været inderlig kjed af at see paa min Malles Forlovelse. Jeg troer det er bestemt, at den skal vare evig.

Madamen.

Evig? Tolv Aar er dog endnu ingen Evighed. Klister avancerer nok i Toldkammeret; saa kan han holde Bryllup.

Buurmann.

Ja, det har jeg saa længe ventet paa.

Madamen.

Hvad har det da ogsaa for Hast? hvorfor skulde vi saa snart have den Sorg at miste vor Datter? Og hvad er lyksaligere for de unge Mennesker, end denne Forlovelsestid, hvori de kan sværme med hinanden i uskyldige Glæder?

Buurmann.

Og skjændes og kysses, mundhugges og næbbes, det Ene, ovenpaa det Andet, og saa lang som Dagen er.

Madamen.

Ja, lad du det være godt! Det er saamænd af bare Kjærlighed, de skjændes.

Buurmann.

Gid Fanden havde saadan en Kjærlighed!

Madamen.

Og desuden, hvor gavnligt er det ikke, at de ret lære at kjende hinanden, inden de gifte sig?

Buurmann.

Det synes jeg, de burde have gjort, inden de forlovede sig.

Madamen.

Nei, lille Mand! det forstaaer du ikke. Det er umuligt at en ung Mand kan lære at kjende en ærbar Pige, saalænge han ikke er hendes Kjæreste, thi han har næsten aldrig Leilighed til at tale alene med hende.

Buurmann.

Jeg synes, man kan meget bedre komme efter en Piges Characteer ved at see hende mellem hendes Forældre og Søbskende og mellem andre Folk, end ved at være ene med hende.

Madamen.

Nei min søde Ven, det tager du igjen feil i. Først under fire Øine aabne Hjerterne sig for hinanden i en øm Sympathie.

Buurmann.

Ja det er saagu meget muligt; jeg har reent glemt, hvordan det gaaer til.

Madamen.

Ja men jeg har ikke glemt det. Seer du, derfor

forlover man sig, fordi man først derved faaer Leilighed til at studere hinandens Characteer, og til at lære at indsee, om man kan være tjent med hinanden.

Buurmann.

Men paa den Maade er jo Forlovelsen Ægtestandens Prøveklud.

Madamen.

Ja forsaavidt. Men det er ingen smuk Lignelse, lille Mand!

Buurmann.

Og naar man saa efter tolv Aars Forløb endelig er kommen til den Overbeviisning, at man ikke passer for hinanden, skal man saa ophæve Forlovelsen?

Madamen.

At slaae op, kaldes det.

Buurmann.

Aa, det er mig det Samme hvad det kaldes.

Madamen.

Nei det er tilforladelig ikke det Samme. Alt hvad der hører til Forlovelse, har sine egne bestemte Udtryk.

Buurmann.

Det vil sige, det har sin egen Terminologie, ligesom Botanik og andre Videnskaber og Kunster, som ere bragte i et System.

Madamen.

Ganske rigtig! Forlovelserne have deres eget System.

Buurmann.

Ja, nu spørger jeg altsaa: Skal man i det Tilfælde slaae op med hinanden?

Madamen.

Ih Gud bevares! Det var jo en gruelig Tort.

Buurmann.

Skal man da gifte sig, uagtet man ved tolv Aars Erfaring veed, at man ikke passer sammen.

Madamen.

Ja, det fordrer Pligt og Ære.

Buurmann.

Men hvortil nytter da den lange Forlovelse?

Madamen.

Til at lære at kjende hinanden.

Buurmann.

Men saa var det jo bedre, man aldrig lærte det.

Madamen.

Aa Snak! det forstaaer du ikke.

Buurmann.

Nei det veed Gud! jeg forstaaer det ikke.

Mel. af Joconde: Imellem Egnens Piger her.

Madamen.

1.

Man sig forlover, bytter sin Ring,
For at fatte stadige Tanker.
Naar man er fri, man drives omkring,
Men forlovet kaster man Anker.
Frihedens Hav er kun Længsel og Savn,
Truer med Død og tusinde Farer;
Men i den stille, rolige Havn
Der er man sikker nok for Corsarer.

2.

Man sig forlover, sødeste Ven!
Som en Plads man ellers marquerer:
Naar man faaer Tid, saa tager man den,
Indtil da man den conserverer.
Ellers Enhver kan snappe den bort,
Og man maa flau tilbage sig trække.
Altsaa, for ei at komme tilkort,
Bør man den snildt itide belægge.

3.

Man sig forlover, svævende sidst,
Som man Alt proberer og prøver.
Ægteskab er en Kunst, det er vist,
Derfor først man i Kunsten sig øver.
Siig mig, min Ven, siig, er det ei sandt,
Ingen sig strax af Mesterskab roser?
Hver en Forlovet er Dilettant,
Manden og Konen er Virtuoser.

Buurmann.

Ja hvorom Alting er, saa skulde jeg allerede for elleve Aar siden have gjort min Datters Bryllup, ifald jeg ikke havde to Børn endnu, paa hvis Udstyr jeg ogsaa er nødt til at tænke.

Madamen.

For elleve Aar siden! O det havde jo været en Grusomhed uden Lige!

Buurmann.

Een Datter kunde jeg udstyre, og spæde aarlig nogle Hundreddalersedler til, indtil hendes Mand fik Gage, men jeg tør ikke af Kjærlighed til den ene være uretfærdig mod de andre.

Sjette Scene.

De Forrige. Klister og Amalie.

Madamen.

Naa, see, der har vi dem jo. Der har været saadan Efterspørgsel efter jer, saa det Halve er nok.

Klister.

Herre Gud! Vi vare jo kun gaaet et Øieblik bort. Man maa jo dog engang imellem have Lov til at tale et Par Ord sammen.

Madamen.

Ja, det forstaaer sig! Intet er billigere. Det har

jeg ogsaa allerede sagt. Ja Middagsmaden er ikke færdig endnu. Imidlertid kan I nu blive her, ganske uforstyrrede. — Kom, lille Mand, lad os gaae vor Vei.

Syvende Scene.

De Forrige. Georg.

Madamen.

Hvad vil De, Hr. von Stein? her har De ikke Noget at bestille. Kom De nu bare med os, og lad Kjæresterne være alene.

Georg.

Jeg kommer ikke for at være til Uleilighed. Men jeg ønsker at tale et Par Ord i Eenrum med Hr. Klister.

Klister.

Naar det ikke kan være Andet. Lad os være et Øieblik alene. Gaa kun, lille Malle; jeg skal kalde paa dig, naar vi ere færdige.

Madamen (affides).

Hvad kan det være? (Sagte til Amalie.) Veed du ikke hvad det er?

Amalie.

Nei jeg veed ikke.

Madamen (til Buurmann).

Bare de ikke komme op at skjændes! Maaskee en Udfordring ....

Buurmann.

Na hvad! (Gaaer ind i Huset.)

Madamen
(til Amalie, idet de følge efter).

Det er ogsaa din Skyld, Malle!

Amalie.

Min?!

Madamen.

Jeg vil holde Øie med dem.

(De gaae.)

Ottende Scene.

Klister. Georg.

Georg
(seer efter de Andre, for at overtyde sig om, at de ere borte; affides).

Nu vil jeg dog see, om jeg kan sætte ham i godt Humeur ved min Efterretning.

Klister.

Hvad er til Deres Tjeneste?

Georg.

Jeg har den hele Dag forgjæves ventet paa at faae talt to Ord med Dem i Eenrum, men det har ikke været muligt, eftersom Jomfru Amalie og De have været ganske uadskillelige.

Klister.

Dersom De kommer for at sige mig Ubehageligheder, saa lad os hellere afbryde.

Georg.

Ingenlunde! Hvad jeg har at sige Dem, troer jeg endog at maatte være Dem behageligt. Min Indledning var kun en Undskyldning, fordi jeg havde udbedet mig denne Samtale.

Klister.

Til Sagen, om jeg tør bede.

Georg.

Hr. Klister, De er i et kjendeligt slet Humeur.

Klister.

Og om saa er?

Georg.

Saa er det baade for Deres egen og for Amalies Skyld paa Tiden at opspore Grunden dertil, og om muligt forandre denne.

Klister.

Ihvad De har at sige mig, Hr. von Stein, saa beder jeg Dem, at De vil lade Malle blive udenfor vor Samtale.

Georg.

Ogsaa det vil jeg tjene Dem i, og jeg vil ogsaa

fatte mig kort, thi jeg seer nok, at De er ikke oplagt til nogen lang Samtale.

Klister.

Jeg tilstaaer Dem, at jeg længes efter at komme til Resultatet, thi min stakkels Malle gaaer og venter paa mig.

Georg.

Velan, De lod for nogen Tid siden et Ord falde om en gammel Gjæld, som trykkede Deres Sind, og berøvede Dem Deres gode Lune. De nævnede en Sum af henved tusinde Rigsdaler ....

Klister.

Det slap mig uforvarende ud af Munden.

Georg.

Om De sagde det i Spøg eller i Alvor, veed jeg ikke, og det er mig ogsaa det Samme. Kun Dette vil jeg sige Dem, at denne Sum er til Deres Tjeneste.

Klister.

Hvorledes?

Georg.

For at betage Dem al Forundring, maa jeg sige Dem, at min Onkel har i denne Tid gjort mig en betydelig og uventet Foræring. Men jeg ønsker ikke at det skal blive bekjendt, og De maa love mig at tie dermed, saalænge som jeg ikke selv taler derom. Men

tusinde Rigsdaler kan jeg for Øieblikket afsee. De kan faae dem, paa hvad Vilkaar De forlanger.

Klister.

Hr. von Stein! ....

Georg.

Fra imorgen tidlig ere de til Deres Tjeneste, og De behøver da blot at lade mig vide, om De vil gjøre Brug af mit Tilbud.

Klister.

Men jeg beder Dem ....

Georg.

Jeg har lovet at fatte mig i Korthed; det har jeg gjort, og vil nu ikke opholde Dem længere.

(Gaaer ind i Huset.)

Niende Scene.

Klister alene.

Klister.

Er det muligt! En saadan uventet Lykke! Og det just i det Øieblik, da jeg er i den skrækkeligste Forlegenhed, da min Creditor har faaet en Dom over mig, og jeg hvert Øieblik kan vente mig de største Ubehageligheder! (Seer sig om.) Tys! Ingen veed det endnu, og nu behøver lykkeligviis Ingen at erfare det. — O min Malle! fra nu af skal jeg blot leve for min Kjærlighed

og for mit Avancement i Toldkammeret. — Men denne unge Mands Adfærd forundrer mig, henrykker mig, — men forfærder mig tillige! — Mon det ikke snarere er for Malles end for min Skyld, at han tilbyder mig denne overordenlige Tjeneste? Men skulde jeg da tage imod den? Og dog — paa den anden Side min store Forlegenhed! Hvad skal jeg dog gjøre?

Tiende Scene.

Klister. Amalie.

Amalie.

Naa Gud skee Lov, min Ven! Du seer jo ganske opmuntret ud. Hvad vilde Hr. von Stein dig?

Klister.

Aa, det var Ingenting! — En Bagatel —

Amalie.

Saa det er altsaa mine fornuftige Ord som have opmuntret dig?

Klister.

Aa ja saamænd.

Amalie.

Er du nu overbeviist om, at det ikke var i nogen ond Hensigt, at jeg gav mig ifærd med den tossede Gynge?

Klister.

Ja, jeg haaber det!

Amalie.

Og nu er du heller ikke længere jaloux paa Hr. von Stein?

Klister.

Jeg vil see at glemme det. Men siig mig dog blot: naar han virkelig, som du troer, er forelsket i Jette, hvorfor forlover han sig da ikke med hende?

Amalie.

Ja, det er det Eneste, jeg ikke forstaaer.

Klister.

Ja, seer du, Malle, den Ting er ikke rigtig. Min gamle Mistanke vaagner dog bestandig igjen. Han søger dit Selskab idetmindste ligesaa meget som Jettes, og gjør sig tidt en Glæde af at forstyrre vore Sammenkomster.

Amalie.

Søde Klister! det bilder du dig ind.

Klister.

Han spotter os, fordi vi finde saa stort Behag i hinandens Selskab, og kalder os de Uadskillelige.

Amalie.

O det er kun en Spøg!

Klister.

Og endelig, naar han elsker hende, hvorfor giver han hende ingen Foræringer?

Amalie.

Han har ingen Penge.

Klister.

Han har dog en rig Onkel.

Amalie.

Men som han først skal arve.

Klister.

Jeg havde heller ingen Penge, da jeg friede til dig, og dog gjorde jeg dig dengang mange smukke Foræringer.

Amalie.

Men du kom ogsaa i saadan en styrtende Gjæld.

Klister.

Det gjør man jo altid, naar man forlover sig.

Amalie.

Men siden svier det. Du veed selv, du har havt mange slemme Bryderier.

Klister.

Ja, lad os ikke tænke paa dem. De ere ikke af saa alvorlig Natur, og jeg haaber, jeg vil snart faae Ende paa dem.

Amalie.

Naa Gud skee Lov! Saa lad os da nu blot tænke paa vor Kjærlighed og Naturen!

Klister.

Men at du saadan kunde gaae hen og gynge, og lade mig sidde her alene! — det kan jeg endnu ikke rigtig forvinde.

Amalie.

Søde Klister! lad os nu sætte os ned her og tale om vor Kjærlighed og om Naturens Skjønhed.

Klister.

Naa saa kom da!

(De sætte dem paa Bænken tilvenstre i Forgrunden.)

Amalie.

Giv mig din Haand!

Klister.

Der! (De sætte sig begge i en magelig Stilling. Pause). Dikkedikkeda!

Amalie.

Det er saa lummert idag.

(Gaber.)

Klister (gaber).

Naar jeg seer Andre gabe, saa maa jeg gabe med. Det er saamænd ikke fordi jeg er søvnig.

Amalie.

Min Klister!

Klister!

Min Malle!

(De falde i Søvn, medens Orchestret spiller en Ritournelle til den følgende Sang.)

Ellevte Scene.

De Forrige. Hummer og to andre Retsbetjente.

(Hummer bærer en gammel Parapluie. De andre To have Stokke.)

Mel. af Don Juan: Sjelden Penge, Prygl desfleer.

Hummer.

Sjelden Penge, Prygl desfleer
Faaer man mangen Gang, saa Skam,
Naar sin Debitor man seer,
Og om Penge minder ham.
Stille!
Vi ham tage ville!
Her i Huset er han jo,
Hvis man blot kan Rygtet troe.
Affted! affted! Men sagte! tys!
Han var her nys.

(Seer Klister.)

Men for Djævlen! hvad er Dette!

(Nærmer sig.)

Det er ham! det er den Rette.
Hvor han sig i Søvne strækker!
Jeg strax ham vækker.

(Slaaer Klister paa Skulderen.)

Kjære!
Tør jeg Dem besvære?
Maa jeg tale lidt med Dem?

Klister.

Hvem er De?

Hummer.

Tillad . . .

Klister (reiser sig).

Siig frem!

Hummer.

Tillad . . .

Klister.

Saa tal!

Hummer.

Paa Timen, ja!
Saa hør mig da!

Klister.

Saa siig det da!

Hummer.

Altsaa med Deres Tilladelse . . . .

Klister.

Jeg veed ikke, om jeg drømmer endnu, men Deres Ansigt forekommer mig bekjendt.

Hummer.

Ja, uden at rose mig selv, mit Ansigt er jo paa en Maade et offentligt Ansigt.

Klister.

Ja jeg siger jo ikke Andet, end at det er et ordenligt Ansigt.

Hummer.

Jeg siger: offentligt. Men ogsaa privat har jeg maaskee den Ære at være Dem bekjendt. Jeg veed ikke om De erindrer at vi stod Fadder til et Skræddderbarn i Petri? det var engang i Vinter.

Klister.

Nu vel! — Er Barnet maaskee død?

Hummer.

Ak nei! det er saamænd ikke paa Barnets Vegne, jeg denne Gang har den Ære at komme! det er paa Faderens ....

Klister.

For Pokker! er De ikke ....

Hummer.

Betjent i Underfogdens Contor, ganske til Deres Tjeneste. Mit Navn er Hummer.

Klister.

Men jeg beder Dem! .... her ude i Skoven ...

Hummer.

Kan ikke hjelpe, Høistærede! Jeg beder Dem at være overbeviist om, at det kun er paa den strengeste Ordre, jeg handler. Men Embedspligt gaaer for Alt. Hvad mit Hjerte lider derunder ....

Klister.

Til Sagen, om jeg maa bede Dem!

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste. (Til de andre Retsbetjente.) Gaa en lille Smule tilbage! (De træde hen i Baggrunden.) Seer De, min Herre! Jeg veed ikke, om De maaskee gav en altfor ringe Faddergave, eller hvad det ellers kan være ....

Klister.

Jeg gav slet ingen.

Hummer.

Ja, men seer De, det var ogsaa en stor Feiler, om jeg maa være saa dristig at sige det. Nok er det, at Skrædderen er yderst forbittret paa Dem; enten det nu er derfor eller af andre Grunde, det skal jeg lade være usagt.

Klister.

Det veed jeg nok.

Hummer.

Kort at fortælle, han har ikke blot gjort sin egen

Fordring gjældende, men har tillige, for at hævne sig, opkjøbt endeel andre Fordringer paa Dem, nemlig: een hos en Juveleer, een hos en Galanterihandler, een hos en Modehandlerinde, een hos en Tobaksspinder, een hos . . . .

Klister.

Forskaan mig for alle disse Vidtløftigheder, som Ingen kjender bedre end jeg selv.

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste. Siden De veed Resten, saa veed De ogsaa, at han har Dom over Dem, og at den er udløben.

Klister.

O ja vist! Videre!

Hummer.

Nu, ja saa er jeg færdig. Behager De at følge med?

Klister.

Hvorhen?

Hummer.

Til Hestemøllestræde.

Klister.

Hvorledes?

Hummer.

Det er en meget vakker Bygning; det er en af dem, som allermeest prydde og forskjønne Staden.

Klister.

Det er dog ikke Alvor?

Hummer.

Jeg beder Dem være overbeviist om, at jeg i Alting er ganske til Deres Tjeneste. Men Ordren er strix. De kan troe, det er ikke for vor Fornøielses Skyld, at jeg og Folkene ere travet ud til Slottenlundskov.

Klister.

Nu vel, Hr. Hummer, Alting kan blive godt endnu, jeg har Pengene til Dem.

Hummer.

Ja saa er der Intet iveien.

(Tager nogle Documenter op af Lommen.)

Klister.

Ja, men jeg har dem ikke hos mig.

Hummer.

Det gjør mig ondt; thi saa maa jeg dog uleilige Dem ind til Deres Logis i Byen, og selv følge med Dem.

Klister.

Nei De forstaaer mig ikke, i mit Logis har jeg dem heller ikke.

Hummer.

Hvor da, om jeg maa være saa dristig?

Klister.

Jeg veed, hvor jeg kan hente dem.

Hummer.

Nu, saa gaae vi derhen.

Klister.

Imorgen tidlig skal De have dem.

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste, men jeg tør ikke vente saalænge.

Klister.

Nu vel, jeg skaffer Caution.

Hummer.

Caution? Her ude i Skoven? Af hvem?

Klister.

Af en Ven, som har Formue.

Hummer.

Tør jeg spørge, hvem det er?

Klister.

En Lieutenant, som . . . .

Hummer.

Naa saaledes! — Ja jeg er ganske til Deres Tjeneste, men jeg kommer dog til at uleilige Dem med at gaae til Hestemøllestræde. Naar De kan skaffe Pengene imorgen tidlig, saa skal jeg med Fornøielse ledsage Dem derfra, thi jeg er ganske til Deres Tjeneste.

Klister.

Fordømt! (Affides.) Hvad skal jeg gjøre? skal jeg aabenbare det Hele for Hr. von Stein, og kjøre ind til Byen med disse Gripomenusser, og faae Pengene? Men det vil gjøre Opsigt. Hvad vil mine Svigerforældre tænke? Og Malle, min stakkels Malle! skal jeg forlade hende? skal jeg gjøre hende den Sorg paa en Dag, som er bestemt til Glæde? Det vilde ogsaa være mig høist ubehagelig at gaae til Bekjendelse for Hr. von Stein.

Hummer
(til de andre Betjente).

Kom hid! (De nærme sig.)

Klister.

For Alting! gjør ingen Støi! Min stakkels Kjæreste ligger der og sover, og veed af ingen Ting.

Hummer.

See see! er det Deres Kjæreste? Det er et vakkert Pigebarn!

Klister.

Lad mig blot tale et Ord endnu med Dem. (Hummer giver Betjentene et Tegn; de trække sig igjen tilbage.) Bliv her ude, her i Nærheden; De kan jo passe paa mig hele Dagen.

Hummer.

Hvor vil De hen, Hr. Klister?

Klister.

Jeg vil saagu ingensteds hen. Jeg løber ikke fra Dem.

Hummer.

Nei, forstaa mig ret, jeg mener, hvor troer De, at jeg tør gjøre saadant Noget? Om nu Fanden fristede Dem til at gjøre en Afstikker, hvad blev der saa af mig?

Klister.

Nu vel, saa send blot de andre To bort, og De skal blive hele Dagen her i min Nærhed, i dette Selskab selv; De skal kjøre ind med mig til Byen, og De skal ikke forlade mig, førend De har faaet Deres Penge.

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste, men det gaaer saa tilforladelig ikke an.

Klister.

Betænk, vi kjende jo hinanden, vi have jo staaet Fadder sammen.

Hummer.

Ja, det er godt nok . . . .

Klister.

Jeg betaler Dem hundrede Rigsdaler for Deres Ueilighed.

Hummer.

Hundrede Rigsdaler?

Klister.

Som De faaer imorgen tidlig, til samme Tid som de andre Penge.

Hummer.

Hør, veed De hvad, jeg er ganske til Deres Tjeneste; jeg vil tale et Ord med Folkene.

(Gaaer hen og taler sagte med dem.)

Klister (sagte).

Ja det gaaer an. Jeg vil udgive ham for en gammel Bekjendt, for en intim Ven af mig.

Hummer (til Betjentene).

Seer I, Herren betaler mig femten Rigsdaler for min Ueilighed; dem vil vi dele, det gjør accurat fem Rigsdaler tilmands.

Klister.

Nu Hr. Hummer, hvad siger De?

Hummer (til Klister).

Tingen kommer i Orden, men det kniber. (Til Betjentene.) Nu saa gaaer da, men holder reen Mund, thi ellers faae I ikke fem Skilling, end sige fem Rigsdaler.

(De to Betjente gaae.)

Klister.

Naa, Gud skee Lov!

Hummer
(farer hen, og tager Klister under Armen).

Men nu, Hr. Klister, maa De tillade at jeg tager Dem under Armen, og ikke viger en Haarsbrede fra Dem.

Klister.

Det er en Skjæbne, jeg faaer at finde mig i.

Tolvte Scene.

De Forrige. Madam Buurmann.

Madamen.

Nu, Børn, nu kommer Maden paa Bordet .... (Hun seer Hummer og neier.) Tjenerinde!

Klister.

Tillader De at jeg maa forestille Dem en gammel Bekjendt af mig.

Hummer (bukker).

Ja vist, en gammel Bekjendt. Vi har saamænd staaet Fadder med hinanden.

Madamen.

Staaet Fadder!

Hummer.

Ja ganske til Deres Tjeneste, Madam! Hvem veed, om vi ikke endnu komme med hinanden til Bryllup?

Klister (til Hummer).

Ti dog stille!

Hummer (til Klister).

Jeg forstaaer nok, jeg forstaaer nok. Jeg mener kun, at da vi Alle ere Mennesker, idetmindste for vor Herre, saa kunde det jo nok hænde, at der ogsaa ved Deres Bryllup indtraf Fataliteter med en Skrædder eller en Anden, og saa blev jeg jo nødt til .... De forstaaer mig. Jeg er ganske til Deres Tjeneste.

Klister (til Hummer).

Men saa tag Dem dog iagt, at De ikke røber os

Hummer.

Bevares!

Madamen.

Altsaa en gammel Bekjendt?

Klister.

En Ven, Madam Buurmann! en kjær Ven.

Hummer
(som bestandig holder ham i Armen).

Særdeles intim.

Madamen.

Og som De aldrig har talt om?

Klister.

Han er kommen hertil i dette Øieblik.

Hummer.

Og fra nu af ere vi uadskillelige.

Madamen.

Deres Navn?

Hummer.

Hummer, ganske til Deres Tjeneste.

Madamen.

Tør jeg spørge, hvad De er?

Hummer.

Jeg er . . . .

Klister (til Hummer).

Lad mig svare. (Affides.) Han er istand til at sige Alting reent ud. (Høit.) Han er —

Madamen.

Hvorledes?

Hummer.

Jeg er —

Klister.

Han er —

Madamen.

Hvad behager?

Klister.

Ja, ikke sandt? De er jo endnu bestandig hvad De er, ... hvad jeg vilde sige, hvad De har været?

Hummer.

Ja, jeg avancerer ikke saa snart.

Klister.

De har Embede i Lolland.

Hummer.

Ja ganske rigtig.

Klister.

De er —

Madamen.

Hvorledes siger De?

Klister.

Han er Præst.

Hummer.

Præst?

Klister.

Ja, jeg mener Landsbypræst.

Hummer.

Ja, det er rigtigt.

Madamen.

Saa De er Præst?

Hummer.

Ganske til Deres Tjeneste.

Madamen.

O hvor det glæder mig!. den geistlige Stand har altid været mig den kjæreste. Hvor jeg længes efter at tale med Dem i Eenrum! Jeg har i den senere Tid faaet nogle religiøse Skrupler, for De veed nok, man hører nu saa meget snakke i disse Tider baade for og imod Præstestanden.

Hummer.

Tør jeg spørge Dem, ere Deres Betænkeligheder ikke af den Natur, at De kunde forelægge mig dem i min Vens Nærværelse?

Madamen.

Sligt afhandler man dog helst under fire Øine.

Hummer.

Jeg ikke, Madam, jeg ikke! Jeg skal have den Ære at sige Dem . . . .

Klister.

Ja vist, min Ven har altid havt Kirken fuld, naar han prækede, og nu staae hans Talegaver ham ikke bi, undtagen han taler for flere Personer.

Hummer.

Ganske rigtigt! (Til Klister.) Hør, De trækker Dem jo forbandet godt ud af det.

Madamen.

Naar kom De her til Staden?

Hummer.

Igaar Aftes Klokken syv, efter en Udpantning paa Dragø.

Madamen.

Udpantning?

Klister.

Han mener, han maatte gaae i Land ved Dragø, fordi Vinden var stik imod.

Madamen.

Kaldes det Udpantning?

Klister.

Ja, det er saadant et Sømandsudtryk.

Hummer.

Ganske rigtig! Jeg har lært det paa Reisen.

Klister.

Og nu kom han imorges for at besøge mig, men da han hørte jeg var taget til Charlottenlund, saa gik han strax efter mig.

Hummer.

Ja, det er tilforladelig sandt, bogstavelig sandt.

Madamen.

O det var et Venskabsstykke! De er en intim Ven af min Svigersøn; lad mig omfavne Dem.

Hummer.

Ganske til Deres Tjeneste!

(Omfavner hende med den ene Arm, uden at slippe Klister med den anden.)

Madamen.

Hvorlænge bliver De hos os?

Hummer.

Til imorgen tidlig.

Madamen.

Saa kort?

Hummer.

Aa, De er alt for god!

Madamen.

Saa har vi ingen Tid at spilde. Lad mig hurtig gjøre Dem bekjendt med Familien. Hvor er Malle?

Klister.

Malle? — hun er nok falden lidt i Søvn.

Madamen.

I Søvn?

Hummer.

Maaskee det er den Frøken, som ligger der?

Madamen.

Hvad seer jeg? (Gaaer hen til hende.) Malle! Malle! Vaagn op!

Amalie (vaagner).

Hvad er det?

Madamen.

Skammer du dig ikke over at falde i Søvn i din Kjærestes og hans bedste Vens Nærværelse.

Amalie (reiser sig).

Hvorledes?

Hummer.

Frøkenen sov, inden jeg kom, det kan jeg bevidne. Ellers skulde jeg nok have holdt hende munter.

Klister (til Hummer).

Ti dog stille!

Madamen.

Kom hen og hils paa Hr. Pastor Hummer fra Lolland, en intim Ven af Klister.

(Amalie og Hummer complimentere hinanden.)

Hummer (til Klister).

Det er ret en vakker Kjæreste, De har.

Klister.

Saa? Synes De det?

Madamen.

Ak Hr. Pastor! De maa virkelig komme herover til Malles og Klisters Bryllup og forrette Vielsen.

Hummer (til Klister).

Seer De, jeg havde Ret? jeg kommer dog med til Brylluppet.

Klister (til Hummer).

Ti dog stille! (Til Madamen.) Kom, lad os nu gaae til Middagsbordet.

Madamen.

Ja, det har De Ret i, jeg vil vise Dem Veien.

(Gaaer ud tilhøire.)

Klister.

Tag mig under Armen, Malle.

(De følge alle Tre efter, Arm i Arm.)

Trettende Scene.

Poul Falkenberg kommer springende ind fra den modsatte Side, med en Papagenofløite i Haanden.

Mel. af Tryllefløiten: Jeg er en Fuglefænger, ja!

Poul.

1.

Jeg er en Fuglefænger, ja!
Hop heisa! lystig! hopsasa!
Den Fugl, jeg lokke vil med List,
Jeg skimter den bag Træet hist.
Naar jeg med Fløiten kalder den,
Jeg troer, den flyver strax herhen.
(Blæser paa Fløiten.)
Nu hopper Hjertet i dens Bryst,
Nu flyver den til mig med Lyst.
(Blæser igjen.)

2.

Jeg er en Søcadet, o ja!
Hei op i Merset! hopsasa!
Tilveirs jeg klavrer som en Kat,
Indtil jeg faaer i Vimplen fat.

Kom ned, du Fugl, fra Træets Top!
Jeg klattrer ellers til dig op.
(Blæser paa Fløiten.)
Thi du er rigtig altfor net;
Du passer for en Søcadet.
(Blæser igjen.)

3.

Hun kommer ei! hvad er det da?
Afsted til hende! hopsasa!
Dog nei! Taalmodighed er bedst;
Jeg vente vil min Glædes Fest.
Enhver, som Søen har probeert,
Er for sin Uro flux cureert.
(Blæser paa Fløiten.)
Men hør dog nu min Fløites Klang,
Og gjør mig ikke Tiden lang!
(Blæser igjen.)

Fjortende Scene.

Poul. Caroline.

Caroline.

Nei, jeg tog ikke feil? Det er virkelig Dem med Deres Fløite?

Poul.

Ja, min bedste Caroline! det er mig lyslevende. Jeg vidste nok, De vilde komme, naar De hørte Klangen af Fløiten.

Caroline.

Saa? De mener at jeg har allerede lært at dandse efter Deres Pibe?

Poul.

Nei, men jeg mener at De elsker mig, og at De tillader mig at give mig tilkjende ved dette Signal.

Caroline.

Det er et forskrækkeligt Menneske! De forfølger mig med Deres Fløite. Allerede i Skolen har det gjort Opsigt; man har spurgt mig, hvad den Lyd skulde betyde.

Poul.

Det har man spurgt Dem om?

Caroline.

Ja netop mig; thi vor Lærerinde siger, at jeg bliver rød, hvergang den lader sig høre.

Poul.

Sødeste Caroline! Det er for at De skal vide, at jeg gaaer forbi, og at jeg tænker paa Dem.

Caroline.

Ja det har jeg ikke Noget imod.

Poul.

Jeg har aldrig ophørt at tænke paa Dem, siden det lykkelige Bal, hvorpaa jeg første Gang saae Dem.

Caroline.

Men hvorledes gaaer det til, at De er kommen herud?

Poul.

Jeg stod, som sædvanlig, og ventede paa Hjørnet, for at følge Dem i Skole. Jeg ventede og ventede; De kom ikke. Ved en lille Intrigue, som jeg ikke behøver at fortælle Dem, fik jeg at vide, at De var taget til Charlottenlund. Jeg vidste, at Caledonia gik herud idag; hurtig var min Beslutning fattet; jeg anbetroede mig til mit Element, og kom herud.

Caroline.

Deres Godhed rører mig. Men om mine Forældre opdagede Deres Nærværelse?

Poul.

O jeg skal nok tage mig iagt! Jeg underkaster mig enhver Skjæbne hellere end forvolde Dem et eneste ubehageligt Øieblik.

Caroline.

De er vist sulten?

Poul.

Hvor kan jeg tænke derpaa, naar jeg taler med Dem?

Caroline.

Eller tørstig?

Poul.

Siden De just nævner det, ja jeg troer virkelig, jeg er tørstig. Jeg kan faae en Drik Vand inde i Kjøkkenet.

Caroline.

Nei for Himlens Skyld! tag Dem iagt! De er altfor hed! De kunde forkjøle Dem. Jeg skal bringe Dem ganske hemmelig en Flaske Viin.

Poul.

Men gaaer det an?

Caroline.

Vær De kun rolig, Ingen skal mærke Noget.

(Løber ind i Huset.)

Poul.

Det er en velsignet Glut!

Femtende Scene.

Poul. Klister og Hummer komme fra høire Side i Baggrunden, Arm i Arm.

Hummer.

Det gjør mig ondt, at jeg maa gjøre Dem Uleilighed.

Klister.

Ja mig sandelig ogsaa. De er virkelig ogsaa alt-

for paahængende. Kunde De nu ikke gjerne gaae og vaske Deres Ansigt, uden at tage mig med?

Hummer.

Umuligt, Bedste, umuligt! Jeg er ganske til Deres Tjeneste, men De seer, hvor støvet jeg er i Ansigtet. Jeg maa nødvendig vaske mig, inden jeg gaaer tilbords; ellers smager Maden mig ikke, uden at tale om, at min Agtelse for Selskabet fordrer det.

Klister.

Ja, for Pokker! men kunde De ikke lade mig være i Ro? Troer De, jeg vil løbe bort imidlertid?

Hummer.

Bevares! Skulde jeg nære saa lav en Mistanke? Jeg er ganske til Deres Tjeneste, men min Embedspligt . . . .

Klister.

Aa jeg veed hvad De vil sige. Men saa kunde De lade være at vaske Dem. Saae De, hvorledes alle Mennesker loe, fordi jeg maatte følge med Dem?

Hummer.

O det skrives paa Venskabets Regning! Der var saamænd Ingen, der loe. Tvertimod saae jeg, at Taarerne stode Madamen i Øiet, saa rørt var hun over det ømme Venskab.

Klister.

Hvad er det for en Søcadet som gaaer der?

Hummer.

Ja Gud veed det! her kommer jo saa mange Folk herud; hvem kjender dem Alle!

Klister.

Bare han ikke har hørt Noget!

Hummer.

Aa Intet! Lad os nu gaae ind i Kjøkkenet og faae en Taar Vand.

(De vil gaae ind i Huset.)

Sextende Scene.

De Forrige. Caroline kommer med en Flaske og et Glas ud af Huset, og møder Klister og Hummer.

Klister.

Hvor skal du hen?

Caroline.

Jeg skal ud til Kudsken med en Flaske Viin.

Hummer.

Det er Ret, Lille! her er fuldt op med Alting. De lever virkelig paa en galant Fod.

Caroline.

Og hvor skal De hen?

Hummer.

Jeg skal . . . .

Klister.

Vi skal ud i Kjøkkenet og vaske os i Ansigtet.

(De gaae.)

Syttende Scene.

Poul. Caroline.

Poul.

Hvad var det for en Fyr, som gik med Hr. Klister?

Caroline.

Det er en Præst fra Lolland, han hedder Hummer, og er en intim Ven af Klister.

Poul.

Intim Ven? Jo, det skal jeg love for; de vare saamænd oppe og skjændes herude.

Caroline.

Det er umuligt!

Poul.

Klister var vred, fordi han skulde følge med Præsten, mens han vaskede sig.

Caroline.

De holde jo saa gyselig af hinanden.

Poul.

Jeg troer, der stikker Noget under.

Caroline.

Ligemeget! Skynd Dem nu at drikke, inden de komme tilbage!

(Skjænker for ham.)

Poul
(efter at have drukket).

Ah! Et Glas Viin gjør dog godt, især naar jeg faaer det af Deres Haand.

Caroline.

Behold Flasken herude, for at De kan have Noget at styrke Dem paa, thi Dagen er lang.

Poul.

Jeg vil skjule den.

Caroline.

Hvor?

Poul (seer sig om).

Jeg gjemmer baade Flaske og Glas i Gyngen.

Caroline.

I Gyngen? Men hvis der kommer Nogen?

Poul
(idet han sætter begge Dele i Posen paa Gyngestolen).

Jeg skal nok passe paa.

Caroline.

Jeg kommer vist til at gaae bort, for at ikke Klister og Præsten skal see mig hos Dem, naar de komme tilbage.

Poul
(løber hen og seer ind ad Vinduet).

Vær rolig! Præsten har vasket sig; nu gik de Begge den anden Vei.

Caroline.

Længe tør jeg dog ikke bie; man vil savne mig ved Bordet.

Poul.

O et Øieblik kun! Jeg har tusinde Ting at sige Dem.

Caroline.

Lad mig høre!

Poul.

Dersom De vidste, hvorledes De beskjæftiger mine Tanker! O Dag og Nat staaer De for mine Øine! Og med alt Det, De skulde kun see, hvor flittig jeg er tillige.

Caroline.

Virkelig?

Poul.

Ja, De skal faae Ære af mig! Det skal ikke vare længe, førend jeg bliver Officeer. Til den Tid bliver De vel confirmeret, og saa behøve vi ikke længer at holde vor Forbindelse hemmelig.

Caroline.

Ja gid det var saa vel! Saa behøvede vi ikke saaledes at stjæle os til at see hinanden.

Poul.

Saa kunde vi tage imod Gratulationer, og spadsere sammen paa Østergade og i Dyrehaven, ligesom Deres ældste Søster og hendes Kjæreste.

Caroline.

Men uden at skjændes.

Poul.

Skjændes! Nei tvertimod, vi vil altid være enige. Vi vil elske hinanden næsten lige saa høit som nu.

Caroline.

Næsten, siger De? Jeg troede, De vilde elske mig snarere meer end mindre.

Poul.

Meer end jeg gjør nu? i dette Øieblik? Nei det er umuligt. Men lige saa meget!

Caroline.

Ja ligesaa meget!

Poul.

Og saa vil vi sige Du til hinanden.

Caroline.

Ja, det vil vi.

Poul.

Men endnu tør vi vel ikke gjøre det?

Caroline.

Nei, bevares! Ikke førend De er bleven Officeer, og jeg er bleven confirmeret.

Poul.

Ja, De har Ret, jeg vil lyde Deres Befaling i Alt.

Mel. af Die Wiener in Berlin: Mein sagt mir's doch, wer der Herr Cupido gewesen.

1.

Poul.

Hvis Nogen erfared vor kjærlige Flamme,
Da bleve vi sagtens for Verden tilskamme;
Da vilde man sige: See til ham, den Cadet!
Han har alt en Kjærest; det klæder ham net!

2.

Caroline.

Og uden Barmhjertighed vilde man sige:
Hvad gaaer der af hende, den tossede Pige?
Hun gaaer end i Skole, hun er ei confirmeert,
Og har sig dog alt ved sit Forhold blameert.

3.

Poul.

Men hvorfor er Elskov os Tvende forbuden?
Man siger, et Barn er jo Kjærlighedsguden.
Just derfor vel byder han os ind til sin Fest,
Thi De, som er Lige, de lege jo bedst.

4.

Caroline.

Og er vi for unge, hvad siger saa Dette?
Den Feil kan vi sagtens med Aarene rette?
Men er man for gammel til Gud Amor at naae,
Man er incurabel, og hvad gjør man saa?

Poul.

Ja, min bedste Caroline! Det har De Ret i. Af to Ulykker er det dog bedre at være for ung end at være for gammel.

Caroline.

Tys! jeg troer, der blev kaldet paa mig. Jeg maa bort.

Poul.

Seer jeg Dem snart igjen?

Caroline.

Saa snart det er muligt.

(Løber ud tilhøire.)

Attende Scene.

Poul alene.

Poul.

Det er en guddommelig Pige! Og hun elsker mig! O! over al Beskrivelse! Det kan jeg godt mærke. Men jeg skal ogsaa være ret flittig, jeg skal læse Nat og Dag, for at jeg snart maa blive Officeer. Og det Første jeg saa gjør, ja det skal være at forlove mig med hende. Men der kommer Nogen. Det er Madam Buurmann og Præsten og Klister. Lykkeligviis er der Ingen af dem som kjender mig. Jeg vil sætte mig herhenne, og lade som ingen Ting.

Nittende Scene.

Poul i Baggrunden. Madam Buurmann, Hummer og Klister komme fra høire Side, de to Sidste Arm i Arm. Hummer har sin Paraplui i Haanden.

Madamen.

Jeg er inderlig rørt over Deres Venskab. Et

saadant Forhold gjør dem Begge lige megen Ære. Men nu ønskede jeg at være et Øieblik alene med Hr. Pastoren. Hr. Klister, De talte om at gjøre en Spadseretour med Malle. Jeg kan vide, de unge Folk længes efter at tale lidt sammen. Kjærligheden kræver ogsaa sin Ret. Vi vil ikke forstyrre Dem. Gaa De kun, Hr. Klister! Jeg skal imidlertid underholde Deres Ven.

Klister.

Ja jeg ønskede rigtignok at gjøre en Tour med Malle.

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste, men jeg troer ikke, det er værdt at spadsere. Det seer ud til Regn, der er bestemt Torden i Luften.

Klister.

Jeg tager Paraplulen med.

Hummer.

Ja, jeg er ganske til Deres Tjeneste. Vil De spadsere med Jomfruen, saa spadserer jeg med.

Madamen.

Nei, Hr. Pastor! det er at drive Venskabet for vidt! Lad os ikke genere de unge Folk.

Hummer.

Ja, dersom jeg generer, saa ....

Klister.

Saa vil De ikke gaae med?

Hummer.

Saa tænker jeg, vi lade det begge To være.

Klister.

Jeg siger jo ikke, De generer.

Hummer.

For hvis jeg er Dem til Uleilighed ....

Klister.

Nei bevares! langt fra! (Affides.) Gid han sad paa Bloksbjerg!

Madamen.

Deres Venskab, Hr. Klister, er næsten stærkere end Deres Kjærlighed.

Hummer.

Venskab er den ædleste Følelse. Hvad siger ikke Pontoppidan i sit Atlass ....

Madamen.

De har Ret, og jeg vil ikke sige Mere derom. Men maa jeg nu ikke, forinden De spadserer, tale et Ord med Dem?

Hummer.

Madam! jeg er ganske til Deres Tjeneste. Men De undskylder, at min Ven er tilstede derved.

Madamen.

Med det Venskab slaaer De mig bestandig af Marken.

Hummer.

Min Ven er ogsaa en studeret Person. Naar Talen er om lærde Sager, saa sidder han ikke derved som Nummer Nix.

Madamen.

O det er ikke om lærde Sager, jeg ønsker at tale med Dem!

Hummer.

Ja, jeg kalder nu saadan disse religiøse Samtaler, som vi begyndte paa før. Men jeg forsikkrer Dem, dersom jeg havde vidst, at Deres Mand var Materialist, saa skulde jeg ikke have talt Religionens Sag saa ivrigen.

Klister.

De er i Vildfarelse; det er ikke saadanne Materialister som Hr. Buurmann, der ere farlige for Kirken.

Hummer.

Ligemeget! jeg slaaer dem alle i een Bunke, jeg kalder enhver Ting ved sit rette Navn.

Madamen.

Ja Gud bevares! det er netop meget respectabelt for en Mand af Deres Stand. Min Mand blev rigtignok vred, og gik sin Vei; thi Sandheden er aldrig god at høre.

Klister.

Men jeg siger Dem, Hr. Buurmann er Materialhandler.

Hummer.

Ja det er just Ulykken.

Klister.

Men han er ikke Materialist i den Betydning som De mener.

Hummer.

Aa jeg bryder mig ikke om nogen Betydning. Det er kun Spidsfindighed. Materialist er han, det kan De ikke nægte, og Materialist er Materialist. Har jeg Ret eller Uret?

Madamen.

Ja det har jeg ved Gud ogsaa læst, at Materialisterne ere slemme Folk. Slem er min Mand jo nu rigtignok ikke, men han kunde dog virkelig i mange Stykker være bedre, saa Hr. Pastoren har aldeles ikke Uret.

Klister.

Jeg siger Dem, det er en Misforstaaelse.

Madamen.

Jeg har jo selv læst det paa Tryk.

Hummer.

Hør, lad os ikke komme i Strid, for det er ikke tjenligt for os To.

Madamen.

Nei forstaaer sig, i det Forhold som De staae i til hinanden. Men hør nu, Hr. Pastor, det var ikke Det, jeg vilde tale med Dem om; det var en anden Ting. Jeg er rigtig ganske undseelig derover; men siden Hr. Klister ikke vil forlade Dem, saa faaer jeg vel nævne det i hans Nærværelse.

Hummer.

Tal De kun, Madam!

Madamen.

Hr. Pastor! Seer De .... De maa ikke tage ilde op hvad jeg vil sige Dem. De er jo ugift, det er ikke godt for en Landsbypræst. Jeg synes at have bemærket, at De kan godt lide, min næstældste Datter .... min Jette.

Hummer.

Ja tilforladelig.

Klister
(sagte til Hummer).

Er De gal?

Hummer (til Klister).

Nei jeg er klog.

Madamen.

Jeg vilde kun sige Dem, at hun ikke er forlovet, og at jeg for min Part ikke vilde have Noget derimod,

ifald .... Herre Gud! Jeg har altid ønsket, at et af mine Børn maatte blive Præstekone.

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste.

Klister (til Hummer).

Siig Nei, siig Nei!

Hummer (til Klister).

Saa maatte jeg være brav gal.

Madamen.

O hvor det skulde glæde mig, om det kunde komme istand! Endnu idag maatte det skee, for De reiser jo imorgen.

Hummer.

Ja jeg saae ogsaa gjerne, om det var muligt at det kunde skee idag, for De veed nok, at Den, som gjemmer til Natten, han ....

Klister (til Hummer).

Tag De Dem bare iagt for Katten.

Madamen.

Jeg skal see at faae hende herud. Saa vil vi Andre gaae vor Vei.

Hummer.

Min Ven maa være tilstede.

Madamen.

Ved Frieriet?

Hummer.

Ellers har jeg ingen Courage.

Madamen.

Naa! det maa jeg tilstaae! — Og saa har jeg een Ting endnu paa mit Hjerte.

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste.

Madamen.

Jeg saae gjerne, at min yngste Datter, Line, blev confirmeret af Dem, ovre i Deres Sogn.

Hummer.

Det skulde være mig en Fornøielse.

Poul (reiser sig).

Hvad maa jeg høre!

Klister (til Hummer).

Men betænk dog ....

Madamen.

Det Barn har slet ikke godt af at være i Kjøbenhavn. Dersom min Mand vil som jeg, saa følger hun hjem med Dem til Lolland den Dag imorgen.

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste.

Poul (afsides).

Nei det er for galt! Min Caroline vil man sende bort? Det skal i Evighed aldrig skee, om jeg saa selv skulde bortføre hende.

(Løber ud.)

Tyvende Scene.

Madam Buurmann. Klister. Hummer.

Madamen.

Men det kan jeg slet ikke forstaae, at to saa intime Ungdomsvenner sige De til hinanden.

Klister.

Det er saalænge siden vi saae hinanden. For flere Aar siden vare vi Duus.

Madamen.

Da maae De tilforladelig forny det. Hr. Pastor, De maa drikke Duus med Klister, og med mig og mine Børn og min Mand.

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste.

Klister (afsides).

Nei nu gaaer det snart over Skrævet.

Een og tyvende Scene.

De Forrige. Amalie, med en Paraplnie i Haanden. Henriette.

Amalie.

Søde Klister! Vi skulde jo gaae en Tour sammen. Jeg har taget din Paraplnie med, for det seer ud til Regn.

(Klister tager Paraplnien.)

Madamen.

Det er vel betænkt. — Naa, saa gaaer da nu, Børn, medens det endnu er Tørveir, og lad Venskab og Kjærlighed strøe Roser paa eders Spadserevei. Og lad mig saa see, at De begge smukt sige Du til hinanden, ligesom i gamle Dage. Og du ogsaa, Malle, du maa øve dig paa at sige Du til Hr. Pastoren, han vil ogsaa sige Du til dig.

Amalie.

Hvorledes, Mama?

Madamen.

Forstaaer sig Malle! Skulde du ikke være Duus med din Kjærestes bedste Ven? Det er allerede aftalt og maa saa være.

Amalie.

Ja, det er jo rimeligt, det kan jeg ikke nægte.

Madamen.

I skal være som een Sjæl i tre Legemer. Naar De nu komme tilbage, saa skal der staae Viin paa Bordet, og saa vil vi alle klinke og drikke Duus med Hr. Pastoren. Du ogsaa, Jette!

Henriette.

Hvem? jeg, min Moder?

Madamen.

Ja, det er ligefrem. Du skal ikke være undseelig. (Til Hummer.) Jeg gaaer min Vei; De kan gjerne lade falde et lille Ord til Jette, men dog lidt forsigtig, for Herre Gud! De veed nok, hvordan Pigerne er.

Hummer.

Ja, Madam, det veed jeg ret godt.

Madamen.

God Fornøielse paa Spadseretouren!

(Gaaer.)

To og tyvende Scene.

Amalie. Klister. Hummer. Henriette.
De tre Første gaae Arm i Arm i een Række, Klister i Midten; han og Hummer have Hver sin Plaraplnie i Haanden.

Klister (til Hummer).

For Fanden træk dog ikke saadan i mig! Vi skal jo denne Vei.

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste, men jeg maa blot tale et Ord med Jomfruen; De hørte jo Madamens Befaling.

Klister.

Det gaaer tilforladelig ikke godt, ifald De ikke bærer Dem ordenlig ad.

Hummer.

Lad mig blot sige hende en lille Compliment.

Klister.

Saa skynd Dem da.

Hummer.

Ja men De maa følge med.

Klister.

Ak ja desværre! jeg veed det nok.

Hummer.

Naa, saa kom da med det Gode.

(Nærmer sig Henriette og trækker de Andre med sig.)

Mel. Fredmans Epistel Nr. 31.

1.

Hummer.

Min Jomfru, siig, tør jeg Dem bede
At skjænke mig venlig et Smil?
O see dog ei paa mig i Vrede!

Jeg lider af Kjærligheds Piil.
Hvis ei De vil see mig crepere,
Saa lov mig at tænke derpaa.

Amalie
(trækker i Klister).

Saa kom da!

Klister
(trækker i Hummer).

Saa kom da!

Hummer.

Naa naa!

Klister og Amalie.

Kom, lad os spadsere!

2.

Henriette.

Min Herre, hvad er Deres Mening?

Hummer.

O Himmel! forstod De mig ei?
En agtbar, en dydig Forening;
De sige dertil ikke Nei!
Jeg maa mig saa kort explicere,
Thi Disse vil trække mig bid.

Amalie (som før).

Saa kom da!

Klister (som før).
Saa kom da!

Hummer.
Giv Tid.

Klister og Amalie.
Kom, lad os spadsere!

3.

Henriette.
Jeg end ikke rigtig det fatter.

Hummer.
Ak Himmel! og Tiden er kort!
De er jo saa lydig en Datter ....
(Til Klister.)
For Satan! saa træk mig ei bort!
(Til Henriette.)
Jeg tør ikke Tingen pressere,
Men spørg De kun Deres Mama.

Amalie.
Saa kom da!

Klister.
Saa kom da!

Hummer.
Ja ja!

Klister og Amalie.

Kom, lad os spadsere!

4.

Hummer.

Saa see da, min rareste Dukke,
Her ligger jeg for Dem paa Knæ.

(Vil knæle, men kan ikke komme til, fordi han ikke vil slippe Klister.)

For Fanden De kan Dem dog bukke.
Jeg veed dog, De er ei af Træ.

Klister.

Skal jeg mig nu prostituere?

Hummer.

At knæle, det skader Dem ei.

(Tvinger Klister til at knæle ved Siden af sig.)

Amalie.

Saa kom da!

Klister.

Saa kom da!

Hummer.

Nei nei!

Klister og Amalie.

Kom, lad os spadsere!

5.

Henriette.

Jeg veed ikke, hvo af de Tvende
Mig Elskovserklæringen gjør.

Hummer.

Det mig er, hvis Hjerte maa brænde,
Ifald jeg Dem sige det tør.
Min Ven skal kun her figurere,
Mens jeg Dem begjærer til Brud.

(Henriette giver sig til at lee.)

Amalie.

Saa kom da!

Klister.

Saa kom da!

(Nøder Hummer til at reise sig med ham.)

Hummer.

O Gud!

Hun la'er mig spadsere.

Henriette.

Jeg la'er ham spadsere.

Klister og Amalie.

Kom, lad os spadsere!

(Amalie trækker i Klister, Denne trækker i Hummer; de gaae alle Tre ud tilvenstre. Paa Veien vender Hummer Hovedet tilbage og kysser paa Fingeren ad Henriette. Denne seer efter ham og leer.)

Tre og tyvende Scene.

Henriette. Georg kommer med en Paraplui i Haanden.

Georg.

Jeg frygter for at vi faae Regn om et Øieblik. Jeg bringer dig en Paraplui. — Men hvad er det? hvoraf kommer den Latter?

Henriette.

O det er Skade, du kommer for sildigt! Du skulde ellers have været Vidne til en Kjærligheds-Erklæring.

Georg.

Hvorledes?

Henriette.

En Kjærligheds-Erklæring, som blev gjort mig.

Georg.

Dig? Af hvem?

Henriette.

Ja det vilde du have ondt for at gjætte. Af den nysankomne Præst fra Lolland.

Georg.

Hvad hører jeg?

Henriette.

Men du leer ikke, min Ven?

Georg.

Nei det gjør jeg rigtignok ikke. Og dog, hvorfor skulde jeg ikke lee med? Ha ha ha! det er jo meget morsomt.

Henriette.

Han laae saamænd her paa Knæ for mig. Men for at Venskabet ikke skulde staae i Skygge for Kjærligheden, saa maatte Hr. Klister knæle ved Siden af ham, og det i Amalies Nærværelse, thi Præsten vilde ingenlunde slippe hans Arm.

Georg.

Ha ha ha! Ja nu maa jeg sandelig lee for Alvor! ha ha ha! Klister er da i Sandhed ligesom en Borre.

Henriette.

Eller som en Magnet.

Georg.

Som en Magnet? Nei det tager du feil i. Før var han en Magnet, thi han tiltrak med den ene Side, og frastødte med den anden, nu derimod trækker han med begge Sider. O disse tre Uadskillelige ere et kosteligt Syn! — Men hvad faldt imidlertid den nye Trediepart ind at kaste sig for dine Fødder?

Henriette.

Han friede formelig til mig, og lod sig forstaae med at han havde Mamas Samtykke.

Georg.

Skulde det være muligt? Vist er det, at Madam Buurmann synes at gjøre meget af ham. Men jeg kan dog aldrig troe, at hun allerede saa hurtig skulde have truffet slige Dispositioner.

Henriette.

Ja siig ikke det. Det er noget overordenligt hvad hun gjør af den Præst.

Georg.

Ja til Skriftefader troer jeg nok, hun vilde have ham, uagtet jeg maa tilstaae, at Alt hvad han før sagde om religiøse Materier, forekom mig som lutter Vaas; men fra Skriftefader til Svigersøn er dog altid et Spring.

Henriette.

Men dersom du havde hørt, hvorledes hun paalagde ham og Amalie at sige Du til hinanden, og lovede, at hun selv og alle vi Andre siden skulde drikke Duus med ham!

Georg.

Hvorledes? Drikke Duus! Ogsaa du?

Henriette.

Ja det forstaaer sig, det sagde hun udtrykkelig.

Georg.

Nei det er for galt! det gaaer for vidt!

Henriette.

At drikke Duus, mener du, det gaaer for vidt. Men derimod om jeg giftede mig med ham, det var ikke for meget.

Georg.

O nei, det er ikke saaledes meent! Men gifte sig .... for Pokker! det er ikke saa snart gjort; det har vist ingen Nød. At drikke Duus derimod, det kan skee strax, uden Kirkelysning, uden Kongebrev. O jeg tager min Død derover, ifald det skeer!

(Det begynder at tordne.)

Henriette.

Bliv dog ikke saa hæftig over den Bagatel.

Georg.

Bagatel? Det er ingen Bagatel. Lov mig, at du vil undgaae det, afslaae det.

Henriette.

Jeg skal gjøre mit Bedste, men hvorledes kan jeg afslaae det, naar min Moder befaler mig det, og naar hun selv og alle de Andre gjøre det?

Georg.

Der seer man dog Frugten af at holde sin Kjærlighed hemmelig, saaledes som vi have gjort! Dersom vi havde declareret den, saa kunde slige Ting ikke passere.

(Et stærkt Tordenskrald.)

Henriette.

Gud! det bliver et skrækkeligt Veir! Jeg maa gaae, inden Regnen begynder. Gaaer du ikke med?

Georg.

Til de Andre? Nei, det er jeg ikke istand til. Jeg kan ikke holde gode Miner med dem; min Utaalmodighed vil imod min Villie give sig Luft, jeg vilde blive nødt til at tilstaae dine Forældre hele Sandheden.

Henriette.

Nei for Guds Skyld! saa bliv hellere herude. Naar Uveiret er drevet over, kommer jeg strax ud til dig.

Georg.

Er det vist?

Henriette.

Ganske sikkert!

(Gaaer.)

Fire og tyvende Scene.

Georg alene.

Georg.

Hvilken fatal Begivenhed! hvo kunde ane Sligt? Jeg har jo tydelig mærket, at Madam Buurmann ønskede, jeg skulde frie til Henriette. Jeg har saaledes været vis paa, at der ikke vilde være Noget iveien, saa-

snart jeg begjærede hende. Hvor kunde jeg drømme om, at dette saa pludseligen ankomne Menneske ligesaa pludseligen skulde blive min Rival? Og nu ovenikjøbet saadant et Menneske! Dog — det er det Mindste, men denne fordømte Drikken Duus, hvorledes skal jeg dog faae sat en Pind for den? O, jeg holder det ikke ud!

Fem og tyvende Scene.

Georg. Poul med en Parapluie i Haanden. (Det begynder at regne.)

Poul.

Nei, det er umuligt! Det skal, det maa ikke skee! Man skulde sende min himmelske Caroline bort? Nei, det kunde jeg ikke overleve! — Den velsignede Pige! — hun græd, da jeg fortalte hende det, og lovede at komme herud, saasnart det blev Tørveir, for at vi idetmindste kunde blande vore Taarer sammen. O det er en Engel af en Pige! hvilken Ømhed har hun ikke for mig! hun skaffede mig Vertens Paraplnie tillaans, for at jeg ikke skulde blive vaad, mens jeg ventede paa hende. Jeg troer, det regner allerede. Jeg vil slaae Paraplnien ud, see op i dens himmelblaa Kuppel og tænke paa min elskede Veninde.

(Slaaer Paraplnien ud.)

Georg

(slaaer ogsaa sin Paraplnie ud).

Dersom han kun ikke var Præst, saa skulde jeg

udfordre ham og dermed nok hindre ham i hans uforskammede Familiariteter.

Poul.

Dersom jeg bare havde ham i en Jolle paa Søen, saa skulde jeg give ham saadan en Gammel, at Nykkerne nok skulde forgaae ham.

Georg.

Thi Dette er ikke til at udholde.

Poul.

Thi Dette er Meer, end et Menneske kan bære.

(De gjøre Hver en hæftig Bevægelse og rende med Paraplui erne mod hinanden.)

Georg.

Hvem der?

Poul.

En høist ulykkelig og fortvivlet Elsker!

Georg.

Hvad hører jeg?

Poul.

Ja, De kan troe, det er sandt. Men hvem er De, om jeg maa spørge?

Georg.

Jeg kunde gjerne give Dem det samme Svar.

Poul.

Tænk Dem, at man vil bortføre min Elskede!

Georg.

Tænk Dem, at man vil drikke Duus med min Kjæreste!

(Tordenen og Regnen tiltager.)

Mel. af Don Juan: Kjølige Druer.

Begge.

Vil han mig skræmme?
Jeg skal ham tæmme;
Ei skal han glemme,
Jeg er en Mand.

Poul.

Pigen at røve!

Georg.

Mig at bedrøve!

Poul.

Det skal vi prøve,
Om han det kan!

Georg.

Det skal vi prøve,
Om han det kan!

Begge.

Om han det kan!

Poul.

Om Caroline . . . .

Georg.

Om Henriette ....

Begge.

Blot med en Mine
Samtykke Dette ...

Poul.

Det skal vi prøve,
Om det gaaer an!

Begge.

Det skal vi prøve,
Om det gaaer an!

Poul.

Men lad os nu Begge,
Skjøndt under Dække,
Hinanden række
Oprigtig Haand!

Georg
(giver ham Haanden).

Oprigtig Haand!

Begge.

Oprigtig Haand!
Begge til Nytte
Vil vi det knytte,
Vil vi beskytte
Venskabets Baand.

Georg.

Tordenen ruller.

Poul.

Hør hvilket Bulder!

Georg.

Lynene knittre.

Poul.

Ha! hvilket Vær!

Begge.

Men i mit Hjerte
Raser min Smerte,
Pulsene zittre
Frygteligt her!

Poul.

Velan, det er afgjort, vi vil gjøre fælleds Sag for at befrie os fra vore Rivaler.

Georg.

Ja, det have vi indgaaet. Men tillad mig, Deres Ansigt er mig meget bekjendt.

Poul.

Ja, jeg maa bestemt ogsaa kjende Dem. Er det ikke Hr. Lieutenant von Stein?

Georg.

Ganske rigtig.

Poul.

Vi have truffet hinanden paa et Bal i Vinter.

Georg.

Det er ogsaa sandt! Nu husker jeg det. Men Deres Navn har jeg i Sandhed glemt.

Poul.

Poul Falkenberg.

Georg.

Det er rigtigt. Men hvorledes? De er jo Søcadet?

Poul.

Som De seer.

Georg.

Og har allerede Kjærligheds-historier?

Poul.

Hvor kan De dog spørge saaledes? Nu da vi have indgaaet en Venskabspagt med hinanden, vil De da nu komme med forslidte moralske Betragtninger? Spørger Kjærligheden vel efter Rang og Stand? hvorfor skulde den da spørge efter Alderen? Jeg troede, De havde en mere oplyst Tænkemaade.

Georg.

Undskyld mig! det var et Ord i urette Tid. Men nu vil jeg heller ikke være saa udelicat at spørge Dem, hvem De elsker.

Poul.

Jeg vil ligesaalidt gjøre Dem et saadant Spørgsmaal.

Georg.

Men jeg maa vide, hvem Deres Rival er.

Poul.

Min Rival er han ikke saa meget, som han snarere vil tage min Elskede i Skole, og føre hende bort herfra. Med eet Ord, det er en Præst.

Georg.

En Præst? Min Rival er ogsaa Præst. Og jeg kunde ligeledes tilføie, at han er ikke saameget min Rival, som han snarere vil drikke Duus med min Kjæreste, og det kan jeg ikke lide for min bittre Død.

Poul.

Men det træffer sig jo høist besynderligt. Lad mig høre hans Navn.

Georg.

Stille! der kommer Nogen; det er Hr. Buurmann. Lad ham for Alting Intet mærke, og lad os see at dæmpe vor Hæftighed.

Sex og tyvende Scene.

De Forrige. Buurmann med en Paraplu ie over Hovedet. (Under denne Scene hører Tordenen op, og Regnen tager af.)

Buurmann.

Det er da ret et Guds Veir! Det er ogsaa for-

vandet! Hvergang jeg tager i Skoven, saa skal det altid blive Regnveir. (Seer Georg.) Er det Dem, Hr. Lieutenant?

Georg.

Ja, Hr. Buurmann! Jeg staaer og sympathiserer med det Oprør, hvori Naturen er.

Buurmann.

Det er en god Fornøielse.

Georg.

Hvis det ikke behager Dem, hvorfor vil De da vove Dem herud?

Buurmann.

Jeg er vel nødt dertil. Min Kone vilde at jeg skulde gaae ud og see efter Malle og Klister og Pastoren. De ere gaaet ud at spadsere. Hvad ogsaa det skulde til! Enhver kunde jo see, at det vilde blive Regn. Og de tre Mennesker have kun to Paraplüier med; saa vilde min Kone, jeg skulde gaae dem imøde med min Paraplüie.

Georg.

Hvad kan det hjelpe? Saa blive de jo fire, og have kun tre Paraplüier.

Buurmann.

Det er saagu ogsaa sandt. Saa kan jeg jo ligesaa gjerne blive hvor jeg er.

Georg.

I Deres Sted vilde jeg søge Ly i Huset.

Buurmann.

Jeg tør ikke komme ind, førend jeg bringer Kjæresterne og Præsten med; ellers skeer jeg en Ulykke. Men hvorfor gaaer De ikke ind?

Georg.

Jeg finder Behag, som sagt, i denne Naturscene. Desuden, siden De bliver herude, saa vil jeg holde Dem med Selskab.

Buurmann.

De er meget artig; det er godt at mærke, at De ikke er forlovet, idetmindste ikke med nogen af mine Døttre. Men hvem er den unge Fyr?

Georg.

Det er en Ven og Bekjendt af mig, en ung Søcadet, ved Navn Falkenberg, som heller ikke er forlovet med nogen af Deres Døttre, og følgelig vist vil vise Dem samme Opmærksomhed.

Buurmann.

Det træffer sig heldigt.

Poul.

Veiret sagtnes, Regnen er snart forbi.

Buurmann.

Og imidlertid skal man staae her og blive vaad!
Gid Fanden havde saadanne Anstalter!

Mel. O pescator dell' onda, fidelin.

Alle Tre.

1.

Nu Tordenskyen trækker
Ad den Kant.
Ei meer den os forskrækker;
Den forsvandt.
Med fjerne Brag og Lyn
Hen ad Sverrig til den driver,
Himlen aabner sine Bryn,
Og oplivet
Sit Syn.

2.

O gid jeg flyve kunde
Som en Sky,
Hen over grønne Lunde
Langt fra By!
Var jeg i slet Humeur,
Vilde jeg min Vredes Torden
Slynge ned paa Folk og Køer,
Gjøre Jorden
Lidt ør.

3.

Men nu maa jeg desværre
Visselig
See til at blive Herre
Over mig.
Nu faaer jeg vente her,
Hvor en Tordenregn mig dypper,
Og endskjøndt den standset er,
Det dog drypper
Fra Træer.

4.

Snart Solen Vand vil drikke
Ud af Sky.
Man snart behøver ikke
Paraply.
Snart aander Alting frit;
Ene jeg staaer som i Fængsel,
Lytter efter hvert et Skridt;
Ja min Længsel
Gaaer vidt!

Syv og tyvende Scene.

De Forrige. Hummer, Klister og Amalie komme Arm i Arm, Klister i Midten, holdende sin Parapluie over dem alle Tre.

Buurmann.

Naa, see der har vi dem jo endelig.

Amalie.

Aa jeg er saa forskrækkelig vaad!

Hummer.

Ja jeg ikke mindre, min bedste Jomfru! Min Ven har det bedst, for han gaaer i Midten; men vi Andre, som gaae paa Kanten, vi har faaet Vandet af Paraplujen Hver paa den ene Skulder.

Buurmann.

Men for Satan, Hr. Pastor! Bliv ikke vred, jeg bander saa grovt ....

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste.

Buurmann.

De har jo selv Paraplui med; hvorfor Djævelen har De ikke brugt den?

Hummer.

Høistærede: bliv ikke hidsig! Jeg skal sige Dem, jeg vilde ikke slippe min Ven, jeg vilde være med ham under samme Tag.

Buurmann.

Aa saadant et Venskab er Hansqvasteri!

Hummer.

Jeg beder Dem, tal ikke saaledes om de blide Følelser.

Buurmann.

Hvorfor Fanden lod De da ikke Malle faae Deres Parapluie? saa havde jo dog hun idetmindste gaaet tørt.

Klister.

Gode Svigerpapa! saa havde jeg jo maattet slippe min Kjæreste, og det vilde hverken hun eller jeg.

Buurmann.

Der har vi det! De ere uadskillelige, alle Tre. Deres Venskab, deres Kjærlighed, den yttre de ved at skaffe hinanden Forkjølelser paa Halsen. Ad Helvede til med de blide Følelser!

Klister.

Men tillad dog ....

Buurmann.

Aa hold jer' Mund, og gaa ind og faa Tørt paa!

Klister.

Jeg er tør, men min stakkels Malle ....

Amalie.

Jeg er bare vaad paa den høire Side.

Hummer.

Og jeg bare paa den venstre.

Amalie.

Gid du ikke maa have forkjølet dig, gode Hummer!

Hummer.

Velsignede Malle! Gid den Regn maa bekomme dig vel!

Buurmann.

Ind med jer ved Skorstenen, I Skabhalse! og gid I maa svede jeres Venskab og jeres Kjærlighed ud med det Samme!

(Driver dem ind i Huset, og følger selv efter.)

Otte og tyvende Scene.

Poul. Georg. (Hver under sin Paraplule.)

Georg.

Gud skee Lov, de ere borte!

Poul.

Regnen er allerede forbi.

Georg.

Men det drypper endnu fra Træerne.

Poul.

Vi maae beholde Paraplulerne udslagne.

Georg (afsides).

Det er et Tag, hvorunder min Henriette og jeg skulle samles.

Poul (afsides).

Jeg kan skjule min Caroline derunder.

Mel. af Joconde: Timerne tungt sig snige

Georg.

Timerne tungt sig snige,
Naar man venter sin Pige,
Det bange Hjerte troer
At finde Trøst i Ord.

Poul.

Timerne tungt sig snige,

Begge.

Naar man venter sin Pige.
Det bange Hjerte troer
At finde Trøst i Ord.
Stille! Stille!
Vi lytte ville.
Der hun er! søde Lyst!
Hendes Ord vil bringe Haab og Trøst
For mit beklemte Bryst.

Ni og tyvende Scene.

De Forrige. Henriette.

Henriette.

Tordenen er forsvunden,
Men her er vaadt i Lunden.
Dog vil jeg til ham tye,
Thi han har Paraply.

Georg.

Nu er min Sol oprunden.

Georg og Poul.

Vel er her vaadt i Lunden,
Dog vil hun til mig tye,
Thi jeg har Paraply.

Henriette.

Vel er her vaadt i Lunden,
Dog vil jeg til ham tye,
Thi han har Paraply.

(Henriette smutter ind under Georgs Paraplnie.)

Georg og Henriette.

Under denne
Kan Ingen kjende
Dig min Elskte! Hvilken Lyst!
Dit Ord vil bringe Haab og Trøst
For mit beklemte Bryst!

Poul.

Ak! men Denne
Var ikke hende!
Caroline, du min Lyst,
O bring, o bring dog Trøst
For mit beklemte Bryst!

Tredivte Scene.

De Forrige. Caroline.

Caroline.

Tordenen er forsvunden,
Men her er vaadt i Lunden.

Dog vil jeg til ham tye,
Thi han har Paraply.
Jeg under den vil trine.
(smutter ind under Pouls Parapluie.)

Georg.

Min Jette!

Poul.

Min Line!

Henriette.

O skjul mig!

Caroline.

Lad os flye!

(Georg og Poul holde Paraplujerne paaskraa ind ad Scenen til, saa at det ene Par ikke kan see det andet.)

Caroline.

Nei tys! Kun stille, stille!
Vi her os skjule ville.
Dit Ord vil bringe Haab og Trøst
For mit beklemte Bryst.

Henriette.

Stille! tys! Stille! tys!
Stille! tys! Stille! tys!
Dit Ord vil bringe Haab og Trøst.
For mit beklemte Bryst.

Poul og Georg.

Stille! stille! stille! tys!
Stille! stille! stille! tys!
Dit Ord vil bringe Haab og Trøst
For mit beklemte Bryst.

Georg.

Hør, det regner ikke meer. Jeg slaaer Paraplnien ned.

Poul.

Nu er det deiligt Veir. Jeg er kjed af at holde i den Paraplnie. Jeg vil slaae den ned.

Henriette.

Men saa see jo de fremmede Folk os derhenne.

Caroline.

Men der staae jo fremmede Folk paa den anden Side.

Georg.

Det er en Person som slet ikke kjender dig.

Poul.

Det er en Herre som aldrig har seet Dem før.
(De slaae Parapluierne ned.)

Georg og Henriette.

Hvad seer jeg? Caroline!

Poul (til Caroline).

Hvorledes? Man kjender Dem?

Caroline.

Det er jo min Søster og Hr. v. Stein.

Poul.

Er det ogsaa Deres Søster?

Henriette.

Hvad bestiller du her, Caroline?

Caroline.

Ja, hvad bestiller du?

Henriette.

Jeg staaer og taler med Hr. v. Stein.

Caroline.

Og jeg med Hr. v. Falkenberg.

Henriette.

Som jeg aldrig har seet før.

Caroline.

Men jeg desto oftere; thi han følger mig hver Dag i Skole.

Henriette.

Hvad hører jeg?

Georg (til Poul).

Saa Caroline er den elskede Gjenstand.

Poul.

Naar Hemmeligheden er røbet, hvorfor skulde jeg da ikke tilstaae den? Men denne Dame er formodenlig hende, som De er bange for at man skal drikke Duus med?

Georg.

For Pokker!

Caroline.

Vi Fire, mener jeg, behøve ikke at have nogen Hemmelighed for hverandre. Henriette, jeg har tiet med din Hemmelighed, du vil vist heller ikke forraade min.

Henriette.

Nei, det vil jeg ikke.

Poul (til Georg).

Vi To have allerede tilsvoret hinanden Troskab og Bistand.

Georg.

Det træffer sig saameget heldigere, som jeg nu begriber at vor Rival er den samme Person, nemlig Præsten fra Lolland.

Poul.

Saa meget lettere kan vi ramme ham, da vi nu Alle sigte efter samme Maal. Jeg tænker, naar vi Fire lægge vore Hoveder sammen, saa maae vi sagtens kunne entre hans Fartøi.

Georg.

De har Ret, min unge Ven! O jeg aander allerede lettere!

Caroline.

Ja, det er intet Under; thi Luften er i dette Øieblik meget behagelig.

Henriette.

Og det Grønne dufter saa friskt efter Regnen.

Poul

See den store Regnbue!

Georg.

Man føler sig oplivet! Hjertet udvider sig til Haab og Glæde.

Mel. Auf! es dunkelt (Af Spohr.)

1.

Georg.

Himlen smiler,
Solen iler
Ned mod Vest bag fjerne Træer,
Mens i Øst en Bro er bygget,
Farvesmykket
I violblaat Aftenskjær.
Mildt det lufter,
Græsset dufter,
Perler dække hvert et Blad,
Blomst til Blomst er kjærlig klynget,
Frisk, forynget
Ved det kolde Styrtebad.

2.

Efter Varmen
Aander Barmen
Luften som er sval og ny;
Hjertet haaber paa det Fjerne,
Flagrer gjerne
Mod den lyse Purpursky.
Himlen, aaben
For vor Haaben,

Er en Udsigt vid og skjøn,
Og dens fjerne Violette
Siger Dette:
Haabet selv er Haabets Løn.

3.

Alle Fire.

Efter Varmen, 2c.

Caroline.

Der kommer Præsten.

Georg.

Det er ikke ham, det er jo Klister in duplo.

Poul.

Jo, det er Præsten, han har taget en Kavai paa.

Henriette.

Ja, det er Klisters Kavai, og Klister er selv med ham. Jeg tør ikke blive her.

Caroline.

Jeg heller ikke.

Georg.

Forlader du mig?

Poul.

Forlader De os?

Henriette.

Naar jeg ikke er tilstede, saa drikker han idetmindste ikke Duus med mig.

Georg.

Ja, det er sandt!

Caroline.

Og naar jeg ikke er her, saa tænker han ikke paa at føre mig til Lolland.

Poul.

Deri har De Ret.

(Caroline og Henriette løbe ud.)

Georg.

Lad os trække os lidt tilbage.

Poul.

Og overlægge, hvorledes vi skal betage Præsten alle hans Griller.

(De trække sig hen i Baggrunden, og lytte til den følgende Samtale.)

Een og tredivte Scene.

Poul og Georg i Baggrunden. Klister og Hummer træde ind, Arm i Arm; den Sidste har en gammel Kavai paa.

Klister (meget hæftig).

Nei, det er ikke til at udholde længer! Jeg vilde ligesaa gjerne være en sammenvoxet Tvilling eller en Kalv med to Hoveder. De prostituerer mig, De gjør mig til Spot for min Kjæreste og for hendes Familie, De ....

Hummer.

Glem ikke hvad du vil sige, men du maa tilforladelig sige Du til mig, ellers bliver Madamen vred.

Klister.

Ogsaa Dette maa jeg taale! At være Duus med saadan en Karl! en Betjent i Underfogdens Contor!

(Poul og Georg give hæftige Tegn paa Glæde, ved at høre disse Ord, de trykke hinanden i Haanden, tale undertiden sagte med hinanden, og vise i det Hele levende Deeltagelse i Samtalen.)

Hummer.

Men betænk, vi har jo dog staaet Fadder med hinanden.

Klister.

Og saa siger De ovenikjøbet Du til min Kjæreste; De tillader mig ikke at tale et eneste Ord med hende, De frier til hendes ene Søster, De paatager Dem at confirmere den anden, og betænker ikke at vi imorgen komme til at staae tilskamme for Familien. Siig mig for Himlens Skyld, hvad er Deres Hensigt?

Hummer.

Min Hensigt? For det Første at fortjene de hundrede Rigsdaler som De har lovet mig.

Klister.

Dem er De sikker nok paa, men hvad skal de andre Optøier til?

Hummer.

Madamen forlangte jo at jeg skulde frie til den ene Jomfru.

Klister.

Men det burde De jo have undveget. Hvad Figur vil De gjøre imorgen tidlig, naar Maskeraden er forbi?

Hummer.

En meget god Figur, ifald jeg imidlertid er bleven forlovet med Jomfruen.

Klister.

Men er De da reent fra Forstanden? Troer De da at Madam Buurmann giver sin Datter til en Betjent i Underfogdens Contor?

Hummer.

Hvorfor ikke? Jeg har jo dog staaet Fadder med dig.

Klister.

Aa lad det Du være!

Hummer.

Jeg er saa bange, jeg skal komme ud af Øvelsen.

Klister.

Fordømte Menneske, som maaskee er Skyld i at min Malle maaskee faaer en Koldfeber eller Typhus!

Hummer.

Maaskee og maaskee! Det er De selv Skyld i. Hvorfor lod De hende ikke gaae foran med min Paraplui?

Klister.

Skulde jeg slippe min Kjæreste? Det er jeg ikke vant til.

Hummer.

Men skulde jeg slippe Dem?

Klister.

Og saa vil De ikke engang tillade mig at gaae ind til hende, og spørge, hvorledes hun befinder sig!

Hummer.

Hvorledes kan jeg det? Jeg er ganske til Deres Tjeneste, men De indseer vel, at da hun nu er ifærd med at tage Tørt paa, saa er det ikke engang passende, at De gaaer ind til hende.

Klister.

Hvad er det for Snak? Skulde jeg ikke kunne gaae ind til min Kjæreste, fordi hun staaer og klæder sig om?

Hummer.

Ja, jeg har jo sagt Dem det, De maa gjerne gaae derind, at sige, naar jeg følger med; jeg er ganske til Deres Tjeneste.

Klister.

O du Helvedes Affending!

Hummer.

See det kan jeg lide, at du øver dig paa at sige Du til mig.

Klister.

Spot mig kun ikke! Det raader jeg Dem.

Hummer.

Hvad kan jeg for, at Deres Kjæreste er bleven vaad? Er jeg ikke selv bleven vaad? Har jeg ikke maattet trække min Kjole af og hænge den i Skorstenen? Har De ikke maattet laane mig Deres Kavai? og det skal De have Tak for. Jeg er bange, jeg faaer selv en Koldfeber, jeg føler saadan en og anden Gysen. — Hør, da jeg kom herud med Dem, da forekom det mig, som jeg saae en Viinflaske henne i Gyngen. Mon der skulde være Noget i den? Jeg har nok Lyst til at drikke en Taar, for at jage Forkjølelsen paa Flugten.

(Poul og Georg smutte bort, men blive staaende paa Luur, Hver paa sin Side.)

Klister.

Aa drik til De ligger!

Hummer.

Jeg er gandske til Deres Tjeneste. Maa jeg gjøre Dem Uleilighed med at følge mig hen til Gyngen?

Klister.

Ja for Fanden! ligesaa godt derhen som et andet Sted. (De gaae hen til Gyngen.)

Hummer (tager Flasken).

Sagde jeg det ikke nok? (Smager paa den). En udmærket fortræffelig Viin! hvem kan have glemt den her? Hør,

veed De hvad? Lad os drikke et Glas sammen paa Venskabets Fornyelse.

Klister.

Lad mig være i Ro.

Hummer.

Naa naa! Jeg veed nok hvad jeg siger. Seer De, der ligger et Glas ved Siden af. Lad os faae fat i det.

(Sætter det ene Been ind i Gyngen og famler efter Glasset, uden at slippe Klister. Poul og Georg komme hurtigt springende, Hver fra sin Side, hen til Gyngen.)

Poul.

Hr. Pastor! holder De meget af at gynge?

Hummer

(som endnu ikke har faaet Glasset, reiser sig halv op, men beholder Benet i Gyngen).

Hvem? jeg?

Georg.

Det skal være os en Fornøielse at gynge Dem.

(De sætte Gyngen i Bevægelse. Hummer, for ei at rives overende, nødes til at sætte det andet Been derind og til at slippe Klister.)

Hummer

(i Gyngen, med Flasken i den ene Haand, og holdende sig fast med den anden).

Nei, jeg siger saa mange Tak! jeg er ingen Liebhaber.

(Gyngen kommer meer og meer i Bevægelse.)

Poul.

Vil De maaskee hellere have en Kande Øl?

Hummer.

Nei for Fanden! Lad mig komme ud. Jeg kan ikke taale det, jeg faaer ondt.

Georg.

O det er meget behageligt, naar De først bliver vant dertil.

Hummer.

Hør, jeg skriger paa Hjelp!

Klister.

Nei jeg kan ikke længer modstaae Fristelsen; jeg iler hen til min Malle.

(Løber ud.)

To og tredivte Scene.

Poul. Georg. Hummer i Gyngen.

Hummer.

Aa nu er Fanden løs! Nu løb han sin Vei.

Poul.

Lad ham løbe.

Hummer.

Nei gu gjør jeg ikke. Aa jeg ulykfalige Menneske! Gevalt! Gevalt! Gevalt!

(Poul og Georg sætte Gyngen i saa stærk en Gang som muligt, og løbe bort, medens Hummer bliver ved at skrige Gevalt.)

Tre og tredivte Scene.

Hummer i Gyngen. Buurmann. Madamen. Henriette. Caroline. (Caroline har nogle Papirer i Haanden.)

Buurmann.

Hvad er paafærde?

Madamen.

Ih Gud! Hr. Pastoren gynger!

Hummer.

For Himlens Skyld, Hr. Buurmannn! Hold paa det Bæst! Den løber reent bort med mig.

(Buurmann standser Gyngen, og hjelper ham ud.)

Hummer.

Ak, Hr. Buurmann! Jeg er ganske til Deres Tjeneste! Men hold paa mig; thi jeg er saa svimmel, at jeg ikke kan staae paa mine Been.

(Buurmann leder ham til Bænken paa venstre Side i Forgrunden.)

Madamen.

Hvorledes gaaer det?

Hummer

(tager sig en Taar af Flasken, som han bestandig har beholdt i Haanden).

Nu gaaer det over.

Madamen.

Men hvordan er De kommen i Gyngen? og hvem har saaledes fordristet sig til at drive Abespil med Dem?

Hummer (springer op).

Det skal jeg siden fortælle Dem. Nu maa jeg bort.

De Andre

(idet de holde paa ham).

Hvorhen? hvorhen?

Hummer.

Lad mig gaae, siger jeg Dem! Jeg maa efter Klister, efter min Ven. (Fortvivlet.) Aa Herre Gud, kan De ikke sige mig, hvor han er?

Madamen.

Han er inde hos Malle, som klæder sig om.

Hummer.

Aa søde Madam! De letter en Steen fra mit Hjerte. Er det vist og tilforladeligt, at han er der og intet andet Sted?

Madamen.

Det er ganske vist.

Hummer.

Gud velsigne Dem for Det? Nu maa jeg derind til ham.

Buurmann.

Da veed jeg dog, at De vil ikke gaae ind til min Datter, mens hun skifter?

Hummer.

Jo, saa sandt jeg lever, det vil jeg gjøre.

Buurmann.

Er De gal?

(Holder paa ham.)

Madamen.

O det ømme Venskab er altfor rørende!

Caroline.

Vil De ikke først tage imod disse Papirer, som faldt ud af Deres Kjolelomme, da Kjolen blev hængt op i Skorstenen?

Hummer.

Papirer?

(Løber hen for at tage dem.)

Caroline.

Nei, bi lidt, jeg vil først vise mine Forældre dem.

Hummer.

Nei, Lille, nei! giv mig Papirerne.

Caroline.

Min Moder vil have stor Glæde af at læse disse fortræffelige Prækener.

Madamen.

Prækener? O dem maa De tillade mig at see!

(Tager Papirerne og blader i dem.)

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste, men jeg beder Dem ....

Madamen.

Hvad seer jeg! (Læser.) „Ifølge Dom, Execution og Udlæg — — Hummer, Betjent i Underfogdens Contor" — — Hvorledes? Er det muligt! De har narret os? O det forvinder jeg ikke!
(Taber Papirerne.)

Buurmann (snapper dem op).

Det maa jeg see. (Seer i dem.) Hvorledes? De har en Dom over Klister?

Hummer.

Nu er Alting ude.

Buurmann.

Fra en Skrædder?

Hummer.

Som vi Begge have staaet Fadder hos.

Buurmann.

Nei, det gaaer for vidt.

Fire og tredivte Scene.

De Forrige. Amalie. Klister. Georg. Poul.

Hummer.

Naa Himlen være lovet! Der kommer det ærlige

Skind. Jeg var saaskam ganske bange for at han var løbet bort! (Griber Klister under Armen.) Madam! Madam! der er de To som gyngede mig.

Georg.

Vær De kun rolig, Hr. Hummer, og slip De kun Hr. Klister; jeg svarer for Alting. Vi vil opdage Hr. og Madam Buurmann det Hele.

Buurmann.

Aa vi veed allerede Besked.

Klister.

Veed De det?

Buurmann
(leverer Klister Papirerne.)

Læs!

Georg.

Hr. Klister vidste, at jeg havde Pengene til hans Disposition. Derpaa stolede han, og søgte at trække Tiden ud ved at udgive denne Mand for sin Ven.

Klister.

Og for ikke at forlade min Malle.

Amalie.

Det var sødt af dig.

Buurmann.

Har De Pengene, Hr. Lieutenant?

Klister.

Spot mig kun ikke! Det raader jeg Dem.

Hummer.

Hvad kan jeg for, at Deres Kjæreste er bleven vaad? Er jeg ikke selv bleven vaad? Har jeg ikke maattet trække min Kjole af og hænge den i Skorstenen? Har De ikke maattet laane mig Deres Kavai? og det skal De have Tak for. Jeg er bange, jeg faaer selv en Koldfeber, jeg føler saadan en og anden Gysen. — Hør, da jeg kom herud med Dem, da forekom det mig, som jeg saae en Viinflaske henne i Gyngen. Mon der skulde være Noget i den? Jeg har nok Lyst til at drikke en Taar, for at jage Forkjølelsen paa Flugten.

(Poul og Georg smutte bort, men blive staaende paa Luur, Hver paa sin Side.)

Klister.

Aa drik til De ligger!

Hummer.

Jeg er ganske til Deres Tjeneste. Maa jeg gjøre Dem Uleilighed med at følge mig hen til Gyngen?

Klister.

Ja for Fanden! ligesaa godt derhen som et andet Sted. (De gaae hen til Gyngen.)

Hummer (tager Flasken).

Sagde jeg det ikke nok? (Smager paa den). En udmærket fortræffelig Viin! hvem kan have glemt den her? Hør,

veed De hvad? Lad os drikke et Glas sammen paa Venskabets Fornyelse.

Klister.

Lad mig være i Ro.

Hummer.

Naa naa! Jeg veed nok hvad jeg siger. Seer De, der ligger et Glas ved Siden af. Lad os faae fat i det.

(Sætter det ene Been ind i Gyngen og famler efter Glasset, uden at slippe Klister. Poul og Georg komme hurtigt springende, Hver fra sin Side, hen til Gyngen.)

Poul.

Hr. Pastor! holder De meget af at gynge?

Hummer

(som endnu ikke har faaet Glasset, reiser sig halv op, men beholder Benet i Gyngen).

Hvem? jeg?

Georg.

Det skal være os en Fornøielse at gynge Dem.

(De sætte Gyngen i Bevægelse. Hummer, for ei at rives overende, nødes til at sætte det andet Been derind og til at slippe Klister.)

Hummer

(i Gyngen, med Flasken i den ene Haand, og holdende sig fast med den anden).

Nei, jeg siger saa mange Tak! jeg er ingen Liebhaber.

(Gyngen kommer meer og meer i Bevægelse.)

Poul.

Vil De maaskee hellere have en Kande Øl?

plottet. Før vare de ligesom Pestbefængte, som Ingen tør komme nær, men idag fik de en god Doctor med i Ledtog.

Poul.

Jeg beder Dem, Hr. Buurmann, om Caroline snart maa blive confirmeret, thi jeg bliver snart Officeer. Vi have længe elsket hinanden. Jeg hedder Falkenberg og er Søcadet.

Buurmann.

Det skal skee. Men Forlovelse vil jeg ikke vide af. Naar De er fix og færdig, og kan gifte Dem med hende, saa er det godt. Før vil vi ikke tales ved derom.

Madamen.

Hvad har jeg dog oplevet idag! Begge mine Døttre hemmelig forlovede, uden at jeg har vidst et Ord deraf! Og nu ovenikjøbet saadan en raa Unge!

Caroline.

O Mama! De Unge veed bedre at skikke sig deri, end de Gamle.

Slutnings-Sang.

Mel. af Préville et Taconnet: Aux temps heureux de la chevalerie.

1.

Madamen.

Nu lad os atter Plads ved Bordet tage;
Punschen curerer efter kolde Bad.

